

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 128

Dijous, 15 de juliol de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 83, segona i darrera reunió

S U M A R I

Proposta de resolució

sobre el garantiment de l'aprenentatge, l'educació, l'ús i l'accessibilitat del català
per a les persones sordes i sordcegues (tram. 250-02894/08) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre el finançament de la Generalitat (tram. 300-00300/08) p. 10

Interpel·lació

al Govern sobre els resultats acadèmics dels alumnes de primària (tram. 300-00301/08) p. 16

Interpel·lació

al Govern sobre la modificació de les lleis aprovades en desplegament de l'Estatut
en funció de la sentència del Tribunal Constitucional (tram. 300-00302/08) p. 22

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures adoptades per
a fer front a la crisi econòmica (tram. 302-00247/08) p. 26

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la reforma del mercat laboral (tram. 302-00248/08) p. 29

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la inversió en infraestructures (tram. 302-00249/08) p. 34

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la campanya de prevenció
i extinció d'incendis (tram. 302-00250/08) p. 40

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 83.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Educació i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

El president

Reprenem la sessió.

Proposta de resolució

sobre el garantiment de l'aprenentatge, l'educació, l'ús i l'accessibilitat del català per a les persones sordes i sordcegues (tram. 250-02894/08)

Ho fem amb el novè punt de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució sobre el garantiment de l'aprenentatge, l'educació, l'ús i l'accessibilitat del català per les persones sordes i sordcegues.

D'acord amb l'article 146.1 iniciarem el debat amb la presentació de la proposta de resolució, i atès que ha estat presentada per tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, els grups intervindran de major a menor per posicionar-se respecte al text de la proposta i defensar o posicionar-se sobre les esmenes.

Per fixar la posició, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, representants d'entitats i persones que avui ens acompanyen, interessades per aquesta proposta de resolució. Avui és un motiu de satisfacció poder presentar, conjuntament tots els grups parlamentaris, aquesta proposta de resolució. És una bona notícia i és una bona notícia perquè creiem que era un deute que hi havia per a les persones sordes, en general, però també especialment per a les persones sordes oralistes.

Aquesta proposta de resolució té noms i cognoms també. I volem agrair des de Convergència i Unió, en primer lloc, la col·laboració estreta i indispensable per fer-la possible, conjuntament amb tots els grups parlamentaris, com he dit, a l'associació ACAPPS, amb el seu president al capdavant, el senyor Raimon Jané; la col·laboració, en aquest cas, per part de Convergència i Unió, del senyor Josep Lluís Ortuño; i també vull destacar la d'una persona que ens ha contagiats la seva energia i la seva lluita personal i familiar, del seu particular compromís..., de la seva energia, del seu particular compromís, com he dit, personal i familiar, que és la Marta Capdevila. Que a més a més, doncs, a tots ens ha fet arribar aquest llibre que es diu *Sords profunds*, però hi sentim i parlem. I la Marta, sens dubte, aquests

dies, aquests mesos, s'ha fet sentir i molt. I, precisament, com he dit, també ens ha contagiats aquesta energia que té.

Avui, precisament, aquest plenari també està sent interpretat en llengua de signes i amb subtitulació. I avui una de les coses que proposem –ho deia la Llei de llengua de signes i avui ho diu aquesta proposta, doncs– és que els actes han de tenir aquests serveis per fer que tots els actes siguin el màxim d'accessibles possible.

El 2 d'octubre de 2009, a Sabadell, en un primer debat que hi va haver sobre la Llei de llengua de signes catalana, vaig dir que aquesta proposta també havia de tenir un complement compensatori amb una proposta per a les persones oralistes. En aquell moment, en aquell debat, jo em devia explicar molt malament perquè em vaig quedar sol. No es tractava de menystenir la llengua de signes, tot el contrari: es tractava que quan fem propostes en l'àmbit de les polítiques hem de tenir una visió transversal. I hem de pensar en tothom, en les diferents modalitats, en el que les persones lliurement poden triar, i que hem de donar servei a tothom.

Jo crec, i aquell dia ho pensava, que hi ha persones signants i persones oralistes, que hi ha persones oralistes i persones signants en l'àmbit de la sordesa. I volem, i ho volíem, i ho hem de seguir volent tots, avançar i integrar a tothom.

Evidentment, la Llei de llengua de signes va ser un reconeixement a aquesta llengua, però jo crec que sempre en l'àmbit de les polítiques hem de posar, com repetim reiteradament, la persona en el centre, i el conjunt d'actuacions per promoure la seva autonomia personal. Per això sempre calen actuacions transversals.

Mireu, les persones, les discapacitats, siguin del tipus que siguin, no entenen ni de departaments, ni de sectorialitats, només entenen de transversalitat, d'atendre globalment la persona; i, per tant, el que cal és donar respostes transversals.

Jo crec que en aquest tema el Govern tripartit no hi va saber donar una visió transversal. La llengua de signes no és un tema lingüístic, va més enllà. El que avui tractem no és un tema de comunicació, és un tema d'autonomia global de la persona, de fer accessible la societat a tothom. I també això succeeix perquè hi ha un codi d'accessibilitat que fa set anys que s'està tramitant i que no acaba d'arribar mai. I, per tant, necessitem també actualitzar el codi d'accessibilitat o fer una nova llei d'accessibilitat a Catalunya.

Els avenços científics, tecnològics, educatius, socials, sanitaris han afavorit el coneixement i l'aprenentatge de les persones sordes que utilitzen suports a la comunicació oral. Hem de saber aprofitar aquestes possibilitats que ens donen aquests avenços. I d'això es tracta avui.

Aquesta proposta de resolució és important perquè consolida, reforça el que ja tenim. Però caldrà, en la propera legislatura, anar més enllà; per exemple, la gran diferència entre el cost dels audiòfons d'última generació, que poden ser d'uns cinc mil euros, i la part que assumeix l'Administració a través de la convocatòria d'ajudes tècniques, que a més només arriba fins als setze

anys, mentre que l'implant coclear –i ens sembla molt correcte– via sanitat és gratuït. Per tant, caldrà en la propera legislatura també abordar aquest problema que avui amb aquesta proposta de resolució no solucionem.

És cert que els recursos són limitats, però tot el que fem per l'autonomia de les persones també és una inversió per a la mateixa Administració que ho impulsa. Tenim que en l'àmbit estatal la Llei 27/2007, reconeix com a principi general la llibertat d'elecció de les persones sordes per optar per la llengua oral o la llengua de signes, i també la Llei de 26 de maig, l'esmentada Llei de llengua de signes catalana, també ho regula, i la mateixa LIONDAU, d'igualtat d'oportunitats, no discriminació i accessibilitat universal de les persones, també preveu això: preveu treballar per la vida independent, per la normalització de les persones, per l'accessibilitat universal, per al disseny per a tots, per la transversalitat de les polítiques, com jo he dit abans, i també pel diàleg sempre constant amb les entitats d'aquests sectors, perquè és la manera també de fer-ho avançar.

Per tant, ens quedava pendent, amb la situació que avui tenim a Catalunya, la regulació dels aspectes lingüístics, educatius i de formació que fa referència a les persones sordes que es comuniquen en llengua oral. I, per tant, aquesta proposta de resolució volem i fem possible que les persones sordes que es comuniquen oralment puguin accedir als serveis públics en condicions d'igualtat; que els serveis públics educatius, d'acord amb el protocol d'acollida de famílies de nens i nenes sordes, sords i sordes, puguin escollir lliurement entre la modalitat educativa oral i la de llengua de signes bilingüe.

També el Departament d'Educació ha d'aprofundir en els processos d'inclusió en l'educació de l'alumnat sord de Catalunya, amb el suport dels diferents centres de recursos per a deficients auditius, els CREDAC, que cal fer un reconeixement a la bona feina dels CREDAC, que ha estat un element clau per a la integració d'aquestes persones, i que cal reforçar-los i donar-los el màxim de recursos.

El Departament d'Educació també vetllarà pels mecanismes de subtitulació i de transcripció de textos necessaris per tal de garantir un accés complert a la informació i a la comunicació, així com també amb les emissores de freqüència modulada. El Departament d'Educació també ha de definir el mapa escolar dels centres que determinin l'agrupament de l'alumnat sord amb modalitat oral i també bilingüe, i també els processos d'inclusió per a les famílies desfavorides econòmicament, i aquí cal donar ajudes perquè ningú quedi exclòs per un motiu purament econòmic.

També en l'àmbit de l'accessibilitat cal promoure l'existència de canals visuals per a la comunicació d'incidències d'emergències i avisos, a més dels auditis, en els espais públics, i també tot el que fa referència a la informació i a l'atenció a aquestes persones.

Avui, amb aquesta proposta de resolució, obrim un camí que estava obert, però jo diria que el consolidem. El que volem és donar més igualtat d'oportunitats, que això també és important i necessari. Avui trenquem barreres de comunicació, i amb aquest treball per a la igualtat

d'oportunitats també estem garantint la inclusió social, i estem fent una bona feina.

Ens alegra que tots els grups parlamentaris ho hàgim signat. Hi ha unes esmenes que al final per part nostre no hi donarem suport, ens agradaria que tothom se sumés a aquest acord, però avui, com dic, és un motiu de satisfacció, de joia. Amb el llibre de la Marta, que citava abans, ella acaba dient una petita... –i acabo, senyor president, amb aquest comentari–: «Sóc en Marcel, porto dos audíofons digitals iguals que la meua mare, però els meus són de dos colors: un és blau i l'altre groc. Des que porto els aparells i, sobretot, des que la logopeda m'ha ensenyat a escoltar, la meua vida ha canviat molt. M'agrada sentir el vent i la pluja, tant com notar-los. Quan sento petits sorolls els meus pares es queden de pedra en veure que puc sentir-los perfectament. Sóc molt observador i conec molts sons diferents.»

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

Del que es tracta precisament és d'això: de fer una societat per a tothom i que sapiguem donar oportunitats perquè tothom pugui gaudir el màxim de la vida donant aquesta oportunitat a l'autonomia personal de les persones.

Avui fem un pas endavant en aquest sentit i ho celebrem.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyora consellera d'Acció Social i Ciutadania, senyor conseller, honorable conseller d'Educació..., volia saludar també molt efusivament els membres de la Federació ACAPPS, Associacions Catalanes de Pares i Persones Sordes, i el seu president, el senyor Raimon Jané, que tant ens han ajudat a fer aquesta proposta de resolució; també, la resta de persones que l'acompanyen de la federació, la Fanny Llorens; també el president de la Fesoca, el senyor Antonio Martínez; també els representants de la Federació de les Associacions d'Implantats Coclears d'Espanya; també, salutacions a la Marta Capdevila, que també amb el seu testimoni, igual que d'altres persones, doncs, ens ha ajudat molt a comprendre aquest món de les persones amb sordesa; també el Ferran Velasco, el director de CREDAC Pere Barnils, i a totes les persones, doncs, els professionals que des del CREDAC també fan possible que aquestes persones millorin trencant barreres de comunicació.

Salutacions a tots i a totes, i dir que amb aquesta proposta de resolució complim un compromís, el compro-

més que vàrem prendre en els debats de la Llei catalana de la llengua de signes. En aquests moments, fruit del debat i de les reunions mantingudes amb totes les entitats i les persones que van comparèixer també després, aquí en la comissió del Parlament, en el tràmit de la llei, també de tot allò que ens van ensenyar, les persones sordes que no utilitzen preferentment la llengua de signes per comunicar-se, sinó que utilitzen la llengua oral, els oralistes, ens vàrem comprometre a atendre les seves peticions específiques, atès que la llei afectava únicament les persones signants.

Cal deixar palès que no partim de zero, sinó que successius governs, especialment el Departament d'Educació, el Departament d'Acció Social i Ciutadania, també el de Salut han portat a terme moltes accions i mesures per atendre les necessitats de les persones amb sordesa en el reconeixement dels seus drets, a beneficiar-se dels avantatges de les noves tecnologies: audiòfons, implants coclears, emissores FM, per a l'eliminació, com deia, de les barreres de comunicació.

Tanmateix, pel que fa al sistema educatiu a Catalunya, l'atenció educativa als infants i joves amb sordesa té una tradició de més de dos-cents anys. A la dècada dels vuitanta, per això, s'inicià la integració de l'alumnat amb sordesa en centres educatius ordinaris. La creació dels CREDAC, ara fa vint anys, una miqueta més de vint anys, va consolidar l'escolarització unitària de l'alumnat amb sordesa gràcies al suport d'aquests professionals itinerants.

Des d'aleshores s'ha treballat per ajustar les modalitats lingüística, educativa, i d'atenció especialitzada, logopèdica, autoprotetistes, psicopedagògica, i una cosa important, els currículums individuals, para adaptar-los a les necessitats particulars de cada alumne amb sordesa, fins a la situació actual d'inclusió educativa, que encara no és del tot el punt d'arribada, però que marca una clara tendència i així està reconegut en la Llei d'educació de Catalunya que vam aprovar no fa gaire temps.

S'ha avançat força. No fa gaire, el Departament de Salut va implantar a tots els hospitals de Catalunya, a les unitats de maternitat i pediatria, l'*screening* auditiu neonatal, que permet, per tant, també l'estimulació primerenca auditiva. Són moltes les coses fetes, però encara ens en resten moltes per a la plena normalització de les persones amb discapacitat física, psíquica o sensorial, i, en concret, per a les persones amb sordesa, per tal que puguin arribar a ser ciutadans i ciutadanes de ple dret, en tots els àmbits: familiar, educatiu, cultural, social i laboral.

Amb aquesta resolució del Parlament d'avui, pretenem també contribuir a evitar la invisibilitat de les persones sordes que es comuniquen en llengua oral, que a diferència de les que es comuniquen amb la llengua de signes resulten molt més invisibles a la societat.

Aquesta proposta de resolució que aprovarem avui no pretén substituir el que ha de fer el nou codi d'accessibilitat per al conjunt de les persones sordes i sordcegues. De fet, la Llei de la llengua catalana de signes ja deixava aquests aspectes també per a la normativa d'accessibilitat.

Aquesta resolució és una encomana al Govern amb relació als aspectes lingüístics, educatius i de formació que fan referència a les persones sordes que es comuniquen en llengua oral, a la garantia del dret de l'ús, l'aprenentatge, la docència, la recerca i l'accessibilitat de la llengua per a les persones sordes que deia que es comuniquen en llengua oral, és a dir, es refereix a aquells aspectes que fan referència a la llengua, com deia, educatius i de formació. I, en aquest sentit, la proposta parla d'aspectes com l'accés als serveis públics en condicions d'igualtat, la informació a les mares i als pares, als tutors d'infants sords o sordscecs, sobre les modalitats educatives disponibles per a la seva educació, perquè puguin escollir lliurement els recursos necessaris per a l'atenció a l'alumnat sord en l'escola ordinària, de la subtitulació i transcripció dels textos i materials educatius, de l'ús d'emissores de freqüència modulada a l'aula, de mapa d'escolarització amb sistemes en centres d'agrupament, de la distribució justa i equitativa dels recursos humans, de suports específics, entre les dues modalitats educatives. A algunes ja s'hi ha referit també el diputat Cleries, també de la necessària promoció de transcripció de textos i les subtitulacions de materials audiovisuals de difusió pública, en els actes públics, congressos i conferències amb un aforament important o quan hi hagi una petició prèvia, de la instal·lació de bucles d'inducció magnètica als edificis públics, un recurs que no és car, però que facilita molt la comunicació per a les persones amb sordesa; la instal·lació d'indicadors i passos alternatius accessibles, els llocs on hi ha arcs seguretat. En fi, també la incorporació progressiva en la programació de les televisions públiques i privades de subtitulació, transcripció de textos, així com de la traducció de la llengua de signes catalana.

Tots temes per continuar avançant en el reconeixement d'aquests drets. Aquesta és la proposta de resolució que presentem conjuntament i de la qual vull agrair tota la col·laboració, com deia, de les persones que ens han ajudat a fer-la.

I, abans d'acabar, em permeten, les persones que ens acompanyen avui a la tribuna, i al senyor president i als senyors diputats i diputades que faci una cosa que no he fet mai, que són unes breus referències, unes breus paraules personals. En aquesta que serà la meua darrera intervenció des d'aquest faristol del Parlament, una referència, que tot i no tenir res a veure amb el tema que ens ocupa, voldria fer i aprofitar aquests moments.

He estat quinze anys diputada d'aquesta cambra i no voldria baixar d'aquesta tribuna sense agrair a tots els diputats i diputades, de tots els grups sense excepció, tota la tasca que hem pogut fer plegats; agrair-los, el meu agraïment per tot allò que hem pogut dialogar, pactar, a vegades fins i tot pactar les desavinences. En l'exercici d'aquesta essència que té la política de vocació, de servei públic, que crec que és el que ens mou principalment a tots els que estem en aquesta tasca.

I més enllà de tot això, sobretot, els voldria agrair també les relacions personals, que han estat, per mi, molt enriquidores. Demanar disculpes si en algun moment he pogut resultar més o menys punyent o puc haver resultat, doncs, no sé, no sé com dir-ho, a vegades, doncs això,

he pogut cridar una mica massa, però, en tot car, dir-los a tots que per mi ha estat una experiència molt enriquidora que espero, doncs, poder continuar amb l'amistat que tots vostès, i al meu grup en especial, donar-los les gràcies i que els portaré sempre dintre del meu cor.

(Aplaudiments.)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, avui ens acompanyen més de cinquanta convidats en aquesta tribuna que pertanyen a la comunitat sorda. Els vull donar la benvinguda, els vull agrair que hagin vingut aquesta hora del matí. Són persones sordes, són persones familiars de les persones sordes, són membres d'ACCAPS, de Fesoca, dels serveis educatius del CREDAC, i el nombre tan elevat de convidats és una mostra de l'interès que aquesta proposta de resolució que avui aprovarem té per a ells i per a tots nosaltres.

De fet, ho ha dit abans la diputada Carme Figueras, aquesta és una proposta de resolució que va néixer durant l'elaboració de la llengua de signes catalana que es va aprovar aquí, en aquest Parlament, el mes de maig. A hores d'ara, i crec que el Parlament ha fet una molt bona tasca pedagògica, crec que tothom sap que hi ha a casa nostra una minoria de persones sordes i sordcegues que utilitzen la llengua de signes catalana, que aquesta llei que van aprovar preservarà i dignificarà, i que hi ha una majoria de persones sordes, que utilitza la llengua oral amb suports a la comunicació. I que la tria entre l'una i l'altra és una decisió lliure i personal.

Aquesta proposta, com deia, i això és molt important, surt de l'acord de tots els diputats ponents de la Llei de la llengua de signes que ens vam comprometre a poder-la votar en aquesta legislatura. Ens ho demanaven les persones oralistes, i les seves peticions eren, com ha dit el diputat Cleries, eren antigues i eren insistents, apassionades i també eren profundament justes. Hem tingut feina a fer aquesta proposta de resolució, hem tardat més del que hauríem volgut, però finalment la proposta és aquí i ens hem de sentir tots molt orgullosos d'haver-la treballat, d'haver acceptat totes les esmenes, d'haver-la millorat, d'haver acceptat solucions de tots els grups i, sobretot, del col·lectiu de persones sordes oralistes. Moltes gràcies a tots per la voluntat de col·laborar i per la paciència que han tingut.

Del primer esborrany que vam presentar al text que aprovarem avui hi ha un abisme, certament, perquè el que ha quedat, el que aprovarem, és un text potent, ambiciós, i és un molt bon punt de partida per a la normalització de la vida de les persones sordes oralistes. He dit que hem arribat a nivells molt alts de consens, però el consens no ha sigut absolut tampoc, perquè la felicitat absoluta no existeix. Queden unes esmenes vives que són presentades pel Grup Mixt i pel Partit Popular de Catalunya. No les acceptarem, però que no pateixin

gens, les persones destinatàries d'aquesta proposta de resolució, no eren esmenes que portessin a millorar aspectes de l'accessibilitat, eren esmenes politicolingüístiques, i que, com he dit, el meu grup no acceptarà.

Per què és important aquesta proposta? I per què teníem tots els grups tant d'interès de portar-la al ple i d'aprovar-la? Doncs, perquè el text fixa el camí que haurà de seguir la futura normativa d'accessibilitat, és a dir, l'esperat decret d'accessibilitat que està quasi acabat. Què vol dir «accessible»? L'accessibilitat universal és la condició que es dona en els elements del nostre entorn, i quan dic «elements del nostre entorn» vull dir tots els inimaginables, és a dir, els espais, els edificis, els mitjans de transport, els productes, els serveis, els objectes, els instruments, les eines, els dispositius, tots, absolutament. Tots aquests elements que conforma la nostra vida quotidiana han de ser utilitzats per qualsevol persona en condicions de seguretat i de comoditat i, sobretot, de la manera més autònoma possible.

En els darrers anys hem avançat molt per fer possible aquesta condició d'accessibilitat, i podem dir que gaudim a Catalunya d'un entorn força, no absolutament, i ho sabem, eh?, però sí, força accessible. Però és evident que encara hi ha barreres, i no només barreres arquitectòniques, que són les que es veuen més, sinó barreres que dificulten la completa comunicació entre les persones, especialment les persones que presenten limitacions auditives i visuals.

Donem cada vegada més importància a l'autonomia personal, l'autonomia porta creixement, porta satisfacció, i porta felicitat, molta felicitat. Aquest valor, juntament amb els canvis que viuen les ciutats, els canvis del món laboral, dels sistemes de treball, de formació, les noves tecnologies, han demostrat la necessitat de revisar en profunditat els elements que condicionen l'accés dels homes i de les dones, dels joves, dels grans, de la mainada, a tots els àmbits de la societat. El que és innegable és que poder desenvolupar-se en un entorn accessible, accessible en un sentit ampli, representa per a la persones amb limitacions una gran millora, més estima personal i una real igualtat d'oportunitats i de no-discriminació.

Aquesta proposta de resolució que avui votarem i aprovarem es concentra en les mesures que regulen els aspectes lingüístics, educatius i de formació de les persones sordes que es comuniquen en llengua oral i de les mesures que ha de prendre el Govern per garantir-ne el dret a l'ús, l'aprenentatge, la docència, la recerca i l'accessibilitat del català per a les persones sordes que es comuniquen en llengua oral.

A mi se'm fa molt difícil de remarcar les mesures sobre les quals el text insta el Govern –la meua companya Carme Figueras ja ho ha fet abans–, crec que totes aquestes mesures juntes són un mar de possibilitats per a la completa integració i l'autonomia de les persones sordes oralistes. Insisteixo en la meua satisfacció d'haver contribuït que això sigui possible.

La política ha de canviar la societat. I un dels canvis més importants per al qual podem treballar és el que porta a combatre l'exclusió i a donar les mateixes oportunitats

tunitats a cada un dels membres d'aquesta societat, sobretot als que presenten algun tipus de dificultat, sigui quina sigui. Perquè la clau de les societats més avançades, i Catalunya ho vol ser, és que caminem tots junts. Al capdavant, com diu un proverbi africà «l'últim camell de la fila camina a la mateixa velocitat que el primer».

Crec que en aquests temps d'incertesa, i no només d'incertesa política, que també, sinó sobretot d'incertesa moral, haver fet possible aquesta proposta ens dignifica a tots.

Gràcies, senyor president, amics, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Gràcies, senyor president. Conseller d'Educació, consellera d'Acció Social, senyories, primer de tot, em permetran que doni la benvinguda en nom propi i en el del meu grup parlamentari a tots els convidats que avui ens acompanyen, no tan sols en aquesta tribuna, sinó també en el Parlament de Catalunya.

Dit això, jo començaré fent-me una pregunta que contestaré jo mateixa, tindrè una resposta alhora. Perquè, clar, algú es deu preguntar perquè hem signat aquesta proposta de resolució i també hem presentat esmenes.

Comencem, a veure, hem signat la proposta de resolució, i així ho volem expressar, primer de tot perquè va ser un compromís adquirit amb les persones sordes que es comuniquen oralment per tal que les seves reivindicacions es veiessin reflectides en el Ple del Parlament de Catalunya i perquè fos..., sense –sense– la signatura de tots els grups, si no ho haguéssim fet així, no hauríem pogut debatre aquest punt avui. I, per tant, el compromís del nostre grup parlamentari va ser signar, malgrat que amb moltes coses no hi estàvem d'acord.

Primer, el compromís amb les persones sordes; segon, perquè pensem i compartim el fons de la qüestió, però en molts aspectes –en molts aspectes– nosaltres no estem d'acord amb el que avui parlem.

Sí que m'agradaria, abans d'explicar les esmenes, i també algunes consideracions sobre tot això que estem parlant, dir-los, fer una petita prèvia de com ha anat aquesta proposta de resolució, perquè, escoltin, fins l'últim moment la diputada que els parla, en nom del seu grup parlamentari, ha estat intentant consensuar aquestes esmenes, fins ahir a la tarda.

De fet, haig de dir que el primer document que va arribar a les nostres mans, i que vam revisar alguns diputats –se'n deu recordar la senyora Roca–, algunes diputades, perquè tot érem diputades, no contemplava ni l'apartat 1 ni l'apartat 2 de la proposta actual. Jo no dic que no hi hagin de ser, possiblement sí, perquè a més amplien i completen el que estem parlant, però no d'aquesta manera.

Jo penso, i hi convindran tots amb mi, que els problemes i les necessitats de les persones sordes van molt més enllà d'un debat merament lingüístic o identitari. I això ja és un tema que vam expressar de manera molt clara durant el debat del Projecte de llei de la llengua de signes catalana i també durant els debats als quals l'entitat..., la Fesoca ens va convidar i on vam participar de manera activa. A Sabadell, a Lleida, vam expressar de manera molt clara quina era la nostra opinió.

Finalment, ens han presentat una proposta que incorporava aquests dos apartats. O sigui, tornem a començar a revisar la proposta.

També haig de dir, senyora Roca, que el text que avui debatem ha canviat bastant d'aquella primera proposta a signar pels grups parlamentaris. I això va ser per les peticions, esmenes que vostè i jo sobre la marxa, i si em permet la broma, sobre la marxa d'un tren, vam aconseguir transaccionar. Moltes d'aquestes qüestions eren d'àmbit lingüístic i van ser acceptades pel seu grup parlamentari.

Per tant, jo haig d'agrair-li la seva disponibilitat a l'hora de consensuar. Però, ho sento dir, i no puc fer el mateix, agrair al seu partit la poca flexibilitat, que en realitat ha estat zero, per arribar a un consens en aquestes dues esmenes, que potser per vostès no suposaven cap reforma en aquesta proposta que avui s'aprovarà, però que per moltes persones és un tema molt i molt important.

Per tant, sí que vull entrar ja directament a les esmenes, que són dues. En nombre potser són poques, però des del nostre punt de vista, punt de vista que comparteixen moltes persones a Catalunya, són importants. Podríem resumir-les en dos punts: un, el valor del bilingüisme com a riquesa cultural de Catalunya i com a desenvolupament constitucional, i dos, la llibertat de les famílies a escollir el tipus d'educació que volen per als seus fills, amb el recolzament de l'Administració pública. I això, ho torno a repetir, aquest debat ja es va reproduir durant el Projecte de llei de la llengua de signes catalana, respecte a les modalitats educatives que els pares que tenen nens sords poden escollir a l'hora d'escolaritzar-los.

Per tant, dit això, malauradament, el nostre vot final serà l'abstenció. I dic «malauradament» perquè res ens hauria agradat més que poder votar a favor d'una proposta consensuada no tan sols amb els grups polítics, sinó també amb la societat.

No hi votarem en contra, no podem votar en contra d'aquesta proposta de resolució, ja ho he dit abans, compartim el fons de la qüestió, però, clar, tampoc hi podem donar suport. Per tant, les nostres esmenes les sotmetrem a la seva consideració.

Dit això, sí que vull fer algunes consideracions, que pensem que no són sobreres, sobre el tema tan important que avui estem parlant, no? La primera consideració: estem convençuts que un dels nostres objectius ha de ser impulsar mesures efectives perquè les persones sordes i sordcegues puguin comunicar-se amb el seu entorn i facilitar la seva integració a la societat, formada majoritàriament per persones sense discapacitats auditives ni visuals.

I aquí entenem que l'Administració pública ha de regular les dues realitats: els mitjans de suport que utilitzen les persones sordes i sordcegues que escullen l'ús de la llengua oral, i, per altra banda, també el reconeixement i el suport de qui es comunica amb llengua de signes.

Per què? Perquè establim el principi de la lliure elecció de la forma de comunicació d'aquestes persones. Això, malauradament, queda recollit per una llei estatal, no per una llei autonòmica, i això és competència nostra. Per tant, pensem que hem perdut l'oportunitat de fer-ho aquí, a Catalunya. Hem perdut l'oportunitat, pensem, de treballar per a la integració en tots els àmbits de la vida i de la societat, no tan sols sobre el paper, sinó que aquesta integració, o inclusió, i això ho podríem entrar a debatre, tampoc seria en aquest Ple, que aquesta integració sigui real i efectiva.

Segona consideració, que a més també és fonamental: vetllar per les necessitats educatives específiques que afecten directament les persones sordes. La igualtat d'oportunitats, ja s'hi referia el senyor Cleries, en l'educació és un dret que tenen tots els ciutadans. I nosaltres volem assolir que quan un nen neix sord pugui superar les barreres a què s'enfronta en un món que és essencialment per a oients.

I, escoltin, ho torno a repetir, l'Administració ha de vetllar perquè les famílies tinguin una informació clara i contrastada sobre els avantatges i els inconvenients de l'escolarització del seu fill en cada tipus d'escola i a cada modalitat educativa.

Per això, és obvi, cal posar sobre la taula una oferta de qualitat i suficient de centres, i que aquests centres també disposin del personal adequat per ajudar aquests alumnes en la seva maduració humana i intel·lectual. O sigui, la traducció d'això que estem parlant és un major nivell d'autonomia; vol dir un major nivell d'inclusió social i laboral.

La tercera consideració, un altre aspecte que també pensem que cal tenir en compte, que són els avenços científics i tecnològics en l'àmbit de les persones sordes. I això ha comportat un impacte molt positiu impensable fa uns anys. Per tant, creiem que els mitjans tecnològics són alguna cosa més que això, que un mitjà tecnològic, perquè ajuden d'una manera molt clara a l'aprenentatge de la llengua oral per les persones sordes.

Podríem resumir tot això que estem parlant en una frase: una, suprimir les barreres que impedeixen l'accés a les diverses situacions del dia a dia de les persones sordes. I, escoltin, això no vol dir cap altra cosa que impulsar el codi d'accessibilitat i comunicació, que està pendent, per part del Govern, des de fa set anys.

Sento dir, i m'agradaria equivocar-me, que amb el que queda de legislatura segurament aquest decret quedarà guardat en un calaix. I, escoltin, la llei, i vostès ho saben, la Llei d'accessibilitat catalana és de l'any 91, i és una llei que possiblement en el seu moment va ser pionera –pionera–, però que ara ha quedat ja endarreridíssima, perquè va molt adreçada a suprimir les barreres arquitectòniques. I aquesta llei de l'any 91 ja ha estat superada per la LIONDAU, la Llei d'igualtat d'oportunitats i no-discriminació i accessibilitat universal, una llei aprovada l'any 2003, no?

Aquesta llei, i amb això ja acabo, senyor president, reconeix tot un seguit de preceptes constitucionals que es garanteixen, dels espanyols, amb la llei, sense que pugui prevaldre cap discriminació, però alhora té la generositat també de reconèixer que en la societat existeixen desigualtats per a les persones que pateixen alguna discapacitat i que el necessari són les mesures per garantir que la igualtat d'oportunitats sigui efectiva.

Per tant, amb això acabo, senyor president, la meua intervenció, tornant a donar les gràcies a les persones de les entitats que ens han ajudat en aquesta proposta; també la disponibilitat, diguem-ne, que mana la cortesia parlamentària, de tots els ponents.

I nosaltres, malauradament, ho torno a repetir, ens absindrem en aquesta votació.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, senyor conseller, membres de la comunitat de persones sordes oralistes, de persones sordes signants, molt bon dia i gràcies per la vostra companyia.

He d'agrair, abans de començar els meus criteris, la presència de la consellera i del conseller just en el debat d'aquesta proposta de resolució, atès que a ella i a ell, a ells dos, els correspondrà efectivament desplegar aquelles mesures, entenem que intel·ligents, consensuades, molt pensades, molt reflexionades, molt madurades, que conté aquesta proposta de resolució per a la consecució, és clar, de la comunicació universal de totes les persones des de la seva diversitat, des de la seva diferència i a la vegada per a la màxima inclusió social també de les persones.

No hi ha ningú igual en aquest món, tots som diferents, tots som diversos, però tots estem cridats efectivament a ésser inclosos en la comunitat humana, una comunitat humana que es comunica de vegades amb els signes, de vegades amb l'aparell fonador, de vegades amb la mirada, però que comunicant-se justament creix en la seva civilitat i en la seva felicitat. Aquesta creixença la devem molt especialment a aquelles persones que tenen dificultats a oir i, en conseqüència, tenen dificultats també a fer-se veure, a fer-se sentir.

Jo expresso el criteri, segurament farà consens en aquest hemicicle, que avui tanquem un exercici just, un exercici, si es pot dir, també, d'una certa tendresa social respecte de les persones sordes i respecte de les persones sordcegues.

Vam començar aquest exercici amb el debat i l'aprovació de la Llei de la llengua de signes. Era un deute que tenia amb la comunitat signant el país, Catalunya, i la tanquem avui donant satisfacció no només a les persones signants, sinó singularment i especialment, atès que les persones signants ja van tenir una gran oportunitat,

una noble oportunitat amb aquella llei, avui a les persones oralistes, que es comuniquen oralment.

Tenim tendència, els éssers humans, almenys els catalans i les catalanes, i per la poca experiència que tinc de la gent estrangera, també els estrangers, a agrair als responsables polítics, als responsables civils, als responsables de les entitats, els esforços que fan en favor de les persones que són singulars, de cadascuna de les persones, com si efectivament els responsables polítics fóssim tan esplèndids que anéssim atorgant molles de felicitat, molles de possibilitats a cadascuna de les persones.

És una tendència segurament noble, però jo avui –avui– voldria capgirar la situació: no són les persones sordes, ja siguin les signants o les oralistes, que han d'agrair-nos absolutament res a les diputades i als diputats, a les conselleres i als consellers; ben al contrari, som nosaltres qui els hem d'agrair tants aprenentatges com hem arribat a fer.

Hi deu haver persones, d'entre nosaltres, dels diputats i les diputades, que coneixen molt les comunitats de persones cegues i sordcegues o la comunitat de les persones cegues. N'hi ha d'altres que ja en teníem un coneixement relatiu. I és gràcies al debat, gràcies al diàleg, gràcies a la immensa generositat de les entitats de les persones sordes, que hem après com és la seva vida i com senten aquestes persones la vida, i que hem après de quina manera hem d'escriure allò que els ha de donar iguals oportunitats, no només perquè se les mereixen, sinó perquè és just i és necessari que les tinguin. Per aquests aprenentatges, doncs, que han fet possible la Llei de la llengua de signes catalana i que avui fa possible aquesta resolució, moltíssimes gràcies a les persones de la comunitat sorda catalana.

A l'hora d'agrair haurem d'agrair també molt la tasca educativa que han fet els mestres i les mestres prop de les persones amb dificultats d'oïda; a totes i a tots els logopedes, als educadors i les educadores de l'ensenyança no obligatòria, de la postobligatòria, però també de l'educació no formal; a tants monitors i monitores, ara que estem just al temps de l'estiu, que hauran portat criatures, doncs, a colònies, a campaments, etcètera, criatures que tenien dificultats per a comunicar-se, perquè no hi sentien, i molt especialment als especialistes i a les especialistes dels CREDAC de Catalunya. Efectivament, la tradició educativa amb persones sordes és llarga a Catalunya, però, a més a més, crec que ha donat molt d'aprenentatge a moltes altres nacions que han volgut fer també una educació sensible per a les persones amb discapacitat auditiva.

L'altre dia teníem una reunió de l'Intergrup de la Bicicleta, i algú dels que érem presents en aquella jornada va dir: «Cert que quan arrangem les ciutats perquè les bicicletes no tinguin barreres i siguin accessibles, les ciutats, al pas de les bicicletes, arrangem les ciutats per a moltes persones i per a molta diversitat de persones. Fem la ciutat molt més accessible i molt més dolça a la mobilitat de tothom.» Jo avui voldria dir que, en la mesura que hem fet que una llei reconegui la llengua de signes i que avui aprovem una proposta de resolució que reconeix les necessitats i els recursos per a l'accessibilitat de les persones sordes que es comuniquen oralment, amb tota segu-

retat, implementant un i altre codis aconseguirem que tot el conjunt social millori en la seva accessibilitat. No serà només una part del reconeixement i de la, diguem-ne, felicitat en la comunicació de les persones sordes, sinó que ho serà, amb tota seguretat, per a tot el conjunt social. De vegades la mirada sobre la diferència, la mirada sobre la diversitat, l'efecte i la valoració d'aquesta diferència i d'aquesta diversitat, fa aquesta mena de miracles; fa felicitat a cadascun dels que són diversos, però a la vegada, fent-los feliços, en fa el conjunt social.

No podem pas aprovar les esmenes que han presentat tant el Grup Mixt com el Partit Popular, per les raons de sempre. Aquest és molt probable que sigui el penúltim dels plens d'aquesta cambra, i no haurem aconseguit, la immensa majoria de les diputades i dels diputats, que els diputats i les diputades d'aquests dos grups, el Partit Popular i el Grup Mixt, entenguin que la llengua catalana és la llengua vehicular, és la llengua pròpia, però a la vegada és la llengua comuna i és la llengua ascensor social i és la llengua que assegura cohesió social en un país que ja no és bilingüe, que és multilingüe. No ho poden entendre, i a mi em sap molt de greu. I és per això, perquè hem fet tants esforços, que no podem aprovar-los les seves esmenes; hem fet tants esforços que ja fóra hora que volguessin entendre, conjuntament amb tota la comunitat catalana, que efectivament les coses han de ser així, perquè és un model d'èxit, perquè està demostradíssim.

Finalment, en efecte, parlem de possibilitats, sobre tot de les iguals oportunitats i de la lliure decisió de les persones per a adscriure's a la modalitat educativa oral; parlem del suport que ha de donar el Departament d'Educació, dels suports que s'han de donar en els espais de socialització pública a les persones amb dèficits auditius; parlem també de mitjans de comunicació. I amb això volia acabar aquesta intervenció. La senyora Carme Figueras, en efecte, deixa la cambra per anar a una altra responsabilitat, en la qual li desitgem moltíssima sort, perquè la seva sort serà la sort de totes i de tots; però voldria dir-los, als membres de la comunitat sorda signant i de la comunitat sorda oralista, que com que la senyora Figueras se n'anirà al Consell de l'Audiovisual tindran, en cadascuna de les persones que ara el conformen i singularment en la senyora Figueras, una extraordinària, una solidària aliada. Aquest és el mandat que nosaltres li fem, i ho fem des de la confiança que la seva sensibilitat, efectivament, actuarà dins del CAC perquè els mitjans de comunicació siguin del tot accessibles a la comunitat de persones sordes.

Avui aprovem una resolució per amplíssima majoria, una resolució que afecta persones, ciutadans i ciutadanes estimadíssims de Catalunya. Tant de bo que això ho poguéssim veure també demà afectant tot Catalunya.

Senyores i senyors diputats, membres de la comunitat de persones sordes, moltíssimes gràcies, molt d'èxit i molta felicitat.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Carmen de Rivera, del Grup Mixt.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyors i senyores diputades..., personas asistentes a este acto, esta propuesta de resolución que debatimos hoy se ha firmado por todos los grupos para que entrara por el trámite de urgencia y pudiera ser debatida antes de acabar el mes de julio. Habíamos adquirido un compromiso con el colectivo de personas sordas oralistas y era necesario aprobar sin demora una iniciativa al respecto, ya que la reciente aprobación de la Ley de la lengua de signos catalana había supuesto una desatención a este colectivo.

En este punto quisiera referirme especialmente a Marta Capdevila, que con su arrolladora y cálida personalidad nos ilustró a todos los ponentes de la Ley de lengua de signos con su detallada exposición sobre la problemática y necesidades de los oralistas. Se había alcanzado un acuerdo sobre las medidas esenciales que se debían adoptar en esa materia, y las necesidades de las personas sordas oralistas habían impulsado esta propuesta de resolución. Estas necesidades se pueden agrupar en dos ámbitos de actuación principales: la educación y la accesibilidad a los mensajes en diferentes circunstancias.

En materia de educación no bastaba con la mención establecida en la Ley de lengua de signos catalana, y, por tanto, se enumeran aspectos de modo específico para garantizar que las personas sordas oralistas tengan un modelo de educación adaptado, con recursos lingüísticos y tecnología que faciliten su comunicación.

En materia de accesibilidad, se enumeran en esta propuesta de resolución medidas imprescindibles, entre las que cabe destacar las relativas a la adecuación de espacios públicos para garantizar avisos de emergencias por medios visuales, el acceso a la información en servicios culturales, subtitulación en canales audiovisuales y muchos otros. Y también cabe destacar las medidas de apoyo a los centros de recursos para deficientes auditivos, especialmente en lo relativo a la provisión de un banco de audífonos en préstamo, así como otras medidas sociales para familias con recursos económicos escasos.

Lamentablemente, estando todos de acuerdo en estas medidas, no ha sido posible la tan reivindicada unidad. Si la adopción de estas medidas constituía el objetivo prioritario de esta propuesta de resolución, hubiera sido muy fácil seguir dando importancia a lo importante y poner el énfasis en lo que nos unía. Sin embargo, se ha mantenido una postura inflexible, que da una primacía lingüística hacia el catalán, una preferencia que no solo el sentido común, el respeto o la más elemental equidad recomiendan no establecer, sino que ahora ya sabemos que además es inconstitucional.

Nosotros creemos, y así hemos querido que conste en nuestras enmiendas, que los ciudadanos hablan el catalán con normalidad y que, por tanto, no debe haber distinciones entre lengua propia y lenguas oficiales, sobre todo porque desnaturalizan la realidad. Un gobierno que quiere gobernar para todos debe poner en marcha políticas destinadas a todos. Desde Ciudadans creemos que supone alejarse de la realidad creer que en Cata-

luña las personas sordas oralistas utilizan únicamente la lengua catalana, y que su educación debe ser en las dos lenguas, no exclusivamente que sea el catalán o la lengua catalana la que se utilice como lengua vehicular.

Por tanto, la posición de Ciudadans, y muy a nuestro pesar, en esta resolución será la de no votar a favor.

Muchas gracias.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Votarem, en primer lloc, les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor i 106 vots en contra.

Votarem seguidament les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor i 107 vots en contra.

I votem la proposta, el text de la proposta de resolució.

Comença la votació.

La Proposta de resolució sobre el garantiment de l'aprenentatge, l'educació, l'ús i l'accessibilitat del català per a les persones sordes i sordcegues ha estat aprovada per 107 vots a favor, 3 vots en contra i 11 abstencions.

(Aplaudiments perllongats.)

Interpel·lació

al Govern sobre el finançament de la Generalitat (tram. 300-00300/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el finançament de la Generalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per a la seva exposició, l'illustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, senyor secretari general del Departament d'Economia. La voluntat d'aquesta interpellació és fonamentalment encetar el debat que tots plegats tenim sobre la taula, ara ja d'una manera del tot inexcusable un cop hem conegut la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, i particularment la seva lletra menuda. I aquest debat està encapçalat per una pregunta que de ben segur no té una resposta senzilla de dur a la pràctica: I ara, què? Ara, un cop hem conegut la «carnisseria», si se'm permet l'expressió, que el Tribunal Constitucional ha fet amb l'Estatut..., ara, què? I aquest «ara, què?» és especialment punyent i urgent d'abordar en la qüestió del finançament de la Generalitat de Catalunya, que és el motiu d'aquesta interpellació.

Aquests dies, aquestes setmanes tenim notícies molt negatives, francament negatives sobre les finances de la Generalitat, notícies que per cert mai s'havien produït en la història de la institució, de la Generalitat, i si després tingués temps, doncs, m'hi referiria amb detall. Però el que hi ha és al costat d'aquestes notícies tan negatives sobre les finances de la Generalitat i la seva gestió, també s'està posant de manifest amb totes les lletres, l'engany d'un acord de finançament que avui fa un any era considerat estratosfèric i que avui, també avui, ningú té el coratge de defensar amb un mínim de rigor.

Senyor conseller, l'acord de finançament ni complia l'Estatut –així ho vàrem denunciar– ni dóna els recursos que vostè va prometre, no? No dóna els recursos promesos, i això avui ja es pot començar a contrastar, no? I és lògic, no? Vàrem preveure un creixement de la recaptació que no s'ha complert, i era bastant fàcil de preveure perquè fa un any ja estàvem en plena crisi i ens ho podíem haver imaginat. Realment aquí hi va haver un error de projecció molt notable, no? I no compleix, no complia aquell acord de finançament amb l'Estatut, vostès varen negar-ho, tot això. De fet, fixi's si no compleix, que l'Estatut preveu la creació d'un consorci tributari que s'hauria d'haver creat fa dos anys, i em sembla que el més calent és a l'aigüera. No compleix, de fet ho posa en evidència la mateixa sentència del Tribunal Constitucional. No cal ser un expert. La lògica és aclaparadora: si la sentència es carrega el model de finançament de l'Estatut, i com vostè mateix ha dit, el model de finançament acordat per vostès no perilla, doncs aquí alguna cosa no acaba de quadrar. Hi insisteixo, eh? Si la sentència es carrega l'Estatut en matèria de finançament i l'acord de finançament no perilla, deu ser que l'acord de finançament de fa un any no devia complir l'Estatut.

Senyor Castells, aquest és el balanç, a criteri nostre, que tenim sobre la taula: una Generalitat carregada de deutes, un acord de finançament insuficient i que resulta ser, a ulls de tothom ja en aquests moments, un engany, o, si més no, un error –jo no vull, diguem-ne, utilitzar expressions que li puguin ser ofensives, per tant deixem-ho en un error–, i un Estatut liquidat que no ens permet pensar que sigui un instrument útil per als propers anys, i menys en aquesta matèria. Així ho ha dit el mateix Tribunal Constitucional. No dic que tot això sigui evidentment responsabilitat seva; no estic en aquest terreny, però sí alguna cosa vostè hi deu tenir a dir.

Aquest és el balanç i el punt de partida necessari d'admetre per poder començar –començar, dic començar– a contestar la pregunta: «I ara, què?» I deixi'm que li exposi, amb el temps que tinc, com creiem que s'hauria de, insisteixo, eh?, començar a contestar aquesta pregunta en matèria de finançament: «I ara, què?», des de la nostra perspectiva, des de la perspectiva de Convergència i Unió.

Entenem que davant nostre, de tots plegats, hi ha poc o molt tres camins. Primer, conformar-nos amb el que hi ha; segon, intentar recompondre el pacte de l'Estatut per la via del federalisme, posem per cas; i tercer, aplicar allò que en podríem dir aplicar el lema de la mani-

festació en matèria de finançament: «Som una nació, nosaltres decidim.»

El primer camí segur que convindrem, la primera de les opcions, conformar-nos amb com han quedat les coses, segur que convindrem, doncs, que és directament una irresponsabilitat, no? El conformisme normalment és una actitud vital no aconsellable, però és que en aquest cas, a més a més, seria clarament una irresponsabilitat.

El segon camí, la segona opció, la del federalisme o d'intentar recompondre l'Estatut, etcètera, no? Jo crec sincerament, creiem sincerament que això és insistir en allò que sabem que ha fracassat. Tenim la sentència del Tribunal Constitucional, ens ho han dit molt clarament, no? L'Estatut està fora de la Constitució tal com el va votar el poble de Catalunya, i això del federalisme a l'Estat espanyol, doncs, vaja, des del meu punt de vista modest, des de Pi i Margall ja se sap que no és una opció que tingui cap mena de rendiment, però, en qualsevol cas, avui és més evident que mai que és del tot estèril, no?

I la tercera opció, com ja es pot imaginar, pensem amb tota la humilitat i amb tota la modèstia que és la bona. Atenció, la bona però tremendament difícil, no? Tremendament difícil i incerta, tant com vulgui. Però en qualsevol cas, segur que necessària com l'aire que respirem, i en qualsevol cas també segur, segur, per explorar.

I en què consisteix aplicar el lema de la manifestació: «Som una nació, nosaltres decidim» en matèria de finançament? Doncs mirin, és molt senzill. Consisteix a apostar pel concert econòmic. Això és així de senzill, no? Insisteixo, eh? Molt difícil de fer, tremendament difícil de fer. Fixar-nos l'objectiu de país de, primer, gestionar i administrar els impostos que paguem, i segon, acotar la mal anomenada solidaritat que també paguem, no? Posem-hi el nom de concert o el que vulguin; tant se val, el nom en aquest cas no fa la cosa. Aquest és l'objectiu, o aquest entenem que hauria de ser l'objectiu. I mirem de respondre dues preguntes clau per analitzar si aquesta proposta ens convé, ens pot convenir o no com a país: què hi guanyaríem i si és possible.

Sobre què hi guanyaríem s'ha comptat de sobra, no? Amb escreix. De fet, un document del seu departament tramès al Consell de Política Fiscal i Financera em sembla que el desembre del 2006 ja posava molt de manifest que amb això del concert s'hi guanya molt més que no pas formar part del règim comú. Darrerament, almenys és un dels darrers informes que a mi em consta que hi ha, un informe del CSIC del 2008, doncs també estableix que pràcticament aniríem a guanyar el doble de recursos econòmics per habitant si disposéssim d'un model com el del concert econòmic. Per tant, què hi guanyaríem és molt evident: doncs tenir més diners dels que de fet nosaltres mateixos com a país generem. És possible? Sí. Difícil? També, molt; tremendament difícil, no li ho amagaré. Des d'un punt de vista diguem-ne tècnic d'administració tributària, és evident que això és possible perquè hi ha unes administracions tributàries a l'Estat espanyol que campen a la seva. Per tant, això, si és per al cas de dos, deu ser per al cas d'un tercer, no? Des d'un punt de vista, diguem-ne, per dir-ho així, juridicoconstitucional, ja que ara això està tan

sobre el tauler, no? Doncs miri, deixi'm dir una cosa, no per vostè, que segur que ho sap, això que diré ara, però sí una mica en general, com a manera de reflexió, no? La distinció entre règim comú i règim foral és fruit de la LOFCA, que el que ara ens diu el Tribunal Constitucional és que és l'única referència en matèria de finançament, la «ditxosa» LOFCA, no? En qualsevol cas, la distinció entre règim comú i règim foral no és de la Constitució, no és de la Constitució. Per tant, no se li pot fer dir, com algú ho ha fet, o com algú ho ha fet reiteradament, no se li pot fer dir a la Constitució allò que no diu, no? Fixi's una cosa: no hi ha cap article a la Constitució, i vostè ho sap, que parli de concert econòmic. De fet el Partit Nacionalista Basc, l'any 78, va perdre les esmenes que va presentar en el tràmit de la Constitució respecte a preservar la institució del concert econòmic; les va perdre, el 78 les va perdre. És cert que hi ha una disposició addicional a la Constitució que parla de l'empara i el respecte als drets històrics dels territoris forals que després –però va ser després– s'ha utilitzat per emparar el concert. Però després, perquè fixi's, durant la tramitació el concert va ser, diguem-ne, expulsat de la Constitució però després, quan els va convenir, varen utilitzar la mateixa Constitució per dir que aquesta l'emparava, no? Ja tots sabem que això de la Constitució, alguns la fan servir com un xiclet per emparar el concert econòmic o per carregar-se l'Estatut d'Autonomia, tant se val. Això de la Constitució ho fan servir exactament a conveniència, no?

I de fet, de fet, com ens diu ara un altre cop el Tribunal Constitucional, el que mana aquí és la LOFCA, no? I en aquest sentit, nosaltres plantejarem que el que hauríem de fer és sortir de la LOFCA, anar a un model de finançament propi, això és el que varen fer en el cas del País Basc, o dic allò, per coneixement general de la situació, i en aquest cas, doncs, el febrer, el gener del 81 els bascos van aconseguir pactar un sistema de finançament propi, amb una llei pròpia a nivell, doncs, de l'Estat espanyol, i, per tant, si és això possible per a uns, ho deu ser també per als altres.

Conclusió, senyor conseller: nosaltres li plantejarem tot això perquè pensem que és una exigència de la societat catalana, començar-ne a parlar –ja sé que no resoldrem ara tot això i de cop, no?– perquè hem de començar a donar respostes al «I ara, què?» un cop hem conegut el desenllaç de la sentència del Tribunal Constitucional. I en aquest sentit ens agradaria, senyor conseller, saber, doncs, quina és la seva opinió, quina és l'opinió del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyors diputats..., vostè ha barrejat moltes coses, ha començat

parlant del finançament, després ha fet una al·lusió a les notícies negatives sobre les finances de la Generalitat, de les quals, com en tantes coses, no?, deixa anar la insídia i després tampoc no ha concretat res. «Ja en parlaré –ja en parlaré.» Espero que ho faci, amb gran interès –espero que ho faci, amb gran interès. Perquè vostès van propagant notícies negatives i després diuen: «Oh, hi ha notícies negatives, quina sorpresa, no?» Vostès deuen saber on està l'origen, de les notícies negatives, pel que sembla, oi? De manera que, amb molt d'interès, espero que en la rèplica vostè me les concreti i jo li podré explicar fins a quin punt les finances de la Generalitat són unes finances solvents. M'entén? I aquesta és una qüestió de país, no de partit ni de Govern. I els demanaria una mica de serietat, responsabilitat, lleialtat i no fer trampes.

Però parlem del finançament. Miri, parlem del finançament. Vostè ha començat dient: «L'acord de finançament no complia l'Estatut. I a més a més, on estan, aquests diners?» També, per cert, no donava els recursos; encara espero que em digui per què no donava els recursos, i segons vostè els fets demostren que no donava els recursos. Ara hem sabut... –no li vull donar més credibilitat perquè jo les informacions obtingudes a través de converses interceptades els dono el valor que els dono, però–, hem sabut que el senyor Mas estava realment sorprès, perplex davant dels recursos que es van obtenir amb el sistema de finançament, i anava dient: «I ara què farem per criticar-ho?» Doncs, sí, senyor; miri, se'n van obtenir més que aquells que al senyor Mas li semblaven molts: 3.680 milions d'euros en el moment que culmini l'aplicació. Exactament. I l'any 2009, que és el primer d'aplicació, es compleix escrupolosament aquest increment: 2.000 milions. I aquest any se seguirà complint. I el quart any d'aplicació, 3.680 milions d'euros.

Senyor Homs, aquesta és la realitat. És a dir, els fets demostren que efectivament és així. Com els fets demostren que l'acord era un bon acord, un magnífic acord. Perquè també no deixa de ser curiós de dir: «Ho veuen, aquest acord era molt dolent, però ara el Constitucional se l'ha carregat.» Bé, en què quedem? Era dolent i el Constitucional, com que era dolent –i el Constitucional, naturalment, no ens està ajudant massa–, diu «era magnífic» –primera possibilitat– o –segona– resulta que era molt bo i el Constitucional se l'ha carregat. Però les dues coses..., «de les dues coses, una», que diuen els francesos; nosaltres diem «una de dues», m'entén? Però de les dues coses, una; les dues no són possibles.

I quina és la realitat? La realitat és que l'acord era un acord magnífic, que volem que es compleixi fins a l'última coma. Diu: «Oh!, és que, és clar, resulta que ara el Constitucional diu que l'Estatut està per sota de la LOFCA i per tant...» No, miri, la cosa és molt clara: no tindríem l'acord que tenim sense l'Estatut, l'acord s'obté gràcies a la negociació política de Catalunya amb l'Estat. Això ho veu tothom i ho sap tothom. Tothom que volia obrir la finestra de l'any 2008 a l'any 2009 i mirar el que passava –no calia fer massa més– veia que qui estava negociant era Catalunya amb l'Estat; naturalment, Catalunya a través de les seves institucions. I que després d'una negociació molt dura, molt difícil, en la

qual Catalunya va dir: «No acceptarem un mal acord», es va arribar a un bon acord. I una vegada arribat aquest bon acord –9 de juliol de l'any 2009–, i després el cap de setmana següent, el Govern de l'Estat el va portar al Consejo de Política Fiscal y Financiera. Això va anar així i ho sap tothom –no citaré el poeta. M'entén?, això va anar així. I una vegada aprovat pel Consejo de Política Fiscal y Financiera es va generalitzar. I una vegada generalitzat es va traduir en lleis de l'Estat, que ni han estat impugnades, ni recorregudes, ni anul·lades.

De manera que l'acord va ser possible gràcies a l'Estatut? Evidentment. L'acord ha quedat actualment minimitzat, reduït, anul·lat, suprimit per la sentència? En absolut. Aquesta és la realitat –aquesta és la realitat. (*Veus de fons.*) No, no és cap problema; vol dir que tenim un magnífic acord gràcies a la negociació bilateral de Catalunya, a la força política de l'Estatut i a la nostra capacitat per negociar, que vostès no van tenir mai. (*Remor de veus.*) I gràcies a això ara tenim aquest acord, i gràcies al fet que tenim aquest acord el que hem de fer és defensar-lo, defensar l'Estatut i el que deia l'Estatut.

Perquè també, una de dues, vostè què vol?: el que venia a l'Estatut i que segons vostè ara ja s'ho han carregat, o ja dona per superat l'Estatut i vol una altra cosa que és el concert? M'ho podria aclarir? El que volia l'Estatut era magnífic i vostè ho defensa? –encara que segons vostè el Govern no va defensar amb prou força–, era magnífic i vostè ho defensa?, o ja no?, o ja no ho defensa i, com que en això no ens n'hem sortit, ara vostè vol el concert? Bé, doncs, expliqui-ho. I potser m'explicarà també que el concert estava dins de l'Estatut; em costarà més que em convenci, però potser sí. O sigui, donem per superat definitivament el model de finançament que està a l'Estatut i que, segons vostè, nosaltres no vam aconseguir i que, segons nosaltres, el Govern, sí que vam aconseguir?; o bé diu: «No, ja donem pas a una altra història, ara, el concert»? Bé, doncs, està molt bé, parlem-ne, escolti'm. M'expliqui de què va, exactament. M'ho concreta, em diu quants diners obtindrà vostè en lloc d'aquests 3.680, i ho precisem, m'entén?

Però la realitat és l'altra: tenim un bon acord, aquest bon acord és possible gràcies a l'Estatut..., i més li haig de dir: i la sentència del Constitucional, en el que és essencial, afecta molt poc el títol sisè –afecta molt poc el títol sisè. Exactament l'afecta en dos punts: un incís al final de l'article 206.3, on –ho haig de dir, i ho dic en aquesta cambra amb perfecte coneixement del que dic– el Tribunal Constitucional una vegada més fa ostentació de la seva incompetència i de la seva ignorància anul·lant aquest incís, que és el que diu: «sempre que es faci un esforç fiscal similar», que és una prescripció canònica, òbvia, que existeix a tot arreu i a tot sistema d'anivellament i que de fet s'està aplicant ja i s'apliquen les lleis que desenvolupen l'acord quan es diu «normatiu» –«normatiu» vol dir exactament això–, i que el Tribunal Constitucional, incomplint amb el que ha de ser la seva funció, en lloc de veure si hi ha una interpretació que fa que això sigui constitucional, busca una interpretació, que no és la que es desprèn de la redacció, per dir que és inconstitucional. Mirin si és rebuscat. I la interpretació que busca és ni més ni menys que la de dir que quan es diu «similar» es vol dir «similar al de Ca-

talunya», cosa que no es diu enlloc, ni diu el precepte, ni diu la redacció, que diu: «Catalunya contribuirà a la solidaritat i als anivellaments amb les altres comunitats autònomes, de manera que totes les comunitats autònomes puguin prestar nivells similars de serveis en els serveis bàsics de l'estat del benestar», i es diu que són educació, sanitat i serveis socials. I aquí hi ha el tema clau, que vol dir «anivellament parcial», i hi afegeix «sempre que aquestes facin un esforç fiscal similar». És obvi en la redacció que vol dir «similar entre elles», no «similar al de Catalunya», ni ho diu enlloc. I el Tribunal Constitucional, per poder dir que sigui constitucional, diu: «És que ha de ser similar al de Catalunya.» No ho diu enlloc. De manera que aquí no ha estat en el seu moment més gloriós, el Tribunal Constitucional; i miri que n'hi ha, de moments, per competir per no ser el més gloriós, però aquest realment és un d'aquells en què podria guanyar, mirin, aquesta competició del Tribunal Constitucional.

I després un altre aspecte que declara inconstitucional és un altre també que encara ens han d'explicar, dels fonaments no s'entén res, i és el que diu que «la Generalitat podrà legislar en matèria de tributs locals, sempre que hi hagi una llei estatal habilitant». I ho diu clarament l'Estatut, aquest Estatut que vostè defensa, com jo, aferrissadament, aquest Estatut diu això. Perquè sabem que la Constitució reserva la potestat tributària originària a l'Estat, i, com que és així, també ho és per als tributs autonòmics, fixi's vostè; hi ha d'haver una llei estatal habilitant. Doncs, aquí el mateix. De manera que si hi ha una llei estatal que diu: «Mirin, els tributs locals són aquests, però en aquest tema les comunitats autònomes hi tenen alguna cosa a dir», doncs, val i és perfectament constitucional. De manera que molt ens ho haurà d'explicar el Tribunal Constitucional perquè entenguem per què això és inconstitucional. Això és el que hi ha.

Més enllà d'això, la sentència..., les parts interpretatives i els fonaments i tota la música sona d'una manera que no és la que ens agradaria? Òbviament –òbviament–, perquè el Tribunal Constitucional, al fer aquesta sentència, el que fa és cloure una etapa en la qual es fa una verdadera revisió involutiva de la Constitució, i en aquesta matèria també. I és una revisió involutiva que en aquest terreny apunta en dos direccions: la LOFCA per sobre de l'Estatut, la bilateralitat no val. Doncs, mirin, no, no és acceptable, i la interpretació no és acceptable; això és el que li haig de dir, la interpretació no és acceptable. L'Estatut va voler deixar ben clar, i així ho vam pactar amb l'Estat, les institucions de Catalunya amb les institucions de l'Estat, que no hi havia una relació de prelació de la LOFCA sobre l'Estatut; per això es diu a l'article 200.1: «Les disposicions contingudes en aquest títol es regiran per allò que diguin la Constitució, l'Estatut i la llei orgànica prevista en l'article tal i tal», que és la LOFCA. I no diu «la LOFCA val per sobre», ni ho diu la Constitució. De manera que això ens sembla summament discutible i interpretable, i dissentim absolutament de la interpretació feta pel Constitucional. I, per descomptat, d'aquí es desprèn també si poden haver-hi o no mecanismes de bilateralitat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps*

d'intervenció) –ara mateix acabo, senyor president. Naturalment que hi poden ser; així estan previstos a la Constitució, i així nosaltres els defensarem.

De manera que i ara què? Ara subratllar més que mai que l'acord que vam pactar fa un any és un magnífic acord, que ens dona una quantitat de recursos com no ens havia donat mai, i defensar el model de finançament que es desprèn de l'Estatut íntegrament, amb la seva filosofia, amb els seus continguts i amb la seva lletra.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyor Homs, té la paraula.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. No sé per què se'ns enfada, senyor conseller, i no som capaços d'acabar de tenir un debat un punt més serè. «Insídia», jo no..., fixi's que jo tots els qualificatius que he utilitzat eren tremendament respectuosos, no? Vostè ens diu «notícies negatives». Escolti'm, jo què vol que li digui? Un correu electrònic d'una direcció general de la Generalitat respecte a la tresoreria de la Generalitat diu: «La directora general ens ha informat que la situació de tresoreria de la Generalitat és complicada i que per a aquests mesos de juliol i agost» –actuals, eh?– «no es podran atendre pagaments de cap tipus, excepte les nòmines del personal; per tant, no hi haurà liquidació d'incentius ni pagaments a proveïdors. Aquestes són les indicacions, i, de fet, des d'Economia només ens faran arribar els recursos necessaris per pagar el personal i res més. La situació és complicada; per tant, feu-ho saber a qui considereu que pot estar esperant cobrar de manera immediata.» Escolti, no fem ni catastrofisme ni fem alarmisme, simplement, doncs, les coses com són, i encara menys insídies.

Vostès diu que no... Jo suposo que vostè no donarà crèdit a la seva pròpia opinió del president de la Generalitat que ha aparegut en converses telefòniques, m'imagino; perquè llavors em preguntaria exactament què hi fa aquí assegut. Oi que no? No, no sap de què li parlo. Suposo que els altres que ens escolten sí; tothom ho sap, de què li parlo.

Fixi's, vostè em demana que acrediti que per què no ha donat, l'acord aquest magnífic, de finançament, els recursos que vostès havien promès. Escolti, ho diu la Cambra de Comerç de Barcelona. Vostè coneix aquest informe? (*L'orador mostra un full.*) Sí, home; no rigui..., vaja, rigui o faci el que vulgui, no?, però l'informe de la Cambra de Comerç diu: «El guany aconseguit és un 8,3 per cent inferir a l'estimació inicial.» Li ho diu la Cambra de Comerç. Però és que a més a més afegeix una cosa que realment és dramàtica per als propers temps a venir, no? Diu: «L'augment dels ingressos que aporta l'Estat al model de finançament autonòmic, 11.000 milions, quedarà absorbit per la devolució de la bestreta que han de fer les comunitats autònomes bàsicament durant el 2010 i el 2011. Suposant que a Catalunya li correspon a l'entorn del 20 per cent d'aquest deute» –que és el que diu la Cambra, eh?, no ho dic jo–, «Catalunya hauria de tornar 6.400 milions entre el 2010

i el 2011, una quantia que supera amb escreix el guany estimat amb el nou model de finançament.» Això ho diu la Cambra de Comerç.

Per tant, escolti, allò que vostès van prometre de nou que tindríem, res de res, no? I a més a més afegeix una cosa que això va per a vostè, quant a la seva gestió: «Si bé és cert que el Govern espanyol és responsable del desajust en els pressupostos del 2008 i el 2009, perquè van prometre allò que no passaria, les comunitats autònomes» –per tant, la Generalitat de Catalunya– «també tenen la seva part de responsabilitat» –li ho diu la Cambra de Comerç– «perquè el Ministeri d'Hisenda ofereix mensualment l'evolució de la recaptació d'impostos a les comunitats autònomes» –i, per tant, a la Generalitat també–, «i la Generalitat no ha ajustat la seva despesa a la caiguda real dels ingressos a temps.» Això li ho hem dit per activa i per passiva, però, escolti, vostè no ha volgut escoltar ni, en qualsevol cas, admetre-ho mai, no?

Miri, senyor conseller, vostè, si m'ho permet, es delata quan afirma que l'Estatut es va fer servir per negociar. Sí, sí, és que ja té raó, l'Estatut es va fer servir per negociar, però no es va aplicar, perquè l'Estatut no era una eina per negociar, era per aplicar. Ja havíem negociat l'Estatut; aquí en vàrem aprovar un, vàrem negociar a Madrid, i no va ser exactament el que va ser aprovat en aquest Parlament, se'n va aprovar un altre al Congrés dels Diputats, el vàrem acabar votant tots plegats per referèndum, el vàrem defensar... Allò s'havia d'aplicar, no era una eina per negociar, allò s'havia simplement d'aplicar. Per tant, vostè es delata en aquest sentit, no?

Escolti, vostè ho diu, no?: «El model que estableix l'Estatut està superat.» Si ho ha explicat molt bé!, si ja hi estic d'acord!, el model de l'Estatut està superat. Si està superat, què carai hem de defensar? Si és que no..., jo no ho acabo d'entendre. I llavors vostè em diu: «Vostè, que havia defensat l'Estatut...» I tant, que l'havia defensat, carai, me'n sento coresponsable, com el que més, no?, ja ho sap, eh? Però, és clar, és que el Tribunal Constitucional se l'ha carregat. Llavors, si això ja no ho tenim, si aquest instrument ja no serveix, nosaltres diem: «Doncs, el concert econòmic.» Vostè no hi està d'acord.

Ara, jo li recordo una cosa: el Partit Socialista, el seu partit, el partit del qual forma part, deia en la darrera campanya electoral, en el seu programa electoral, pàgina 16, que Catalunya s'havia d'equiparar als ingressos del concert econòmic. Fabulós; doncs, alguna cosa de vem tenir en comú. Ara, fixi's bé, eh?: equiparar els ingressos al concert econòmic, que és del 175 per cent..., vostè, segons les seves previsions d'aquí a no sé quant temps –vés a saber, a més a més–, estarem al 105. Del 105 al 175, doncs, és que hi ha una tirada llarguíssima, no? Per tant, amb el seu model, que vostè considera que és magnífic i fabulós, doncs, escolti, arribarem al 105, quan vostès mateixos s'havien compromès a equiparar-se als resultats del concert, que haurien de ser del 175.

Per tant, escolti'm, si l'Estatut no serveix, perquè el Tribunal Constitucional se l'ha carregat de dalt a baix; si l'objectiu és assolir el rendiment del concert econòmic, com vostès deien en el seu programa electoral, la solució... Escolti, jo ja li ho he dit abans: és molt difícil,

tot això; si ja ho sabem! El que passa, que suposo que convindrem que no estem per la via del conformisme. Però la solució és apostar per un model com el del concert econòmic.

Escolti, aquesta és la nostra proposta a la pregunta del «i ara què?». La seva ja he vist que era com sempre, eh?, anar tirant, deixar-ho estar. La nostra, evidentment, doncs, no es conforma amb com estem, sinó que ens agradaria començar, simplement començar a canviar les coses.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, diu..., vostè cita un *email* o un correu d'un servei de la Generalitat. Miri, escolti'm, el que val és el que li dic jo. I el que li dic jo és: les finances de la Generalitat són d'una solvència absoluta.

En aquests moments el que no poden fer, vostès, és barrejar el Pla d'austeritat –que comporta una reducció de despeses, una contenció de despeses i un ajornament de despeses, certament, i han rebut les instruccions precises tots els serveis de la casa– amb les dificultats de tresoreria; són dues qüestions absolutament diferents i cal distingir-les. De manera que el que no es pot fer és fer demagògia i dir: «Oh, és que vostès han dit a aquests que no paguin, o han dit que retallin la despesa; vol dir que estan a les últimes.» No, no..., precisament el que estem fent és complir el Pla d'austeritat, que vostès ens han estat demanant tant: «Retallin despeses! Retallin despeses!» Doncs, miri, retallem despeses, ara retallem despeses... «Fixi's, han dit que retallin despeses; vol dir que no poden pagar!» No, home, no..., que podem pagar! (*Veus de fons.*) Miri..., però hem de retallar despeses. M'entén?

Morositat –morositat. Miri, la morositat..., li donaré les dades, perquè les dades valen més que qualsevol altra cosa: setanta-set dies l'any 2009, la mitjana ponderada; l'últim mes, el mes de juny, estem a setanta-quatre dies. (*Veus de fons.*) Si els és útil..., si no els interessen les dades segueixin fent demagògia. Si ja sé que els agrada més, home!; però, escoltin, són les dades.

Dèficit públic. Ahir vaig escoltar: «Ha augmentat el dèficit en no sé quant.» No, deixin-me que precisi: mes de maig, dèficit acumulat del total de Generalitat, Servei Català de la Salut i ICS, lògicament, que és com s'ha de fer –que és com s'ha de fer–, hem passat de 3.191 l'any passat a 1.577 aquest any. Això és així. I és lògic, perquè l'estem retallant, el dèficit. Ara, si vostè m'agafa només Administració de la Generalitat podran fer la demagògia que vulguin per enredar la gent amb el que vulguin.

Dèficit del conjunt de l'exercici: any 2008, 5.272; any 2009 –que tenim les dades liquidades, gràcies al finan-

çament, que s'està complint–, 4.706. Aquesta és la realitat. I aquest any el reduïrem de nou. M'entenen?

De manera que jo no els demano que menteixin per tranquil·litzar la gent. Els demano que no menteixin i, a més, es dediquin a crear alarmisme. Això és el que els demano: una mica de responsabilitat i lleialtat institucional. No pensin en el Govern. No pensin en el conseller. No pensin en el partit que està allà. Pensin en la institució, que està aquí i hi seguirà estant; no la taquin, no l'empastifin; potser és demanar massa –potser és demanar massa. Quan surti renti's les mans, m'entén? –quan surti renti's les mans. (*Remor de veus.*)

Parlàvem dels increments de l'any passat –parlàvem dels increments. Miri, la Cambra de Comerç, si no m'equivoco, va quedar per sota de l'increment que vam dir en la mitjana de les seves previsions. Ara, ja li agafo la xifra que vostè diu, ja la hi accepto. Em diu: «En la millor de les previsions van quedar un 8,3 per cent per sota» –és a dir, vam assolir un 92 per cent de l'objectiu fixat.

Miri, com deia aquell: *misión cumplida*. I, en aquest cas, per una més bona causa; no sé si m'entén: *misión cumplida*. (*Veus de fons.*) No està malament; vostè mateix m'ho reconeix, em diu: «Oh, és que ara resulta que les coses estan complicades.» Sí, home, és clar; és que si resulta que s'ensorren els ingressos les coses estan complicades, i, si no haguéssim tingut la millora del finançament, més complicades. O sigui, igual de complicades, més 2.000 milions addicionals. Ho capta, això? Igual de complicades, més 2.000 milions addicionals. Què li sembla? Miri si ho haurien estat de complicades, si haguessin governat vostès: més 2.000 milions addicionals de complicació.

Ajustament de la despesa? Des del setembre del 2007, que n'estem fen. Miri, quan vam veure que les transmissions patrimonials començaven a caure..., 2007, setembre del 2007, vam ajustar ja la despesa, vam adoptar un conjunt de mesures conservadores.

Que l'Estatut serveix per negociar? Ara l'he enganxat... Veu, vostè?, ara li veig el llautó... Home, evidentment. O és que vostè pretén que de l'Estatut es desprèn un model directament operatiu per al finançament de la Generalitat de Catalunya? Algú pretén això? Algú pensava que no s'havia de negociar? «Que ja tenim l'Estatut, ja tenim el model.» Doncs, miri, no... I per això l'Estatut deia que tenim dos anys per aplicar-lo. I per això el 9 d'agost vostè i jo vam sortir dient: «Ei, que han passat dos anys i no s'ha aprovat el model.» O no ho sabíem, això? Doncs això és així. I aquest model sobre quina base el negociàvem? Sobre la base de la força que ens donava l'Estatut. També és molt difícil captar-ho, això?, o hem de seguir fent demagògia, senyor diputat, il·lustre senyor diputat?

Ah, i finalment ens ha anunciat el seu objectiu. El seu objectiu és un acord de finançament que millori les finances de la Generalitat en un 175 per cent. Escolti, per aconseguir aquest objectiu tindrà tota la meua col·laboració, no ho dubti.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. (*Veus de fons.*) Senyor Pujol, em demana la paraula. Digui'm.

El Sr. Pujol i Ferrusola

President, per al·lusions directes del conseller a tot el Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Si ho té a bé, senyor president...

El vicepresident primer

Té la paraula.

El Sr. Pujol i Ferrusola

...li demanaria, si us plau, que li demani al conseller que retiri l'adjectiu de mentiders als diputats d'aquest grup. Ell ho havia fet altres vegades, apellant que les formes mai es perdessin en aquesta cambra. I recordar-li al conseller que totes les dades que hem utilitzat –totes– són o de vostè, del seu Govern, o d'institucions importants del país com la Cambra de Comerç.

No és pròpia la pèrdua dels papers que acaba d'efectuar el conseller i no és propi, encara menys, d'algú que ara hauria d'estar absolutament serè, tranquil per poder gestionar la situació complicada, que hi és, senyor conseller, i no perdre els papers i posar-se en evidència amb aquest atac de nerviosisme que ens acaba, vostè, d'escenificar.

Li demano que retiri les paraules i l'adjectiu de «mentiders» del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Pujol. (*Veus de fons.*) Senyor conseller, em demanava la paraula; té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

El senyor conseller no té cap inconvenient a precisar que el que deia exactament és que no han reflectit la realitat d'una manera precisa, eh?, les afirmacions del senyor Homs.

També m'agradaria que l'il·lustre portaveu del Grup de Convergència fos més contingut en les expressions que es refereixen als membres del Govern amb relació a les paraules que acaba d'expressar ara. Si vol que entrem en aquest joc hi podem entrar. També em puc permetre fer alguna referència quan perd els papers, quan no els perd, quan fa al·lusions personals, quan esquitxa, quan empastifa...? Hem d'entrar en aquest joc? Potser ell també hauria de matisar les paraules que acaba d'expressar.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Entenc, senyor Pujol que el senyor conseller no ha tingut cap inconvenient a reparar les paraules que havia utilitzat abans, i els ho agraeixo a tots dos.

(*Veus de fons.*) Senyor Homs, em demana la paraula; digui'm, per...

El Sr. Homs i Molist

Senyor president, perquè hi ha hagut una al·lusió molt directa a la meva persona –que m'anés a rentar les mans després d'aquesta interpellació– que, sincerament, m'ha ofès...

El vicepresident primer

Té la paraula.

El Sr. Homs i Molist

...i em sap molt greu. No, no..., simplement per constatar-ho. I suposo que dono també per retirades aquestes expressions per part de vostè, senyor conseller. No em passaria mai pel cap de dir-li una cosa semblant. Li ho dic sincerament perquè, escolti, a pesar de la discrepància, jo el respecto, senyor conseller, més del que vostè es pot arribar a imaginar.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Homs. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Suposo que ara no es tracta de fer aquí una espècie de memorial de retirada d'expressions, no? La que he fet abans, tota al·lusió que puguin considerar ofensiva els il·lustres diputats de Convergència i Unió considerin-la retirada.

M'agradaria que ells fessin el mateix respecte a la meva persona, respecte a les al·lusions de les mateixes característiques, ofensives i pitjors, aquelles que han volgut empastifar, esquitxar, anar a fer mal durant les darreres setmanes. M'agradaria que ho fessin, simplement els brindo a fer-ho.

Per part meva, tota al·lusió que puguin considerar ofensiva, que en la seva sensibilitat hagi pogut resultar, doncs..., violentada, els hagi pogut ofendre..., amb molt de gust, per descomptat. Jo sempre he volgut jugar net, i els demanaria que vostès fessin el mateix, sempre i a tot arreu..., senyor Homs, sempre i a tot arreu.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Amb això dono ja per acabats aquests aclariments necessaris.

Gràcies.

Interpel·lació

al Govern sobre els resultats acadèmics dels alumnes de primària (tram. 300-00301/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els resultats acadèmics dels alumnes de primària, la presenta el Grup de Convergència i Unió, i, en nom seu, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor president, senyores i senyors diputats, estic convençuda que les dades que donarem no ofendran perquè són reals. Veig que el clima és un clima perillós i li demano al conseller Maragall que entengui que les crítiques que ara podem formular es fan des de la més profunda lleialtat a la institució i per al més alt interès del sistema educatiu.

Vostè va aparèixer davant dels mitjans de comunicació el 16 de juny i ens va dir a tot el país que ja no teníem un 25 per cent d'alumnes a primària que no assolien les competències bàsiques, sinó que ara en teníem un 30; que el problema, l'escletxa, s'havia incrementat, que havíem passat d'un 25 a un 30 per cent el nombre d'alumnes que no tenia assolida les competències bàsiques de l'ensenyament primari en finalitzar precisament la seva escolaritat en aquesta etapa. Lluny de l'autocrítica vostè es va refugiar en el grau de dificultat de la prova. Allò, aquella explicació no va convèncer a ningú, ni a ningú ni a cap mitjà.

Per tant, senyor conseller, nosaltres li hem de preguntar ja d'entrada: es coneix abans o després, el grau de dificultat d'una prova? La decideix el departament o la decideix la població escolar? L'any passat vostè ens va donar un dossier que hi havia molta més informació que al dossier d'enguany, i se'ns marcava perfectament que havien considerat que en setanta punts es podia valorar positivament el grau de competències bàsiques. Si tenim entès que són bàsiques, per tant, mínimes, per prosperar, ja costa entendre que en lloc de cent siguin setanta.

Vostès ens van dir setanta. Aquest any li podem tornar a preguntar: han estat també setanta?, setanta-cinc?, o potser menys de setanta, senyor conseller? Hem hagut de baixar el llistó per mantenir uns percentatges que no facin massa escàndol? Aquell topall que ens vam marcar, ens dirà si l'han mantingut? Perquè nosaltres, enguany, no l'hem pogut trobar en tota la informació.

Vam tenir més informació i vostè aquest any ens n'ha tret. No ens han donat, per exemple, el nombre de centres amb millor i pitjor resultats segons la titularitat. I estava bé perquè dèiem, per exemple: «Entre els cent millors, cinquanta són de la pública i cinquanta de la privada concertada.» Perfecte. Això ens alegrava, perquè vèiem que això no estava associat a la titularitat. També deia que entre els pitjors, malauradament, el 10 per cent era de la concertada, la resta eren a la pública. Però teníem clar que hi havia un efecte centre, no un efecte titularitat, que això és bàsic per a la moral del nostre sistema.

També ens deia: «Segons l'origen de l'alumnat» –segons l'origen de l'alumnat. (Pausa.) Veig que estan molt nerviosos, eh? Fins i tot diputats ben respectuosos avui..., Déu n'hi do, eh? Per tant, aquesta vegada no hi és.

Tampoc se'ns ha posat..., sobre el gènere, l'impacte que té el gènere, el sexe. Potser un dia hauríem d'abordar-ho, no?, senyor conseller? Per què un 78,2 per cent de noies aproven l'ESO i només un 67 per cent de nois? Quina societat estem fent?

Ens felicitem d'altres novetats: per exemple, aquest any es valora l'anglès. Però posa de manifest un tema importantíssim, una dada gravíssima: el resultat baix arriba a un 42,70 per cent a la pública. Posa de manifest que la provisió de llocs de treball no funciona. Posa de manifest que les oposicions no funcionen, que la formació inicial falla. I els ho vam dir fa uns anys: si queda la meitat de places a les oposicions vacants d'anglès, facin, si us plau, una acció amb les universitats, perquè si els tribunals els han de suspendre vol dir que no estan preparats. I continuem sense actuar de manera proactiva i se'ns tornen a donar unes xifres que demostren que sí, certament anem cada vegada pitjor.

Miri, aquesta generació, aquests alumnes que ara han celebrat aquestes proves..., bé, que les han respost, és la primera generació de primària del tripartit, són nens que van matricular-se el 2004-2005 i acaben enguany. Per tant, aquí ja no s'hi val «que si abans, que si ara». Aquesta és la seva primera generació –i no faig cap altre comentari–, és la seva promoció. Estem davant dels resultats de la política educativa del tripartit.

Miri, aquests nois han estat matriculats amb les seves normatives d'admissió, han estat ensenyats amb el seu currículum. Cal dir que una cosa és publicar el currículum al DOGC i l'altra és formar els mestres en el nou currículum o editar el material curricular, que acaba de sortir, tot i que fa anys que el currículum roda; res a veure amb la formació bàsica que es va fer per al currículum de la LOGSE –res a veure. I aquí hi ha mestres i ho poden recordar.

La nova normativa d'horaris. Aquí tenim l'impacte de la sisena hora –aquí tenim l'impacte de la sisena hora.

És l'hora de valorar, doncs, si les polítiques estrelles del tripartit han millorat o empitjorat les competències bàsiques, aquelles mínimes que han d'assolir els alumnes. Hem repassat les rodes de premsa del conseller. A veure, des que l'any passat vam veure que anàvem malament, enguany de què ha parlat, en públic? Bàsicament de les vacances de febrer.

Senyor conseller, allò que va dir que destinaria uns diners per a les vacances de febrer..., vol dir que no hauria anat millor dir que els destinàrem a programes de reforç al juliol? Perquè és que estem dient a la societat que tenim un 30 per cent d'alumnes que no superen les competències bàsiques, però que administrativament els donem per aprovats perquè passin a l'ESO. I a l'ESO s'incrementa el nombre –les seves dades ho demostren– d'alumnes que passen de curs amb matèries suspeses. I altra vegada amb un percentatge molt important en els nois, cosa que és molt preocupant per al país. Han parlat de les vacances de febrer.

No vulguin veure en mi una intencionalitat segona, però dels plans d'entorn que han servit per tants..., s'hi han destinat tants diners, l'efecte directe sobre aquests nens no hi és. I vostès em diran: «És que l'educació és una aposta a llarg termini.» Miri, aquests nens mai més tornaran a fer primària; ja els ha passat, ja fan ESO el setembre que ve. L'u per u, la reducció de les hores als mestres, els directors de zona, que havien d'arreglar-ho tot...

Per tant, hem de veure... Vostès han incrementat la despesa per alumnes? Sí senyor, els ho reconeixem, tenim les xifres: de 3.243 euros per alumne a 4.152 euros per alumne el 2006-2007. Han abaixat la ràtio? Sí. Per tant, atenció, eh?, hem posat de manifest que aquells tòpics, elements importants, que han esdevingut tòpics en la cultura educativa, que és a més recursos i a menys ràtio més bons resultats..., doncs no; del 2003 cap aquí s'han incrementat les franges més baixes del sistema.

Per tant, hem de dir que la política educativa del tripartit no ha estat eficient, perquè no han obtingut millors resultats havent-hi dedicat més recursos. No han estat equitatius, perquè els alumnes que s'han de beneficiar del sistema són tots, i els de les franges baixes incrementen. No han estat eficaços, perquè no permeten seguir la secundària obligatòria tal com la norma preveu.

A partir d'aquí, senyor conseller, li hem de dir: quina crítica fa vostè de la mateixa política educativa? Tot i que és veritat que aquests alumnes que han fet sis anys han tingut quatre consellers; per tant, jo no li ho carrego tot a vostè.

Però, és clar, l'any passat ja ho vam dir: és el moment de corregir aquesta tendència. Però fixin-se, en anglès anem molt malament a la pública. Què fem quan comencem a tenir el Pla de formació de professors d'anglès consolidat, que fa tants anys que es fa? Rebaixem les hores lectives del professorat d'anglès, sense cap discriminació amb la resta d'hores lectives del professorat de primària.

La inspecció se n'ha encarregat de millorar els resultats durant aquest any? He mirat el Pla territorial de la inspecció: ni una referència. Hem parlat amb les juntes de directors, s'ha tractat en el Pla de treball dels directors? Ni una referència. S'ha parlat amb les titularitats, perquè tampoc els resultats de la privada són prou satisfactoris? S'ha parlat amb els degans per canviar la formació inicial? Què s'ha prioritzat a la formació?

Ara bé, sempre el paper demostra que ho aguanta tot. Un agafa l'últim dossier d'indicadors, el número 13, que tenen penjat vostès a la xarxa, i resulta que hem d'estar tranquils: el 98,2 per cent dels alumnes resulta que han superat el curs de l'avaluació de l'educació primària i es poden incorporar a l'ESO.

Vivim en una mentida, senyor conseller: d'una banda publiquem un 98 per cent que superen l'etapa i després se'ns diu que un 30 per cent no la supera.

Per tant, igual que vam fer el dia de la resposta, de la roda de premsa que vam fer en resposta a les seves informacions, li hem de dir...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...i ara què, senyor conseller, què fa el país, s'estripa les vestidures? Què fa sabent que hem empitjorat i que la promoció d'alumnes que han estat educats a l'ensenyament primari sota les polítiques del tripartit, lluny de l'excel·lència buscada...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...han incrementat la desigualtat?

Acabo, senyor president, en espera de rebre la resposta del senyor conseller.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè acaba de dir que vivim en una mentida, no? Miri, sap què passa? Sap quina és la pitjor mentida? És la que prové de la ignorància; és on estàvem fins l'any passat. Per cert, després de trenta anys d'autogovern i de vint-i-cinc anys de govern de Convergència i Unió; de vint-i-tres, perdó.

I ara podem tenir aquest debat aquí, senyora Rigau, eh? Almenys registrem això. Ara el podem tenir; fins ara no el podíem ni tenir, no teníem ni tan sols la possibilitat de comparar un any amb l'anterior. I quan la tenim lamento que la desaprofitem, que vostè la desaprofiti, perquè utilitza, en el pitjor sentit, amb la pitjor intenció i amb la distorsió que se'n dedueix, l'anàlisi d'aquesta comparació, perquè comença per no acceptar precisament els elements de complexitat que hi han en aquesta comparabilitat, que vostè redueix al pur efecte immediat –pretès– de carregar-se la política educativa del nostre Govern i d'aquest departament.

Miri, jo ho sento molt, però les coses no són així. El primer que hauria de fer és admetre..., i ja sap perfectament que la responsabilitat respecte al disseny de l'organització d'aquesta prova és del Consell Superior d'Avaluació i que el departament, en tant que responsabilitat política i administrativa, no hi intervé més que en la facilitació, la cooperació, el suport efectiu a la tasca del Consell Superior d'Avaluació, en el desplegament de la seva responsabilitat en el disseny, en totes les decisions de caràcter metodològic que defineixen i s'apliquen a l'hora de dur endavant aquesta prova.

I, per tant, és clar, és el segon any que es fa. Vol dir que hem fet malament de millorar-la? És clar que hem fet més difícil la comparabilitat directa simple, especialment si hem d'acceptar a continuació lectures tan simples com la que vostè fa. Però prefereixo fer les coses bé; prefereixo acceptar i respectar la tasca del Consell Superior d'Avaluació i anotar tot el que té, precisament, de responsabilitat institucional i de..., en fi, i d'orientació clara cap a aquest primer repte de qualsevol procés de millora de qualsevol cosa, i d'un sistema educatiu encara més, que és el coneixement.

Ara comencem a tenir coneixement real del que succeeix en el nostre sistema educatiu. I el coneixement ara ens diu que tenim una mesura cada cop millor que apliquem als alumnes de sisè de primària, que són qui, diguéssim, practiquen, qui ens donen la mesura, però

que òbviament el missatge que se'n dedueix el reben els alumnes de primer de primària, l'han de rebre els alumnes de primer de primària, o de P3, encara millor dit.

En tot cas, que els centres, en el seu conjunt, el missatge que aquesta mesura implica, doncs, l'han de processar, l'han d'estudiar, l'han d'analitzar detalladament per treure'n conseqüències en tots els àmbits, des del principi de l'itinerari educatiu dels seus alumnes i per al conjunt del seu projecte educatiu, molt especialment pel que fa referència a les competències bàsiques, tal com les estem considerant, tal com les estem situant, precisament en el centre del model pedagògic que volem impulsar.

Clar, vostè també..., com vostè mateixa deia, però no computa a l'hora de mesurar, de criticar els resultats, estem precisament..., acabem de travessar un període de novetats significatives també des del punt de vista curricular –hi ha tot el desplegament de la Llei orgànica d'educació, els nous currículums que se'n deriven, etcètera–, de manera que totes les afirmacions que vostè fa respecte al fet que aquesta és la primera generació del tripartit, etcètera, les dono per..., en fi, prefereixo descomptar-les, perquè no s'ajusten en absolut a la realitat.

Miri, el que estem fent és efectivament tirar endavant totes les eines de millora i transformació del nostre sistema educatiu, començant pel coneixement, pel que ens donen aquestes proves, però afegint-hi tot una colla d'eines que vostè sap, que coneix perfectament, que estan en curs, com per exemple el desplegament dels conceptes de direcció, d'autonomia i d'avaluació que informen la Llei d'educació de Catalunya i que estan precisament ara arribant al final de la seva tramitació reglamentària.

Per cert, que els decrets d'autonomia i de direcció que estan arribant a les últimes fases de la seva elaboració ja han obtingut el recolzament explícit amplament majoritari de la comunitat educativa representada en el Consell Escolar de Catalunya, precisament amb aquest objectiu. I obtenen recolzaments de més enllà dels dos terços, en els dos casos, tant en el de direcció com en el d'avaluació. I, com vostè sap també perfectament, la tasca de l'actual Consell Superior d'Avaluació, digníssima i prou encertada, serà prosseguida, tindrà continuïtat amb la posta en marxa de l'Agència d'Avaluació de Catalunya, que està també arribant molt a prop de veure verificada l'aprovació dels seus estatuts, un cop creada per llei.

Li haig de dir que oblidava coses. En el Pla de treball de la inspecció sí que hi és l'actuació directa amb cada centre precisament per examinar i estudiar els resultats d'aquestes proves de sisè de primària, d'una manera específica i explícita. De la mateixa manera que, per exemple, amb un dels temes cabdals que aquestes proves tracten de mesurar, la qüestió de la lectoescriptura, hi han efectivament, a més de la feina directa de cada centre, de la feina de la inspecció, de la responsabilitat de cada projecte educatiu en el seu desplegament, hi han també iniciatives naturalment del departament, com per exemple el projecte Literatura i tecnologies al servei de l'aprenentatge de la llengua, coordinat pel Departament de Psicologia Evolutiva i Educació de la Universitat de Barcelona, o el document que acabem de publicar

també, Orientacions per a la millora de la comprensió lectora i l'expressió escrita, materials que es van presentar en la III Jornada sobre Literatura i Tecnologies al Servei de l'Aprenentatge de la Llengua, celebrada tot just encara no fa ni tres setmanes, amb una evident i explícita atenció i presència dels professionals, dels docents més implicats.

És a dir, nosaltres treballem, no fem massa soroll amb això, no donem..., no en fem massa *alardes*, no?, que diuen, gaires exhibicions, però em sembla que estem fent el que toca.

Deixi'm dir-li algunes coses més respecte de les proves en si mateix, respecte del grau de dificultat que vostè menysté d'aquesta manera tan alegre; diu que ens hi refugiem. No, escolti'm, si us plau, respecti el criteri del Consell Superior d'Avaluació. Van decidir incorporar novetats significatives a les proves d'aquest any, simplement. I si vol després, en la segona intervenció, amb més temps, podem detallar quines d'aquestes novetats i amb quins efectes. I per tant també, precisament, per tenir, per poder exercir l'anàlisi de comparabilitat amb un mínim de rigor i amb un mínim de serietat.

Perquè si vostè va a carregar-se l'escola catalana i l'escola pública catalana, molt especialment, que és el que sembla a vegades, quan l'escoltem, home, això és... Jo ja entenc que vulgui criticar el Departament d'Educació i el Govern, però no... Compte amb les criatures que s'emporta l'aigua que deixa anar, senyor Rigau, perquè aquí de les seves paraules se'n dedueix una aproximació absolutament allunyada de la realitat de l'esforç i de la realitat del que està succeint a la nostra escola catalana, tant a la pública com a la concertada. I em sembla que faria bé, des d'aquest punt de vista, de distingir el camp de crítiques i situar cadascun en el que li correspon.

Nosaltres el que estem fent és perfeccionar aquesta eina d'observació i d'anàlisi, de la mà del Consell Superior d'Avaluació, i és només el segon any. És evident que aquesta avaluació té un objectiu de millora a mitjà i llarg termini, que no podem..., ens hi podem quedar; podem, en fi, sucra-hi pa en la primera imatge resultant del que passa un any comparat amb l'altre. I li repeteixo que en parlarem en la segona intervenció.

Però jo li dic que aquesta prova és avui un dels actius de millora, gràcies al millor coneixement del sistema, és un dels actius de millora, de transformació més importants que hem aconseguit de crear en aquest període, junt amb molts altres, amb tots els que estan inclosos en l'estratègia de la llei, però molt especialment en els camps del servei directe al subministrament, al suport al centres per a la seva gestió, per a la seva direcció.

I una última menció. Vostè donava per fet que els resultats estan empitjorant. El cert és el contrari. La mesura real final, que és el que succeeix al final de l'educació secundària obligatòria, ens diu el contrari: en aquests anys els resultats del conjunt del nostre alumnat al final de l'educació secundària obligatòria estant millorant. Ho vam explicar amb dades precises, fa poques setmanes, i, quan convingui, li ho repeteixo.

Li diré només que, en aquests moments, estan aprovant, dels cent matriculats a quart d'educació secundària

ria obligatòria, el 78,6 per cent contra el 77,4 de l'any passat i que...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...estan aprovant amb taxa de graduació, que no és exactament la mateixa mesura, com vostè sap, s'estan graduant avui el 81,9 per cent dels alumnes de quart d'educació secundària contra el 73,1 per cent que ho feien l'any 2003-2004.

Clar que han canviat els criteris de repetició, però comptant això, inclús comptant la capacitat de recuperació del sistema per a aquells que repeteixen, estem clarament cinc, sis punts per sobre del que estàvem quan vam començar a governar. I aquesta sí que és la mesura final real, no ens hi conformem ni de lluny...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...hem de millorar molt, però estem, efectivament, aconseguint-ho.

Gràcies, senyora diputada.

El president

Senyora diputada, pot fer la rèplica.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyor president, senyor conseller. Avui, aquí, hi han paraules que es pronuncien amb molta facilitat. Vostè m'ha tractat d'ignorant, jo no m'hi atreixo, però de desinformat, sí, eh? –de desinformat, sí.

(Veus de fons.)

Doncs, miri, encara li doblo, més ignorant. Perquè, és clar, diu: «No sabem res i, ara, tenim, per dos anys, resultats.» Senyor conseller, el Consell Superior d'Avaluació es va crear al 93. El senyor Calero, del consell superior..., no, és clar, és que no existia, perquè l'havia creat un govern que no era el seu, però, sortosament, vostè disposa d'un bon consell i d'uns grans tècnics i jo li demano que no posi el focus en el consell i als aspectes tècnics de la prova, sinó que el posi a les seves polítiques, cosa que no m'ha respost al que li he preguntat.

Fixi's, el senyor Calero mateix, quan va comparèixer, ens va explicar que les avaluacions que havien fet al llarg d'aquests anys en el consell superior –i va citar la del 93, el 97, etcètera–, eren de dos tipus, les competències bàsiques es valoraven a quart per poder fer una prova de diagnòstic. Diu: «És que vostès no feien proves.» A sisè, no; les feiem a quart, perquè, un cop detectat que hi havia un percentatge d'alumnes que no seguia, tinguéssim dos anys per corregir-ho. Aquí el problema és que vostès les fan a sisè, sense certificar l'etapa i enviant-los igual a l'ESO. I jo ja sé que això és complicat. No és el mateix, no, és pitjor, perquè si tu li dius a un pare:

«El seu fill té uns problemes en determinades àrees», llavors s'espavila i el centre també s'espavila. Però què els diu vostè als pares? Envien aquest paper i li diuen a un pare: «Miri, el seu fill ha de reforçar la comprensió del text, cal millorar la redacció de textos», com que diu que l'impacte socioeconòmic és tan alt, imagini's que això ho rep un senyor que té les habilitats fluixetes en el camp de la lectoescriptura i la redacció de textos i li diu: «Bon estiu.» Li envia aquest paper i diu: «Sàpiga que el seu fill no va bé. Bon estiu.» En el primer curs de l'ESO, al director: «Sàpiga que n'hi envio trenta de cent que re de res, ni en matemàtiques ni en llengua. Bon estiu.» Jo li pregunto: «I per què no ha fet un programa de reforç per al juliol? Per què no dóna unes possibilitats de fer-ho abans? Fem-ho a quart i podrem reaccionar i un programa individualitzat.»

Per tant, senyor conseller, des de l'any 93 que es va crear i el 94-95, es van fer les proves de competències bàsiques a Catalunya, després, l'Estat va fer les seves i, amb mostra, ens hi vam afegir. Per tant, n'hi ha molta de documentació en el consell superior. Per tant, no ignori el que s'ha fet.

Vostè diu –miri, el decret és del 93, l'hi recomano–: «No és la primera generació.» I tant que ho és, van començar al 2004. La inspecció, i tant que hi és. Miri, senyor conseller, divuit punts en el pla d'inspecció. Enlloc hi ha la lectoescriptura, enlloc hi ha la comprensió escrita. Divuit punts. Només hi ha els aspectes organitzatius de les proves, res de contingut de situació. Hi és, senyor conseller, tenim el pla. Vostè intenta dir que no diguem la veritat, jo li demostró que les seves paraules no són exactes, per ser curosa.

No carregui a la dificultat de les proves o de les qüestions tècniques. Jo el respecto moltíssim el consell superior. Vaja, miri, m'estimo tant l'escola pública –cosa que vostè ha volgut posar aquí en dubte– perquè és la meua, perquè, miri, no hi ha ningú que no estimi el que és seu i jo sóc professora de la pública. Però això no treu que pugui dir que la pública no té el creixement qualitatiu que hauria de tenir pels recursos que s'hi han destinat.

A l'escola pública l'ha perjudicat no les polítiques de Convergència i Unió, l'ha perjudicat l'excés d'ideologia del tripartit, la poca pedagogia i la mala administració. Vostès han governat aquests anys, posant per sobre de tot, a davant, la ideologia, després, la pedagogia, bàsicament, afectada pel pensament políticament correcte, sense canviar-lo i, després, nul procediment administratiu –nul procediment administratiu. I què passa? Que tenim uns centres desenganyats, uns centres que s'han d'estimular, una moral dels professors per terra i vostès continuen dient que el problema és que, abans, no hi havia dades i ara n'hi ha.

Si per tot èxit em demostra que a l'ESO graduen un percentatge d'alumnes i jo li acabo de demostrar amb un paper que vostès també diuen que graduen els de primària amb un paper i, amb un altre, diuen que no tenen les competències el 30 per cent, senyor conseller, porti'm les competències bàsiques de l'ESO, no em tregui les taxes de graduació, perquè, en primària, li he acabat de demostrar que això no va.

I els nivells d'excel·lència, tant si ho comparem aquí com amb Espanya, en algun aspecte s'ha millorat, però vostè té les seves dades, perquè el senyor Calero ens les va portar recentment, com abans ens les havia portades el senyor Prats, com abans el senyor Sarramona...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...com abans el senyor Fullat, perquè n'hi han hagut molts de presidents d'avaluació, i es demostra –es demostra– que, al 2003, per exemple...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Rigau i Oliver

...hi havia superioritat en determinades matèries de nivell d'excel·lència i ara n'hi ha menys.

Per tant, senyor conseller, són les polítiques del tripartit més basades en la ideologia que en la pedagogia, sense coneixements d'administració, com s'ha pogut comprovar, que ens han desanimat la moral dels nostres ensenyants i és en defensa, bàsicament, de tot el sistema, però en particularitat de la pública, de la qual és titular la Generalitat, que li podem fer, amb totes les de la llei, la crítica que li hem fet.

El president

L'honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Educació

Gràcies, senyor president. Sí, senyora diputada, em sembla que hem de precisar, efectivament, i hem de pretendre acostar-nos a la realitat amb la suficient precisió i també respecte del que és i del que no és.

Miri, el Consell Superior d'Avaluació va decidir, des del punt de vista de definició del grau de dificultat de les proves que vostè comentava anteriorment, naturalment, la primera qüestió que és..., que no afegeix distinció, perquè no hi ha comparabilitat, perquè és el primer any que fem prova de llengua estrangera. Ah, perdó, deixi'm començar per una altra cosa. És clar, ja sé que hi havien les proves de quart i hi segueixen sent-hi. Jo dic que no teníem la prova que tenim ara d'avaluació general externa igual per a tots els alumnes de sisè; no l'hem tingut mai. Teníem una altra cosa, que era tenir autoritat, la que vostè ha mencionat, però ni de lluny comparable amb la que ara tenim, des del punt de vista de coneixement i de capacitat d'enviar responsablement un missatge efectiu i transformador al conjunt del sistema educatiu i a cada un dels centres, que és la millor manera de respectar-los, donar-los, efectivament, les eines per millorar els seus projectes educatius.

Doncs, bé, tornem al grau de dificultat. Hi ha hagut la prova de llengua estrangera, naturalment, però en les proves de llengua catalana i castellana, en les proves de llengua s'hi han afegit dues coses: una avaluació de la

comprensió global del text i una avaluació de l'expressió escrita a través d'un dictat, d'un exercici de tipologia dictat, encara que no correspon a la meua imatge tradicional del que vol dir un dictat, però, en fi, és el que els experts han decidit i jo ho respecto.

Doncs, miri, aquestes dues qüestions són les que expliquen, junt amb algun altre factor que ara comentaré, la diferència de resultats amb l'any passat. Per què? Perquè en la resta –senyora Rigau– de components de les proves no hi ha diferència de resultats; en les que eren iguals que l'any passat, no hi ha diferència de resultats. A matemàtiques, no hi ha diferència de resultats, en tot cas, hi ha millora, perquè no hi han hagut canvis. Aquesta és la realitat, això és el que està succeint, que hem afegit complexitat i major globalitat a la utilitat perseguida d'aquestes proves d'avaluació; això és el que està passant.

I, efectivament, la mesura dels intervals i dels nivells baixos i mitjans i alts, el Consell Superior d'Avaluació també ha decidit canviar-la i a mi em sembla bé, tal com ho han deixat ara, ens garanteix una perspectiva de comparabilitat d'any en any molt més interessant.

Aquest any, en comptes de dir, simplement: «Els que arriben a setanta i els que estan entre setanta i noranta i els que superen noranta», s'estan aplicant criteris exactament homologables amb els que s'utilitzen en les avaluacions internacionals, començant per les PISA. És a dir, la nota mitjana és la mateixa, no canvia, surt del mateix càlcul –del mateix càlcul. La determinació de franges altes, baixes i mitjanes, sí, perquè ara s'aplica el criteri PISA, per entendre'ns, que diu: «Mitjana, menys deu.» Totes les notes que hi han per sota de mitjana menys deu, nivell baix; els resultats que hi han per sobre de mitjana més quinze, nivell alt; la resta, són el nivell mitjà. Aquesta és també l'única diferència metodològica, però perfectament explicable d'aquesta qüestió.

Jo crec que quan parla, per exemple, del tema de la informació a les famílies s'oblida..., aquesta és una informació puntual afegida, naturalment, a la que ha de ser molt més important i molt més, en fi, molt més real, molt més present, que és la que ja existeix. Vostè s'oblida dels centres i s'oblida dels mestres. La millor lectura d'aquestes proves és la que han de fer els tutors amb els seus alumnes i amb les seves famílies. No és un problema d'un informe del departament, del Consell Superior d'Avaluació que, estrictament, dona informació objectiva del resultat de les proves, és sobre aquest informe que s'ha de començar a treballar i és el que succeeix; és aquesta la utilitat també per als pares i mares i per als nens, la conversa directa, tranquil·la, amb profunditat a la vista de l'examen, a la vista dels resultats i a la vista, doncs, de les virtuts i defectes observats a través d'aquestes proves.

Jo estic d'acord amb vostè que no tenim un bon criteri de mesura, de decisió de la superació de la primera etapa de primària, però li asseguro que el que estem fent amb aquestes proves és afegir rigor i possibilitats de millora en l'aplicació d'aquest criteri.

I, quan vostè ens diu: «És que a ESO tampoc s'ho creu.» Potser, no s'ho creu, perquè no tenim aquestes proves.

A partir de l'any que ve, les tindrem; per primera vegada a la història, també, a partir de l'any que ve tindrem també avaluació a final del quart d'ESO i això també ens ho haurà de valorar i ens ho haurà d'agrair, perquè tindrà tothom –vostè també– la capacitat, ara sí, de saber què passa, de veure la coherència entre taxes de graduació, superacions d'etapes i resultats efectivament aconseguits en l'assoliment de competències bàsiques, per primera vegada. Afortunadament, feliçment, ara tenim capacitat per debatre-ho, capacitat per discutir-ho i capacitat...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...deduir-ne polítiques de millora efectiva a través del millor suport als centres i als nostres mestres i professors.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, per substanciar...

Interpel·lació

al Govern sobre la modificació de les lleis aprovades en desplegament de l'Estatut en funció de la sentència del Tribunal Constitucional (tram. 300-00302/08)

...la interpellació sobre la modificació de les lleis aprovades en desplegament de l'Estatut, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorables consellers, diputats i diputades. Hi han coses que han canviat, com vam dir ahir a la sessió de control, en els darrers dies, i, especialment, al darrer mes. Hem tingut, després de quatre anys d'espera, una sentència del Tribunal Constitucional que modifica el marc legislatiu vigent, que modifica, en definitiva, la nostra normativa i que no només la modifica en aquesta sentència, sinó que s'ha de fer complir, s'ha d'aplicar.

Nosaltres el que demanem amb aquesta sentència o que es faci cas a aquesta sentència i el que demanem als consellers i al Govern és que ens diguin –i, per això, l'interpel·lem– com, quan i en quina forma pensen executar aquesta sentència.

És evident que en un estat de dret les sentències s'acaten –s'acaten–, tots, els governs, sobretot, i, segon, s'apliquen i s'executen. I, per tant, nosaltres volem que en un seguit de lleis que vostès van desenvolupar i han desenvolupat, moltes d'elles amb l'advertència que des del nostre grup els fèiem, de: «Anem amb compte que això serà declarat inconstitucional», vostès van decidir prendre un camí, era legítim: «Tirem endavant, ens és igual, no escoltem. Això nosaltres ho tirem endavant i

ho desenvolupem.» Què ha arribat ara? L'examen, la nota i els han dit que han suspès i els han dit que hi havien alguns articles, no tots, és veritat, alguns articles que han suspès, han suspès políticament; han fet una llei que no s'adequa al marc constitucional i, en alguns punts d'aquesta llei, s'ha retornat a la normalitat democràtica i constitucional, que és adequar-la a la nostra Constitució.

Per tant, tenim un estatut avui, que, tot i que alguns pensàvem que ni tan sols era necessari, perquè teníem un estatut que encara es podia desenvolupar; teníem competències que no calia, com ha dit el mateix tribunal, sotmetre-ho a cap modificació estatutària, vostès van tirar endavant un procés de set anys que ens ha portat a un carreró sense sortida.

Què els demanem amb aquesta interpellació i a vostè en concret, senyor conseller Saura? Que ens digui, que digui als ciutadans de Catalunya quina previsió tenen –com tots els ciutadans tenen l'obligació d'acatar i complir les sentències–, vostès especialment, quina previsió tenen de fer complir aquesta sentència.

Miri, aquí he portat unes quantes de les lleis que vostès hauran de modificar aquest estiu. (*Remor de veus.*) Sí, no rigui, senyor Bosch. Un govern normal hauria de modificar allò que diuen les sentències que no és constitucional. Un govern normal. Un govern insubmís és difícil. Però un govern normal hauria d'agafar i fer els deures. Vostès han suspès al juny, han d'estudiar per al setembre i el que els demanem és que s'estudiïn la sentència i ens diguin quin pla, quin *planning* tenen de treball fins que s'esgoti la legislatura, perquè vostès seran govern fins que s'esgoti la legislatura. I si no tenen pla, doncs, que convoquin les exàmens, convoquin i ens diguin quan són les eleccions per avaluar la feina que vostès han fet. Seria el més lògic. Sí, sí, tots, però vostès són els que han governat. Jo no puc aplicar aquesta sentència, són vostès qui l'han d'aplicar. Però si volen deixin lloc que l'aplicarem uns altres. Estem encantats de la vida, de poder aplicar les lleis i les sentències judicials.

Però el que no poden fer és quedar-se el poder, quedar-se el Govern i no aplicar la sentència. Això no és possible. Ja sé que vostès fugen endavant i la culpa sempre és de la resta. Però, en aquest cas, han d'assumir la part de culpa. Miri, la Llei de consum –que, per cert, la vam aprovar tot i saber la sentència fa pocs dies–, la Llei de la corporació, la Llei del Síndic de Greuges, la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, la Llei de consultes, la Llei del cinema, que també la vam aplicar tot i conèixer la sentència; la Llei d'educació, una llei fonamental per a vostès i, en definitiva, per a qualsevol societat, la Llei d'educació. Doncs, totes aquestes lleis han de ser modificades o en articles o en interpretacions.

Sí, sí, senyor Saura. Ja sé que vostè no la vol canviar, però és el que toca. I si no, marxin, que no és obligatori governar. Que ja li ho vam dir al president. Sí, sí... Ah, vostès no l'apliquen. Bé, senyors, ciutadans de Catalunya que ens estan veient que sàpiguen vostès que el senyor Bosch i el senyor Saura diuen que «nanai», que aquí o s'apliquen les sentències... Que ell, a la cadira sí; el Govern, la cadira la sosté; però aquí les sentències

que els apliquin els ciutadans i els jutges, però el Govern de Catalunya té immunitat, té immunitat judicial. Jo pensava que només era parlamentària, però vostès tenen immunitat judicial. No apliquen la sentència judicial. Digui això als empresaris, que les estan executant aquest dies. Digui això a la gent que li estan executant les hipoteques. Digui això al ciutadans que estan tancant els negocis. Ja veurà com han d'executar la sentència ells, i com els tanquen els seu negoci i com els tanquen la seva empresa i com els executen el seu pis.

Ara, a vostès, no. Vostès són el Govern, però llancen el missatge, senyor Saura, el senyor Montilla, no. Nosaltres no apliquem les sentències. Nosaltres som el tripartit de Catalunya, tenim immunitat judicial, no apliquem les sentències. Què s'han pensat vostès. Aquest és el missatge que estan llançant; que no és cínic, es la realitat, és el que vostès estan fent.

Doncs, nosaltres seguirem insistint, des de Ciutadans, que compleixin les llei i les acatin. I si en el seu programa electoral –que això sí que és legítim, per descomptat– vostès volen dir que volen al independència, l'autodeterminació, la confederació, o els pobles ibèrics de Catalunya, com deia el senyor Mas, encantats de la vida: pobles ibèrics, confederació, autodeterminació, independència, el que vostès vulguin. Però ho formulen a les urnes. Però si governen dins d'un estat autonòmic, acatin les regles de l'Estat autonòmic. I, si no, l'altra via que els queda és anar al Congrés dels Diputats, a les Corts a aconseguir majoria suficient i a canviar la Constitució. Però aquesta em sembla que no els agrada molt. No els arada, no perquè no vulguin, sinó perquè no poden. Perquè la immensa majoria dels ciutadans d'aquest país no volen posar potes enlaire el que es ha costat trenta anys d'aconseguir, no volen dinamitar l'Estat autonòmic i l'Estat de dret. El que volen és conviure. I vostès com que no tenen les majories suficients, forcen la màquina i segueixen sense complir les sentències.

Miri'n, amb el poc temps que tindrem, però sí que m'agradaria llegir alguns dels articles, ho dic perquè..., com que s'han dit tantes mentides aquests dies, davant i darrere de pancartes, doncs, m'agradaria recordar als ciutadans que amb aquest sentència, els ciutadans de Catalunya hem recuperat drets. Drets que vostès ens hi havien privat amb aquest Estatut. Hem recuperat el dret a adreçar-nos al Defensor del Pueblo. Hem recuperat aquest dret. Ja sé que vostès només volien que fos el Síndic de Greuges. Però ara, els catalans ens podem adreçar un altre cop –l'havíem perdut, eh?, aquest dret– ens podem adreçar el Síndic de Greuges, perquè és el síndic dels catalans, i al Defensor del Pueblo, perquè és el síndic de tots els espanyols. Aquest dret l'hem recuperat. Ja sé que no es agrada, i que al senyor Ribó, doncs, tampoc li agrada, potser, perdre certes competències. Però no és un problema de competències del senyor Ribó o del senyor Mújica o de la nova Defensora del Pueblo, no. No és aquest el problema. El problema és que els ciutadans tenen dret constitucional a adreçar-s'hi.

Segon dret que hem recuperat. Doncs, per exemple, el dret a tenir dues llengües oficials d'ús normal a Catalunya; i el dret que siguin llengües vehiculars a l'escola, les dues. Sí, senyor Saura, si us plau. Miri, després li

donaré la sentència perquè veig que no se l'ha llegida. Veig que no se l'ha llegida, com allò, ediciones Santillana, ha arribat l'estiu, estudiïn vostès que al setembre tenen exàmens. S'han d'estudiar les sentències. I les hi llegiré literalment. Vostè pot anar fent que no amb el cap, perquè poden seguir dient mentides moltes vegades, però és que la sentència és un totxo, però és molt clara. Per tant, vostès el que han de fer és aplicar la sentència, senyor Saura. I, si no, deixi'n la cadira, que no és obligatori governar Catalunya.

Miri: «Es constitucionalmente obligado que las dos lenguas cooficiales sean reconocidas por los poderes públicos competentes como vehiculares.»

Sap què vol dir «vehicular»? Que s'ha d'utilitzar per estudiar; que, a l'escola, –igual que passa al carrer, per cert– igual que passa al carrer s'han d'utilitzar. Una societat bilingüe necessita una escola bilingüe. Quin sentit té que la societat sigui bilingüe i que els institucions o les escoles siguin monolingües? No té gaire sentit, oi? Doncs, tornem al sentit comú i a la realitat, que no és que li digui Ciutadans –que li diem des de fa quatre anys–, que és que ho diu una sentència judicial, l'han d'aplicar, és tan senzill. No discutim, no ens hi posem d'acord, apliquin la sentència i prou. No discutim. Apliquin la sentència. Aquesta és la realitat. Vostè pot fer que «no» amb el cap, i que no pensa aplicar-ho, però quin missatge està llançant? El que li dèiem. A vostès, quan les sentències els agraden, les apliquen i quan no, no. Les sentències del Constitucional que els han donat la raó, en temes que han presentat a Generalitat, oi que les han aplicades? Doncs, facin el mateix amb la que no els agrada.

Miri, jo ja ho he dit, i ho hem dit des del nostre grup: de la sentència, hi han coses que ens agrada i d'altres que no, però l'acatem, la respectem. I, si ens toca governar, farem complir l'Estatut de Catalunya tal com ha quedat després d'aquesta sentència. És de sentit comú i, si no, un no es presenta a les eleccions a la Generalitat. No és obligatori anar a la llista d'un partit. Si vostès se senten moralment exclosos, de la Constitució, com alguns alcaldes dels seus partits, alguns regidors, doncs si se senten moralment exclosos, se sentiran políticament exclosos. Deixi'n la cadira i se'n va a fer manifestacions. Però governant, s'ha de governar. És complicat, ja sé que Iniciativa té la capacitat de governar i fer oposició, però ha arribat un moment en què, ja amb una sentència judicial és més complicat. Per tant, apliquin la sentència i facin que els ciutadans recuperin els drets que havien perdut i, sobretot, tanquem una etapa. El que pretenem és tancar una etapa. I per tancar l'etapa, quan hi ha un procés, un litigi, quan s'acaba el litigi hi ha una part fonamental del litigi, que és executar la sentència. No només el fallo, sinó executar-la, i a vostès els falta executar-la. Per tant, nosaltres creiem que, vostès, com a responsables polítics, l'han d'executar.

Li he dit tot un seguit de lleis que han de modificar. Jo el que espero –i el que voldríem veure– és com vostès ja fan els deures i ja treballen. «Miri, modificarem aquest article, tornarem a fer que a l'escola puguin ser dues llengües vehiculars, tornarem a treure les sancions als comerciants, tornarem a reconèixer el dret del ciu-

tadans a adreçar-se al Defensor del Pueblo i ho direm públicament i així ho farem amb tots els instruments perquè s'adrecin al Defensor del Pueblo. Tot allò que ha anat reconeixent aquesta sentència ho han d'aplicar; i després vostès van a les eleccions i diuen que ho volen tornar a canviar si volen. Sí és que és legítim, és democràtic que cadascú porti al seu programa el que vulgui. Però des del Govern no é pot fer només el teu programa, has de fer complir l'Estat de dret. I l'Estat de dret no és el programa ni d'Iniciativa, ni d'Esquerra, ni de Convergència, ni de Ciutadans ni del PP, de ningú. És l'Estat de dret, no es el programa electoral de cap partit.

I vostès, aquí, el senyor Montilla ahir ho deia, i algun altre portaveu –i acabo, senyor president– deia: «És que nosaltres portàvem això al programa del Govern.» O sigui, aquí hi ha hagut un terratrèmol, no? És com si un terratrèmol..., i algú du: «No, jo és que jo anava per la carretera, anava per la C-58 i és que jo vaig cap allà.» Diu: «Ja, però és que hi ha hagut un terratrèmol, saps? S'ha modificat la carretera, s'ha de tirar per aquí.» diu: «No, no, és que jo anava per aquí...». Doncs, vostè no se n'ha assabentat que hi ha coses que han canviat en els últims dies. I aquest terratrèmol, el que ha fet, en definitiva, és modificar la xarxa viària, és modificar les normes que ens regulen, és modificar part de l'articulat d'aquestes normes. I vostès són els governants que han de redreçar la xarxa viària, que han d'explicar la gent per on ha d'anar i per on no ha d'anar. I vostès pensen i continuen governat com si res no hagués canviat amb aquesta sentència. I això no és així. I, per tant, jo els convido, senyor Saura, que ens diguin quines normes, com i quan i de quina manera les pensen modificar...

El president

Senyor...

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, senyor president.

El president

Té a paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, li vull dir que el Govern no té previst modificar cap llei en funció de la sentència del Tribunal Constitucional.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, president. Jo crec que el conseller Saura ha demostrat, en definitiva, la situació, la seva personal dintre del Govern i la del mateix Govern. No té res a dir. Pel que queda... (*remor de fons*), tampoc no cal esmerçar-se gaire. Ha sigut molt clar, el conseller manté la posició.

Tranquils, si els queda poc, però tranquils. Ha mantingut la posició que ja coneixem. Els queda poc, sí els queda molt poc. Sí, a mi em queda esperar fins la següent legislatura que puguem canviar els coses i que el tripartit surti del Govern. Això és el que ens queda. Molts ciutadans ho agrairan, ja veuran com sí.

En qualsevol cas, jo crec que..., diuen que val més una imatge que mil paraules, en aquest cas que quatre paraules. El conseller no té res a dir, no pensen aplicar les sentències judicials. Però, conseller, a vostè ara només li queda un carrer per sortir, que és marxar. A vostès només els queda marxar –només els queda marxar. No volem insubmisos al Govern de la Generalitat, no volem insubmisos al Govern de la Generalitat. Deixin vostès d'anar amb les pancartes i alhora governar Catalunya. Vagin amb les pancartes, però respectin les sentències judicials. És molt important. Estan donant inestabilitat jurídica i política a aquest país i ho estan fent, des d'una irresponsabilitat Jo puc entendre –i ho he dit moltes vegades–, coherència d'alguns partits polítics que volen la independència i, per tant, volen trencar i dinamitar l'Estat de dret actual, necessiten fer això. Però, vostè, senyor Saura, que jo sàpiga –potser ha canviat– vostè deia que no era independentista? Vostè deia que respectava l'estat de dret? Només el respecta quan li agrada, només el respecta quan li va bé.

Per tant, nosaltres, el que li demanem és que compleixi amb aquestes normes i les modifiqui. Jo no sé què més hem de fer. Evidentment, vostès estan al Govern i seran els ciutadans qui es treguin amb les urnes. Però és evident que, vostès, com a Govern, ara mateix estan incapacitats per dir-los, als ciutadans, que segueixin pagant impostos, estan incapacitats per dir als ciutadans que compleixin els sentències. Estan incapacitat perquè un govern insubmís pot portar a la insubmissió social. Un govern insubmís pot portar aquest missatge. Miri, li ho deia l'altre dia també a un altre diputat. Sap què està passant a la xarxa? No sé si vostè entra molt a internet?

Sap què passa amb alguns grups que diuen: «Si en Montilla no compleix la sentència, jo no pago els impostos.» Però, és que, clar, dir: «home, quina barbaritat, no?» Home, quina barbaritat, sí, és una barbaritat deixar de pagar impostos; però és la mateixa barbaritat o pitjor deixar de complir una sentència. Per tant, vostès estan llançant un missatge en plena crisi econòmica, amb una crisi social, amb una crisi de confiança... De confiança, per cert, pels casos de corrupció, eh? No per la desafecció i no sé què... Pels casos de corrupció que afecten alguns partits polítics d'aquesta cambra. Aquesta desafecció vostè l'alimenta dient que vostè passa de la sentències judicials. Doncs això és el que tenim amb el senyor Saura. El senyor que està al capdavant de la policia, se salta sentències judicials. Aquest és el senyor que tenim aquí assegut, el que encapçala la policia de Catalunya se salta les sentències judicials. Ara, les sentències judicials que condemnen els Mossos, vostès sí que les aplica, no? Aquestes sí. Aquestes sí. I les manifestacions contra vostè, aquestes no les escolta, no? Només les que els donen la raó. Això és el que tenim, un conseller, al capdavant d'una policia, que ha de llançar un missatge d'estabilitat, de rigor, de complir les normes, dient que ella es salta les sentències

es. És un missatge fantàstic, conseller. És un missatge d'inseguretat absoluta en un governant.

I vostès, jo hi insisteixo, no és obligatori ser governant. Pot estar vostè a l'oposició o fora d'aquest Parlament. No és obligatori. Però vostè es vol mantenir al capdavant de la policia, vol mantenir-se al Govern i li vol dir a la gent que vostè es passa les sentències per folre. Això és el que els estan dient als ciutadans. Segueixin així. Jo no els puc dir res més, perquè, evidentment, la nostra concepció de l'Estat de dret, del respecte a les normes és molt diferent. Podem discrepar políticament –podem discrepar políticament–, però les normes de joc no es poden saltar. Podem discrepar políticament –podem discrepar políticament–, però les normes de joc no es canvien. Si la sentència hagués estat diferent, nosaltres vam dir que acataríem i que faríem respectar, en qualsevol cas, una sentència. Vostès no ho ha fet, no saben i tan sols perdre, perquè s'ha de saber, també, admetre els errors. Vostès no han fet autocrítica, fugen endavant, van al davant de manifestacions, no fan complir les sentències i a sobre tenen aquest país a la ruïna. Perquè si a sobre vostès fossin uns grans gestors, podríem dir que, mira, vostès no respecten les sentències però tenen Catalunya a dalt de tot. La realitat és que ni Catalunya ni la resta d'Espanya està en el seu millor moment polític ni econòmic. Però, sí, sí, vostès segueixin tirant endavant i fugint. La culpa sempre és dels altres. Quan no és d'un tribunal és de l'oposició i quan no és de la ciutadania, que no comprèn o dels Mossos que no entenen la bona feina que fa el senyor Saura.

És així, aquesta és la realitat i és el que tenim. En qualsevol cas, jo crec que ha estat bé que vostè ho digui en aquesta tribuna, senyor Saura, perquè vostès ho diuen a la ràdio, és bo que també ho diguin a la tribuna del Parlament, i en seu parlamentària –jo no sé si hi han molts precedents–, que hi hagi un govern que digui «jo no compleixo la sentència judicial». No sé si vostè ha estat el primer o l'últim que ho farà, espero que l'últim, que no hi hagin més dirigents polítics que ens dirigeixin aquest missatge en seu política. Però el que sí que espero, sincerament, és que més d'hora que tard Catalunya pugui tenir un govern que, al marge de la seva ideologia, al marge del que digui el seu programa, al marge del que defensi electoralment, sigui capaç de fer respectar les normes de l'Estat de dret i...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, president. Si vostès són incapaços –incapaços–, ni tan sols vostès, de respectar aquestes normes, difícilment podrà anar vostè, senyor Saura, ara a fer complir les sancions, a detenir gent o a indicar la policia que faci complir sentències judicials.

Vostès, que han d'executar sentències moltes vegades, de policia col·laborant amb els jutjats, curiosament vostès mateixos són els que se salten les sentències. És una contradicció absoluta –absoluta–, i jo crec que sense precedents en el nostre estat de dret.

Miri, per acabar, jo crec que vostès ens han ficat en un carreró sense sortida. Fa set anys que han sortit de la carretera i s'han ficat per un carreró sense sortida.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Sí, acabo, senyor president. Deixi'ns que altres reconduïm Catalunya cap a la xarxa viària oficial, cap a l'estat de dret. Deixi'ns que altres reconduïm aquest cotxe que es diu «Catalunya» cap a la normalitat, cap a l'estabilitat i cap a la moderació i el compliment de l'estat de dret.

Si vostès segueixen per l'Estat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, senyor president. No, sí temps n'hem tingut...

El president

Ho ha dit tres vegades i porta...

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, president, de veritat que acabo. El que no podem fer és tirar i seguir pel carreró i portar a tots els ciutadans de Catalunya darrere de l'abisme. Deixin que algú reconstrueixi la situació i tornem al seny català que fa una miqueta més de falta que no pas aquest abisme que vostè, senyor Saura, i el seu Govern ens vol portar.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El president

Senyor Saura...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè fa molta referència a l'examen i qui ha marxat del Parlament. Jo li desitjo molta sort, políticament; però totes les enquestes diuen que vostès desapareixen, parlamentàriament. (*Veus de fons.*) Totes –totes–, absolutament totes, mentre que les enquestes del nostre grup diuen que ens mantenim o pugem una mica. Per tant, em sorprèn la seva audàcia de dir qui ha de marxar. Qui ha de marxar d'aquí ho dirà el poble de Catalunya, no ho dirà vostè. I tinc la sensació que en aquests moments connectem més nosaltres amb el poble de Catalunya que amb vostès. I, per tant, li desitjo molta sort, personal, que no política.

Miri, he dit que no modificariem cap llei. La sentència no obliga a modificar lleis, i tècnicament és innecessària. I és un exercici d'incompetència dir que tècnicament s'ha de modificar la llei. Perquè si en un article es declara inconstitucional la paraula «preferent» no cal modificar la llei, no s'aplica això. I vostè ho hauria de saber i sembla que no ho sap. I, per tant, no modifica-

rem cap llei. Però el problema de fons, senyor Rivera, no és la modificació d'una llei, és la valoració que fem en definitiva de l'Estatut i de la sentència.

I, miri, en aquests moments el Govern català, el principal partit de l'oposició, la patronal, els sindicats, els col·legis professionals, tothom està indignat i rebutja la sentència, tothom, absolutament. No sé vostè què opina, perquè vostè parla que s'ha de complir, però no sé si la considera positiva o negativa. És una sentència irresponsable, per un tribunal constitucional que no té legitimitat. És una sentència d'agressió contra la voluntat popular de Catalunya que ho va fer en referèndum. I no he sentit que vostè digui res de tot això.

I, miri, l'altre element importantíssim que el Partit Popular plantejava era que Espanya es trencava. Han passat quatre anys. Per on s'ha trencat, Espanya? –per on s'ha trencat, Espanya?

Fixi's..., fixi's vostès que el senyor Camps, el president de València, va dir, fins i tot, que tot el que tenia Catalunya ho volia ell. I, des d'aquest punt de vista, li he de dir que el principal element separador de Catalunya i Espanya sap quin ha estat? Vol que li digui quin? La sentència –la sentència. El principal element separador entre Catalunya i Espanya és una sentència, producte, en definitiva, d'una iniciativa del Partit Popular que va estar recurrent tot l'Estat espanyol fent campanya contra Catalunya.

I malgrat això l'Estatut ha estat positiu. Valoro com a positiu el que hem aconseguit. Hem fet, hem aprovat 51 lleis, 15 en tramitació; hem aprovat traspassos importants, com rodalies, Inspecció de Treball, els permisos d'immigració o el litoral; tenim un nou model de finançament, i tenim una disposició addicional tercera que ens dona unes inversions de l'Estat que mai havíem tingut.

Per tant, valoració positiva de l'Estatut. És fals aquells que diuen que hem retrocedit al 79. No hem retrocedit al 79, hem incrementat molt. No s'ha trencat absolutament res, i incomprendiblement un tribunal constitucional, que no té cap legitimitat, fa un xoc de trens frontal amb la legitimitat democràtica del poble de Catalunya que va expressar el sí en un referèndum.

Què farà el Govern català? Ho va dir el president Montilla el primer dia: «Acatar no vol dir compartir, i acatar no vol dir defensar, fer tot el possible per recuperar tot el que ens han retallat.» I això és el que farem –això és el que farem. No podem compartir aquesta sentència. I m'ha sorprès que vostè no ho digués des d'aquesta tribuna, que no comparteix aquesta sentència. Vostè no la comparteix. Nosaltres no la compartim. I, per tant, farem tot. I ahir, el president del Govern, Zapatero, va iniciar un camí, per mi encara insuficient, inconcret, de recuperació de matèries i continguts retallats en l'Estatut, en la sentència de l'Estatut d'autonomia.

I deixi'm que li digui una última qüestió: vostè crec que vol aprofitar la sentència per reforçar les seves tesis de política lingüística. I vull que li quedi clara una cosa: no s'equivoqui, de la sentència no es desprèn que s'hagi de fer cap modificació del model lingüístic, del model lingüístic de Catalunya amb relació a l'educació, cap

ni una. Jo m'he llegit, i amb calma, la sentència, i m'he llegit l'informe, en definitiva –m'he llegit l'informe, en definitiva–, dels juristes que van entregar ahir, i diuen claríssimament que no cal fer cap modificació.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, senyor Rivera, no compartim la sentència. No modificarem lleis, perquè no cal modificar tècnicament ni políticament les lleis. Que això no vol dir acatar les sentències. Lluitarem amb fermesa i enèrgicament per aconseguir el que ens han retallat. I espero que vostè se sumi, en definitiva, a un increment de l'autogovern.

El president

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el setzè...

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures adoptades per a fer front a la crisi econòmica (tram. 302-00247/08)

...és la Moció sobre les mesures adoptades per fer front a la crisi econòmica, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, en la interpellació que vàrem substanciar en el darrer Ple, amb l'honorable conseller d'Economia, vàrem plantejar un debat en què, al meu entendre, es va posar de manifest la incompetència d'aquest Govern per afrontar el principal problema que té Catalunya, que no és precisament la sentència del Tribunal Constitucional, sinó la crisi econòmica, és la manca d'ocupació per a més de set-centes mil persones que voldrien treballar i no poden –ja sé que, a vostès, potser això els preocupa menys, però estic segur que als ciutadans de Catalunya això els preocupa molt–, i les mesures que des del Govern s'han de prendre per tal d'afrontar aquesta situació de crisi i poder treure el país de la situació en la qual es troba.

Dic que es va posar de manifest la incompetència, la incapacitat del Govern per afrontar aquesta situació, perquè el mateix debat es va manifestar i es va reconèixer que aquella famosa cimera, que es va convocar des del Ple quan el president Montilla, en aquell ple monogràfic, en què vàrem discutir sobre la situació econòmica del país, va fer una proposta de convocar agents econòmics, agents socials, grups parlamentaris, partits polítics a una gran cimera per acordar conjuntament mesures per sortir de la crisi, resulta que aquella cimera va quedar finalment amb tota una sèrie d'organització de reunions, bilaterals algunes d'elles, que havia d'acabar finalment, doncs, amb una proposta conjunta de mesures de consens que no es va, finalment, produir.

A la vista d'aquesta situació, nosaltres, el que ens agradaria fer, a través d'aquesta moció que hem presentat, és una cosa tan senzilla com: atès que aquest gran consens

posterior a la cimera no ha estat possible, proposem una moció en la qual centrem cinc aspectes, cinc, que al nostre entendre són essencials, i sobre els quals ens sembla que és impossible no estar-hi d'acord per la..., en fi, per la claredat del plantejament i perquè són cinc aspectes amb els quals mai hem discrepat que siguin importants, siguin crucials –que no vull dir que siguin els únics, però que aquests entenc que són importants i que són els que fan més consens–, per veure si fos possible que entre tots poguéssim avui, en aquesta cambra catalana, aprovar per unanimitat una moció i donar, per tant, traslladar un missatge positiu a la ciutadania que almenys en aquest aspecte ens posem d'acord amb mesures concretes que ens hagin de facilitar aquesta sortida de la crisi.

I aquests cinc aspectes són: la morositat, el finançament de les petites i mitjanes empreses, la internacionalització de l'economia catalana, l'austeritat de la despesa pública per part de l'Administració i el foment de les inversions productives. I per aquest motiu hem plantejat, doncs, precisament en el cas de la morositat, que el Govern es comprometí a reduir progressivament els terminis màxims de pagament als proveïdors de la Generalitat, cinquanta-cinc dies el 2010, quaranta dies el 2001, i trenta dies el 2012.

En l'àmbit del finançament ens sembla que podria ser molt útil per a les petites i mitjanes empreses, especialment per a les microempreses que tenen dificultats per accedir al finançament i que no sempre és degut a la inexistència de finançament. Jo, en això, he de donar la raó a un plantejament que ha fet en el seu moment el conseller, deia «sí que hi ha algunes línies de finançament que es podrien utilitzar», però, a vegades, aquestes petites empreses, microempreses, no disposen de la capacitat o de l'assessorament necessari per poder plantejar els seus propis projectes de finançament. Doncs, ajudem-los; ajudem-los que puguin plantejar, d'una manera racional, els seus projectes i assolir el finançament que necessiten per fer viables les seves empreses, no? Per tant, aquesta línia de suport econòmic en aquesta línia que acabo d'explicar.

Quant a la internacionalització és evident que és un element clau per a la competitivitat i la productivitat de les empreses. Per tant, aquí plantejem també, doncs, ampliar, ampliar aquestes línies de suport de l'Administració catalana a la internacionalització de les empreses, especialment d'aquelles que tenen productes de nivell tecnològic alt, per tant, també de fomentar aquest tipus d'economia.

I altra vegada l'austeritat. I em sembla que aquí és impossible que no hi estiguem d'acord. I ho plantejem amb un llenguatge molt senzill, no? És a dir, ampliar les accions de contenció de la despesa de la Generalitat, especialment la relativa al capítol II: «Despeses corrents de béns i serveis.» Nosaltres varem fer una proposta en el seu moment de reducció d'aquests capítols, de reducció del nombre de conselleries, però molt incidint en aquests capítols, i reduïem en un sol any 1.500 milions d'euros sense tocar el sou a ningú. Em sembla que valdria la pena caminar en aquesta direcció.

I, finalment, que tot això no suposi deixar de fer inversions allà on cal fer-les, que la retallada econòmica per

reduir la despesa i per reduir el dèficit no afecti, precisament, les inversions en infraestructures, que resultin més eficients econòmicament i afavoreixin el creixement econòmic.

Són cinc plantejaments molt concrets, suficientment, diguéssim, genèrics com perquè ningú es pugui sentir que estem exigint qüestions molt concretes que no es poden assumir per part del Govern...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

I que permetrien –i acabo, senyor president– llançar un missatge clar a la ciutadania que des de la cambra catalana, en l'àmbit de l'economia, malgrat que la cimera, doncs, no va donar lloc a un resultat d'unanimitat de consens, avui podríem acordar, entre tots, aquests termes d'aquesta moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

No s'han presentat esmenes. Posicionament de grups. Senyor Fernández Teixidó, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Fernández Teixidó

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats..., de fet, senyor Millo, aquesta moció que ens presenta avui, de veritat li ho dic, té tot l'efecte de moció de fi de legislatura. Els que hem viscut diverses legislatures sabem que les mocions, quan arriben pràcticament al final... –pràcticament al final–, home, és una miqueta de recollir aquells elements que ens semblen que fidelitzen –ho fidelitzen– el que hem estat discutint si més no en els darrers mesos. En aquest sentit li dic «moció de fi de legislatura», perquè vostè ha escollit cinc punts amb els quals vostès creuen, els diputats i diputades del Partit Popular, que poden donar una idea d'allò que han defensat durant aquests darrers mesos.

Per això no ho hem esmenat. Jo sempre tinc aquesta pràctica, vostè la coneix, d'esmenar les propostes que presenten els grups parlamentaris perquè permeten un debat també sobre la base de la teva pròpia posició. Però aquesta vegada no ho hem esmenat, perquè hem tingut que era la percepció que els acabo de descriure: que no s'ajustava exactament del tot al tipus de debat que varem tenir, però que expressa l'enèsima, l'enèsima voluntat, l'enèsim intent de veure si és possible que els grups que donen suport al Govern tinguin un mínim de sensibilitat respecte a allò que l'oposició proposa. No perdí el temps.

És per això que no li volem fer perdre el temps a vostè ni el volem perdre nosaltres. No ho esmenem, i, escolti'm, aquí fem una intervenció en el sentit de dir: «Clar que ens sentim solidaris amb aquest procés –amb aquest procés– que va portar grans esperances d'un ple monogràfic –tant de bo demà no sigui un precedent del

mateix procediment—; aquell Ple monogràfic que ens portava a adoptar un conjunt de mesures, tots plegats, per lluitar contra la crisi. I, finalment, aquí estem a les acaballes d'aquell procés: ni un acord, ni una mesura. I jo recordo encara el Ple anterior, quan el nostre grup senzillament crec que va tenir, en fi, la voluntat política de presentar una moció, que era una proposta del Govern matisada lleugerament, amb l'esperança que el Govern ho reconegués com a seu. Ho comprèn? És a dir, que recordés el paper. Tampoc.

Nosaltres preteníem que, presentant el paper aquell, que era del Govern, el Govern se'n recordaria: «Oh, i tant!, aquest paper és nostre; va, votem-lo!» No, tampoc.

Per tant, què ha d'esperar vostè? Li dic això perquè potser em volen desmentir i li ho voten a favor. Però sospito que això no anirà per aquí. Ja em disculparà. (*Veus de fons.*) És l'últim que es perd, amb això té vostè tota la raó, i així ho hem d'entendre. Però hem corregut aquest camí junts, de decepció, primer el gran Ple monogràfic, encara recordo aquella sessió solemne al Palau de la Generalitat, després el comitè d'enllaç, precisament, amb una idea, amb un suggeriment del conseller Castells, que va dir: «Escolta'm, veurem si això ho podem desencallar amb la comissió d'enllaç del Parlament.» Doncs, tampoc ens en vam sortir. I després van començar aquella, en fi, cànvida reunió o sèrie de reunions entre el Govern i els partits. També per a re.

I avui vostè agafa aquests cinc punts, ens els presenta aquí, i a mi em semblen bé. Però encara li dic més, seriosament, si no em semblés exactament bé... Jo crec que hem de prioritzar uns altres punts. Li ho dic seriosament, senyor Millo. Crec que hem de prioritzar uns altres punts. I l'eix de la liquiditat per mi és més determinant que la resta. Però, en reciprocitat, jo, això, he de demanar al meu grup parlamentari que els ho voti a favor. En reciprocitat: vostès ens van votar l'última..., que també segurament vostè pensava, diu: «Escolti'm, aquí hi han altres coses que també hauríem de recollir.»

Però jo tenia una estratègia, en aquell moment, el meu grup tenia una estratègia, que era evidenciar la manca de voluntat política per part del Govern. Avui vostè en té una altra: recollir aquests elements que han configurat les seves intervencions durant aquests últims plens. Doncs, benvingudes les dues voluntats polítiques, la nostra i la seva.

És en aquest sentit que els ho votarem a favor. I ho fem, naturalment, pràcticament, en una moció final de legislatura. Pràcticament, no tindrem oportunitat de fer més mocions. En el proper Ple —en el proper Ple— tindrem interpellacions, però ja no hi hauran mocions. En el proper Ple, tindrem les mocions d'aquest, però en el proper Ple ja no tindrem possibilitat de fer mocions.

I com que ja en queden poquetes, només..., ni que fos per això, senyor diputat, que no ho és, com acabo d'explicar a bastament, li votarem clarament a favor, des de l'escepticisme total i des d'una denúncia conjunta que un gest de generositat per part dels partits que donen suport al Govern hauria estat exòtic, però molt ben rebut.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom dels grups que donen suport al Govern, la il·lustre senyora Núria Ventura.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, per posicionar-me en nom dels tres grups que donem suport al Govern respecte a la Moció, del Partit Popular, subsegüent a la interpellació sobre les mesures adoptades per fer a front a la crisi econòmica, i que el diputat Millo ja avançava fa quinze dies que dividiria en cinc eixos, en cinc punts.

Encara que és cert que són mesures i són alguns eixos que ja portem discutint al llarg d'anteriors sessions plenàries, entenem que encara que tinguem opinions diverses, mai és perdre el temps debatre sobre les mesures endegades pel Govern per pal·liar els efectes de la crisi econòmica i per impulsar la recuperació econòmica, o inclús també les mesures que pugui proposar l'oposició.

Amb relació al punt 1, les mesures que ja s'estan adoptant per part de la tresoreria general van encaminades precisament a escurçar els terminis de pagament als seus proveïdors. La mitjana ponderada, recordem-ho, de termini de pagament el juny del 2010 ha estat de setanta-vuit dies, data de factura, que significa un apropament als seixanta dies que marca la Llei de morositat, amb la intenció d'arribar als cinquanta-cinc dies, de la reforma de llei, per al 2011. Per tant, entenem que tant en aquest com en la resta de punts no és necessari instar el Govern, ja que està fent els deures en aquest sentit.

Respecte als serveis d'assistència a les empreses i emprenedors que ajuden a fer els plans d'empresa, ja existeixen a Catalunya, ja, programes molt concrets que vostè hauria de conèixer i que funcionen bé.

Coincidim en la importància d'impulsar la internacionalització i de focalitzar els esforços en aquells àmbits de major valor afegit en què Catalunya pugui tenir avantatge competitiu sostenible, i és per això precisament que la Generalitat està ja potenciant les actuacions de suport a la internacionalització de les empreses catalanes i en especial d'aquells productes de nivell tecnològic mitjà alt.

Respecte al conjunt de mesures urgents de contenció de la despesa aprovades pel Govern, cal recordar que suposarà un estalvi de 1.670 milions d'euros en els comptes de l'any en curs i que ha de fer compatible aquesta reducció del dèficit públic amb la consolidació de les prestacions de l'estat del benestar, que són competències pròpies de la Generalitat, i que això suposarà passar d'un dèficit pressupostat del 3,25 per cent del PIB a un dèficit del 2,40 per cent, aquest any, que s'aconseguirà fonamentalment a través de la reducció de la despesa corrent i de la reducció del nombre d'entitats del sector públic.

Respecte al punt 5. El contingut dels plans de mesures d'austeritat ja contemplen precisament aquesta prioritització de les inversions en infraestructures imprescindibles que milloren les nostres possibilitats de creixement i per tant de sortida de la crisi.

En definitiva, reducció de les retribucions del conjunt del sector públic a Catalunya, de la Generalitat, de tot el sector públic; alentiment d'un conjunt d'inversions, no la paralització ni la suspensió ni l'anul·lació de cap d'aquestes inversions; reconsideració del ritme de l'aplicació de determinades mesures en despesa en els camps de la sanitat i els serveis socials; racionalització i simplificació del sector públic, i mesures que afecten la fiscalitat, com fa quinze dies li va explicar el conseller Castells, són les mesures en què està treballant la Generalitat.

En resum, creiem, com diem, que no cal instar el Govern, perquè està fent els deures; continuarà treballant en totes aquestes línies, com ho ha fet fins ara, amb esforç, amb responsabilitat i amb ambició per a sortir com més aviat millor i com més fort siga possible d'aquesta greu situació econòmica en què ens trobem.

Per tant, rebutjaríem la seua moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'illustre senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, en el último Pleno, con motivo de la moción que presentó el diputado, el honorable diputado señor Teixidó, yo certifiqué la defunción de la cumbre, la *cimera*. Y hoy, el diputado Enric Millo intenta resucitar algo de ella, un poquito. Yo creo que tiene que perder la esperanza; está ya enterrada, reenterrada, con la lápida puesta, y eso ya no tiene salvación.

Entonces, creo que fundamentalmente, pues, bueno, se le ha de reconocer su buena voluntad, sus buenos propósitos, pero lo que está muerto está muerto y no hay forma de resucitarlo. De forma que en aquella ocasión mi grupo se abstuvo, en la moción presentada por el diputado de Convergència, en razón de que nos parecía, digamos, una cierta artimaña, presentar el documento del Gobierno con la firma de Convergència.

En este caso es otra forma de presentación; plantea medidas, ha dicho, lo suficientemente genéricas. Efectivamente, tan genéricas que es imposible votar en contra de ellas. Con lo cual ya le anuncio el voto favorable a estas medidas de corte genérico, porque realmente están llenas de sensatez.

Por lo tanto, solamente me ceñiré a ello, a decir que votaremos a favor.

Y denunciar, aprovechando la moción, un hecho preocupante que creo que no ha sido objeto de suficiente valoración en estos días en la cámara, y que únicamente a modo de reflejo en el acta quiero exteriorizar aquí mi preocupación, y sobre todo –ya no es posible por la dinámica parlamentaria– saber si es verdad, que es: si teniendo la deuda que tenemos, de 26,5 por ciento del total de las comunidades autónomas, más de 25.000 millones de euros, es cierto que la Generalitat registra

en estos momentos el peor rating de España, de comunidades autónomas –ha bajado–, y que si es cierto que en estos momentos existe una clara dificultad por parte del Gobierno de la Generalitat para colocar la deuda, de forma que, de los 2.000 millones de euros que se han solicitado recientemente, al parecer existe una gran dificultad, enorme dificultad para conseguir los créditos por parte de las entidades financieras.

Ese es un tema que realmente nos ha de preocupar en cuanto al prestigio de Cataluña y al prestigio en general de todas las comunidades autónomas. Pero el tener la peor calificación de Moody's en estos momentos en el rating, creo que nos ha de poner de manifiesto que, desde luego, nuestra situación no es especialmente buena. Y además, con una previsión descendente.

Por lo tanto, sí que me gustaría –si es posible, en algún momento, desde luego, ya haré una pregunta por escrito al Gobierno, y ya lo anuncio, para que se nos certifique si eso es así o no–, pero, en estos momentos, darle por supuesto apoyo a la moción y expresar la preocupación por este hecho, de que la Generalitat registre en estos momentos el peor rating de España. Esa es una muy mala noticia.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació, aquesta Moció sobre les mesures adoptades per fer front a la crisi econòmica, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 68 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reforma del mercat laboral (tram. 302-00248/08)

El dissetè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la reforma del mercat laboral, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs per a la seva exposició.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa quinze dies interpellàvem la consellera de Treball en un tema certament, des del nostre punt de vista, molt important i evidentment molt vigent. La interpellàvem sobre un tema en el qual nosaltres ja li manifestàvem que, malgrat no ser-ne competent el Govern de la Generalitat, és un tema clau de futur per al país, clau de futur per saber quina vitalitat tindran i quina capacitat d'adaptació tindran les empreses de casa nostra i, per

una altra banda, també saber, doncs, quina justícia hi haurà en l'àmbit dels treballadors i les treballadores.

Nosaltres demanàvem que hi hagués un posicionament per part no només de la consellera de Treball, sinó del Govern de Catalunya pel que fa a la proposta que ha fet el Govern central de reforma laboral. Vostès saben que en aquests moments hi ha sobre la taula una proposta de reforma laboral del Govern central que agafa, doncs, conceptes diferents i que, per tant, ens fa tot un seguit de propostes que creiem que malgrat, hi insistim, no en som competents, com bé deia en aquest sentit el president de la Generalitat de Catalunya que tot allò que afecta els catalans i les catalanes del nostre país, òbviament, encara que no en sigui competent, doncs, se'n sent responsable. I des d'aquesta responsabilitat el Govern ha de donar també una resposta, quina és la seva resposta respecte a la reforma laboral. Per tant, el Govern ha de tenir un posicionament –entenem que únic– sobre el que fa referència a, per exemple, allargar o universalitzar, podríem dir, el que és el contracte de trenta-tres dies. O el Govern ha de tenir un criteri únic sobre la possibilitat que hi hagin empreses privades que intervinguin en l'àmbit de la intermediació sota un mateix paraigua, que ha de ser lògicament el SOC.

Sobre tots aquests temes, el Govern ha de tenir un criteri perquè afectarà, i en gran mesura, el que és, doncs, el món i el joc en l'àmbit laboral. I, per tant, aquest és un tema vital en vista de la crisi que estem patint i que tothom apunta que un dels elements que cal abordar si volem resoldre d'una forma positiva aquesta crisi, que afecta d'una forma molt, molt dura Catalunya i el conjunt de l'Estat, és precisament l'elevat nivell d'atur que tenim a casa nostra. Si volem donar-hi resposta, un dels elements clau que tothom accepta que s'ha de modificar és precisament el de l'àmbit laboral.

Per tant, nosaltres volem aquest posicionament del Govern central, dèiem que en quinze dies entenem que hi ha temps suficient, perquè ja fa dies que la proposta és sobre la taula, ha d'haver-hi aquest posicionament del Govern de Catalunya, per tal de fer la proposta i, per tant, doncs, que sigui escoltada la veu de Catalunya, del seu Govern.

En aquest sentit, nosaltres presentàvem, doncs, dues propostes més: una és en el marc de les polítiques actives, en les quals el Govern de Catalunya n'és competent, que bàsicament el que sol·licitem són coses que hem demanat amb anterioritat. Una és sol·licitar al Govern de l'Estat el traspàs total dels recursos destinats a les polítiques actives i a la formació continuada. Vostès saben que ni un ni l'altre..., ni en l'un ni en l'altre capítol tots els recursos que s'han de distribuir a les diferents comunitats autònomes no es fa, i, per tant, que en aquest sentit Catalunya hi perd diners. I en l'àmbit de formació, a dia d'avui, doncs, tal com estan les coses, no se'n pot perdre ni un, d'euro.

L'altre element important, doncs, exigir al Govern de l'Estat, exigir, sol·licitar, crec que el nom no fa la cosa, la flexibilització total de les polítiques actives d'ocupació per tal de possibilitar el disseny d'aquestes. Vostès saben que hi han hagut reials decrets que en aquest sentit són clarament invasius sobre les competències de

la Generalitat. Ens consta que hi ha un recurs per part del Govern, però creiem que també seria important que aquest Parlament es pronunciés i digués, doncs, que vol que siguin respectades les seves competències.

En aquesta mateixa línia, doncs, demanem la rectificació del reial decret que regula el subsistema de formació professional per a l'ocupació, per tal que respecti les competències de Catalunya.

I hi ha un altre tema també important, podríem dir que el podríem mirar d'incloure, però li hem volgut donar un capítol específic en el que seria la reforma laboral, que és sol·licitar al Govern de l'Estat el traspàs del control de les polítiques passives. Entenem que les polítiques passives no són en aquests moments, tal com s'estableix, doncs, no són competència de la Generalitat, però sí el control d'aquestes. I és més, s'accepta que les polítiques actives podrien estar molt més encarrilades i es podrien orientar molt millor si poguéssim tenir també el control de les polítiques passives. Per tant, en aquest sentit, poder que es gestioni des d'un sol àmbit, això seria molt important...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Sol

...per a Catalunya, no només des d'un punt de vista abstracte, sinó també a l'hora de donar un servei als treballadors i les treballadores de casa nostra.

Per tant, doncs, esperem el seu vot positiu, perquè amb tot això sabríem quina és l'opinió de Catalunya respecte a la reforma laboral. I també sol·licitar allò que ens pertoca, segons estableix la legislació vigent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per a la presentació de les esmenes en nom de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades..., bé, de fet, els tres grups que donem suport al Govern, en nom dels quals parlaré, tenim plena voluntat de parlar sobre els àmbits de polítiques actives i l'àmbit laboral dels temes que són competència del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Respecte a la seva moció, fruit d'aquella interpellació en què instava la consellera a manifestar-se o posicionar-se sobre el decret aprovat pel Govern de l'Estat, en tot cas, dir-li, aquí ens fa aquesta primera proposta en aquest primer punt, i que nosaltres proposem en una esmena de suprimir-l'hi, atès que en aquests moments aquest debat s'està produint en el Congrés dels Diputats i tots els presents i els grups parlamentaris que aquí tenim representació i també allà hi estem fent aquest debat. Jo crec que en aquests moments també,

com deia, s'està debatent i ens consta la màxima voluntat del Govern i del ministre en concret, amb tots els grups parlamentaris, d'arribar al màxim consens possible per millorar aquest decret i perquè sigui, doncs..., incorpori aquells elements que es considerin oportuns.

Tot i així, dir-li també que la mateixa consellera i el Govern en reiterades ocasions ja han anat manifestant la seva opinió al respecte i ja, en tot cas, també responent a les diferents iniciatives que el seu grup, com d'altres, han anat portant en aquest Parlament. Bé.

Per tant, en tot cas, no entenem aquest punt, si no és que és o que té un ànim que sigui aquell que sovint vostès, doncs, ens porten aquí, no?, que buscar esclatxes. Però, bé, en tot cas, els tres grups que donem suport al Govern hem presentat esmenes amb aquesta voluntat de transaccionar junts, com deia, d'arribar a punts d'acord en aquells aspectes que són competència del Govern de la Generalitat, al qual donem suport.

I les esmenes que esperem que vostè ens accepti van en la línia justament de reconèixer aquells aspectes que vostè planteja en el seu apartat 2, com seria aquesta sol·licitud al Govern del traspàs dels recursos destinats a polítiques actives i formació contínua. De fet, la nostra proposta és donar suport al Govern en la línia de continuar aquesta petició, feta i formulada reiteradament en cada ocasió, també arran de l'efecte, doncs, de l'element constitucional. I, per tant, és lògica aquesta esmena dels tres grups que donem el suport, perquè, evidentment, doncs, proposem donar suport a l'acció de govern perquè aquesta consti conforme ja és així.

De fet, el següent punt..., la següent modificació, la següent esmena que li proposem va en la mateixa línia. Bé. En tot cas, exigir o demanar, té matisos d'estil, efectivament, i qui negocia de govern a govern no és el mateix que qui està a l'oposició, segurament l'estil sí que té a veure amb com es fan les coses i també amb els seus resultats. I nosaltres som de diàleg i de petició de sol·licitud de demanar-ho no, en aquest cas, amb l'estil que vostè proposa. Tot i així, són matisos petits, però sí que hi estem d'acord, i per això li fem la proposta d'esmena, doncs, demanar aquesta flexibilització necessària per tal que aquest disseny específic que fem o que es fa des de Catalunya pugui ser el màxim orientat a les pròpies necessitats.

I bé, també la següent esmena que li fèiem és en aquesta presentació del conflicte positiu presentat al Govern de la Generalitat, vostès en aquest sentit demanen aquesta rectificació, de fet, ja ha estat demanada pel Govern de la Generalitat. I, per tant, li proposem, doncs, donar suport a aquest conflicte de competències que ha estat interposat per part de la Generalitat.

I bé, en el darrer punt, aquest que també vostè proposava, no?, sol·licitar el traspàs de les polítiques passives..., bé, vostè sap, senyora Borràs, que això no és possible, atès que és competència exclusiva de la Seguretat Social.

I, en tot cas, ens sobta que siguin ara tan exigents quan el 2003, doncs, amb la reforma del PP que va fer sobre la llei de *empleo*, vostès van donar suport a aquesta llei, en la qual es treia una competència que era justament fer, que és la nostra esmena, sol·licitar, en aquest cas,

poder fer les sancions que es va treure a les comunitats autònomes, de tot el lligat a les polítiques passives. De fet, és una petició que també s'ha treballat amb el Prodi, arran del Prodi, poder vincular polítiques actives amb polítiques passives i així tenir-ne un millor efecte.

En tot cas, veig..., bé, demanem que ho tingui en consideració i que vulgui acceptar les nostres esmenes per tal que així nosaltres també hi puguem donar suport; altrament, lamentarem, en tot cas, la seva manca de flexibilitat o de voluntat per poder arribar a acords en temes que realment són importants, doncs, per al Govern de la Generalitat i per als tres grups que donem suport al Govern.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Popular..., atès que la senyora Capdevila ha parlat en nom dels tres grups que donen suport al Govern, en nom del Grup Popular, ho repeteixo, té la paraula el diputat senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és una moció que aborda tres temes molt diferents i m'agradaria fer una petita referència a cada un dels tres temes, perquè em sembla que malgrat que el títol de la interpellació era exclusivament «reforma del mercat laboral», després en l'articulació de la moció aquí es toquen tres temes diferents. M'hi voldria referir.

El primer bloc és quan vostès demanen que el Govern de la Generalitat faci pública la seva posició amb relació a la reforma laboral –llastima que ara el senyor Fernández Teixidó marxa–, però això que abans..., la moció nostra era..., la nostra moció era de bona fe, això sobrepassa la bona fe –això sobrepassa la bona fe–, és a dir, demanar al Govern de la Generalitat que ens expliqui en quinze dies, en el termini màxim de quinze dies, quina és la seva posició sobre la reforma laboral plantejada a nivell de l'Estat espanyol ja no és un tema d'esperança, és quasi una broma. Per què? Home, és una oportunitat perduda que el Govern ja ha tingut. Vostè sap perfectament que la petició que es faci la reforma estructural del mercat de treball és una petició que compartim durant fa molt de temps alguns grups parlamentaris i que fins ara el Govern no s'ha vist pràcticament ja obligat a afrontar d'una manera seriosa, no? Per tant, vull recordar que, a més a més, el Grup Parlamentari Popular català va presentar en aquesta cambra catalana una proposta arran d'una interpellació ja anterior en la qual demanàvem un acord català en favor d'una reforma laboral. És a dir, que els grups parlamentaris de Catalunya ens poséssim d'acord per fer una proposta de reforma laboral i que la presentéssim a Madrid conjuntament, perquè podria ser que arran de l'experiència i de la cultura de diàleg social que hi ha a Catalunya de molts anys fos possible des de Catalunya aportar llum a la necessitat d'una reforma laboral. Bé, la resposta del tripartit va ser que no.

I, finalment, el Govern espanyol ha estat negociant durant molt de temps i tampoc ha arribat a cap acord amb

els agents econòmics i socials. I finalment, ens hem trobat amb un reial decret llei sobre la taula a correu-cuita, improvisat, de qualsevol manera, que oblidava aspectes molt importants de la reforma laboral, com és la negociació col·lectiva, com és tota la flexibilitat durant la vida del contracte laboral o temes relacionats amb la contractació a temps parcial, temes importants que haurien d'estar inclosos en la reforma laboral i no hi són.

Per tant, és cert que en aquests moments ja el tema està sobre la taula del Congrés dels Diputats. Estem tots els parlamentaris presentant les nostres propostes d'esmena a aquest reial decret llei per convertir-lo, en el tràmit de projecte de llei, doncs, en una llei que realment sigui útil. Ens en sortirem o no? No ho sé. Això dependrà de la capacitat que hi hagi per part del Govern d'assumir les propostes que li vinguin, i també dels agents socials, després de poder-les encaixar i tirar-les endavant.

Per tant, ho repeteixo, el primer punt és un punt que sobrepassa la bona fe i la..., o l'esperança, i..., però, evidentment, nosaltres votarem que sí, perquè ja ho hem demanat anteriorment. Crec que és una oportunitat perduda del Govern, que no ho ha fet abans, i hauria estat molt bé que els catalans coneguéssim quina era la valoració del Govern amb relació a la reforma laboral, hauria anat molt bé, però no ens n'hem sortit fins ara. Doncs, ara encara menys, quan la reforma laboral ja està sobre la taula, s'està negociant i les esmenes s'estan discutint, no? Per tant, doncs, encara és més difícil. En qualsevol cas, el nostre suport el tindrà.

El segon bloc, que no té res a veure amb la reforma laboral, per això deia que hi han tres temes molt diferents, el segon fa referència a una cosa que jo, personalment, considero molt important, i el nostre grup parlamentari, també, que és la gestió de les polítiques actives de foment de l'ocupació. En l'àmbit laboral vostès saben que hi han dos tipus de polítiques, les actives i les passives. Les actives han estat transferides a les comunitats autònomes, no és un tema nou, ja ve de lluny, i això és molt important perquè és el que permet flexibilitat, en el cas de Catalunya, per adaptar a les nostres necessitats aquelles polítiques que són precisament pensades per incentivar la creació d'ocupació.

Doncs bé, nosaltres donarem suport també a aquest segon punt perquè, en definitiva es tracta que les polítiques actives, en les quals el Govern de la Generalitat és competent, doncs, que es portin a terme en el cent per cent de la seva possibilitat, tant pel que fa referència als recursos econòmics –per tant, traspàs dels recursos destinats a les polítiques actives i a la formació continuada– com a la necessària flexibilitat perquè les polítiques actives d'ocupació, aquí, a Catalunya, puguin dissenyar-se d'una manera que s'adaptin millor, i això el senyor Fernández Teixidó també ho coneix perquè ha estat conseller de Treball i ho ha patit, per tant, es puguin adaptar millor a la realitat del teixit econòmic i productiu català. Això seria molt positiu. I atès que és una competència ja transferida, doncs, per tant, que es faci en el cent per cent, en la seva plenitud, de la mateixa manera, també, del que fa referència al reial decret que s'ha d'adaptar al que és la competència de Catalunya.

I, per acabar, el tercer punt tampoc té res a veure, que és demanar el traspàs de les polítiques passives. Aquest és un altre tema, aquesta és una altra pel·lícula. Aquí, a més a més, a part que no és possible, perquè aquesta és una competència de l'Estat que vostès coneixen perfectament, per tant, no es pot demanar des d'aquí que ens traspassin un element que és competència de l'Estat. No té res a veure això amb allò d'abans. Una competència transferida s'ha de transferir amb tota la seva plenitud, una competència que és de l'Estat no es pot demanar des d'aquí que es transfereixi. En tot cas, un possible debat sobre la conveniència o no...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...que una part o totes –acabo, senyor president– de les polítiques passives fos traspassada, és un altre debat. Per tant, aquest debat, en tot cas, l'hauríem de fer. Per tant, doncs, en aquest tercer punt no podem donar suport per aquest motiu, però en el primer i el segon, evidentment que sí.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president. Señores diputados y diputadas, en la interpelación se puso en evidencia aquí y todos los datos económicos lo han hecho así, el bajón preocupante de la tasa de ocupación, que es más de siete puntos en esta legislatura, que la tasa de paro es más de once puntos –estamos en el 17 por ciento– más preocupante todavía se evidencia que es la tasa de empleo juvenil, que estamos en el 40 por ciento, habiendo aumentado en esta última legislatura más de 25 puntos.

Coincidimos en que muchas veces resulta que las políticas de formación se convierten en un «aparcadero» para tener a los jóvenes tranquilos porque no hay verdaderas políticas para la inserción de los jóvenes en el mercado laboral, con toda la consecuencia de frustración y problemática a la hora de independizarse.

Quedaron, y nosotros estamos de acuerdo y coincidimos con que hay que hacer un mercado más eficaz para las empresas pero más justo para los trabajadores. Y nos hubiera gustado mucho que la *consellera* hubiera respondido a cuál es la opinión o la posición del *Govern* sobre la reforma laboral, y en especial sobre el contrato de treinta días, qué pasa con esta subvención de Fogasa, que, para mí, esto ya estaba en el año 82 y se quitó debido a los fraudes que habían, que se pagaba por parte del Fogasa el 25 por ciento..., el 40 por ciento de la indemnización por un despido improcedente; o sea, al final, es una medida que a nosotros nos preocupa cómo se va a gestionar, cómo se va a dotar el Fondo de Garantía Salarial y cómo se arbitrará todo esto.

Qué pasa con las ETT, si están de acuerdo con que puedan finalmente intermediar en el mercado laboral, o cómo se va a reestructurar la reforma del Servei d'Ocupació, porque dijo la *consellera*, «bueno..., hemos..., estamos por la reforma y hemos reformado el Servei d'Ocupació». Lo que pasa que nosotros no vemos tampoco una línea clara y de efectividad, que en el fondo lo que se precisa es efectividad.

Sí estamos de acuerdo, y en esto estamos todos los grupos de acuerdo por apostar por la contratación estable. Efectivamente, entendemos también que hay que reforzar la flexibilidad interna, reduciendo el recurso a las extinciones. Y estamos de acuerdo y a mí me parece personalmente muy interesante..., los contratos formativos. Pero, de todo esto, ya les digo, nos hubiera gustado escuchar un informe, tener un documento, tener una postura del *Govern de Catalunya*. Porque nosotros entendemos que todo esto se tiene que arbitrar como un gran pacto nacional contra la crisis, y el primer escalón quizás sería este, ¿no?, ponerse de acuerdo todo el mundo y trabajar todos juntos en esto.

En este gran pacto nacional contra la crisis se deberían desarrollar incentivos y mecanismos que primen la competitividad y la productividad en nuestra economía, entendiendo que es un objetivo fundamental de todas las administraciones autonómicas y estatales el lograr hacer crecer la competitividad. Porque España, y especialmente Cataluña, no es un país subdesarrollado donde los incrementos de productividad puedan estar ligados a la rebaja en los costes laborales, porque esta es una fórmula agotada, porque tenemos toda la aparición de mercados donde la mano de obra es más barata y, por lo tanto, muy inferior al español.

Entonces, y porque se me acaba el tiempo, es decir..., insistimos: un gran pacto..., es necesario un gran pacto nacional contra la crisis, que desarrolle incentivos y mecanismos que primen la competitividad y la productividad en nuestra economía.

Respecto a la moción: daremos apoyo al primer punto, al segundo punto, y al tercer punto no podemos dar apoyo porque entendemos que es inviable porque no tiene competencias el *Govern* de la Generalitat.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se ara sobre les esmenes, senyora Borràs, té vostè la paraula.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputades, lamentem, lamentem molt profundament que el *Govern* sigui incapaç, i així ens ho han expressat en diferents ocasions, la *consellera* en la interpellació, dimecres en les preguntes, i també, doncs, la diputada que ha sortit a representar els tres grups que donen suport al *Govern*, que no hi hagi la capacitat ni la voluntat de, per part del *Govern de Catalunya*, dir quina és la seva opinió i quines són les mesures que s'haurien de fer en l'àmbit de la reforma laboral.

Vostès ens diuen que venim a buscar escletxes. No, no és que les vinguem a buscar, és que hi són. I aquesta escletxa, que és profunda, i no només en aquest àmbit sinó en tants altres àmbits, els fa a vostès incapaços de poder donar una sola resposta pel que fa..., en aquest cas en concret, de la reforma laboral. I, per tant, doncs, volen evitar-se un guirigall del qual no s'han pogut escapar, podríem dir, en altres àmbits, com ha sigut en la Llei d'educació o en tants altres, no? I, per tant, en aquest sentit, en un tema tan fonamental, que afecta tant la gent i que afecta tant un tema que cou en aquests moments a Catalunya, que és tot el tema, doncs, de la situació de la crisi, de la situació de l'atur, etcètera, vostès prefereixen mirar per una altra banda, dir «això no és competència nostra», oblidar-se d'allò que va dir el president de la Generalitat des d'aquí, precisament, dient que tot allò que afectava els catalans i les catalanes, encara que no en fos competència, se'n feia responsable i, per tant, treballaria per aquesta matèria, i aquest *Govern*, i no hem sentit ni una sola expressió per part del president de Catalunya, dir què en pensa d'aquesta reforma laboral, ni fer... No, no, no hi ha hagut un posicionament del que és la reforma laboral ni quines són les propostes que creu aquest *Govern* que haurien de tirar endavant. Per tant, en aquest sentit, lamentem aquesta incapacitat per part del *Govern*, en un tema tan important, de donar una resposta al conjunt del país.

Respecte al punt 2, doncs, miri, la flexibilitat..., la flexibilitat..., és allò que diuen, no? «Dos no es barallen si un no vol», però també, «dos nos es posen d'acord si un no vol». Vostè ha dit que en el punt dos hi està tot d'acord. Doncs, escoltin, votin-lo. Si hi està d'acord, i el que vostè vol és aquí una sèrie de matisos, quan l'essència de la nostra moció vostès la suprimeixen... Escolti'm, si hi estan d'acord, doncs votin-la. Si, en aquest sentit, estan d'acord que les polítiques actives és necessari que hi hagi el traspàs de tots pel que fa als diners amb referència a les polítiques actives i a la formació continuada, votin-ho en aquest Parlament. Si estan d'acord, doncs, que és necessari que, a més a més, doncs, que el *Govern* central faci una rectificació del real decret i així el *Govern*, pròpiament, ha fet un recurs, doncs escolti, votin-ho. Perquè al final, m'entén?, la flexibilitat vostès l'exigeixen sempre als tercers i no se l'apliquen mai a vostès.

Escoltin, en un tema que és important, votin aquest punt segon, sembla ser que el primer tenen incapacitat per arribar a un acord, per tant, no en volen ni sentir parlar, i respecte al tercer, ens trobaríem davant de la mateixa situació, no?

Resulta que per al Partit Popular i també per al Grup Mixt, que en aquests temes sempre acaben posant-se d'acord, aquest tema, doncs, aquest traspàs és absolutament...

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...excessiu, i veig que per part del *Govern de Catalunya*, també; per als tres partits..., uns reclamen la indepen-

dència però, a l'hora de la veritat, allò que seria interessant per a Catalunya, fàcil i factible, que podríem fer-ho a través de la reforma laboral, doncs, això no ho votarem.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Entenc, senyora Borràs, que no s'admeten les esmenes, oi?

La Sra. Borràs i Solé

Exactament.

El vicepresident primer

Gràcies.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies.

(Pausa.)

El president

S'ha demanat votació separada del punt 3.

Per tant, votariem aquest punt en primer lloc, el punt 3 de la Moció sobre la reforma del mercat laboral.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 79 vots en contra i 1 abstenció.

Seguidament, votarem la resta de la moció.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la inversió en infraestructures (tram. 302-00249/08)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la inversió en infraestructures, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

(Pausa.)

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller Nadal, aquesta moció subsegüent la podem dividir en dos grans blocs, que són els mateixos que van, diguem-ne, vertebrar la interpel·lació que vam substanciar al darrer Ple amb el conseller Nadal.

Un primer..., els hem de reconèixer, i ho dèiem durant la interpel·lació, que lamentem haver-ho de posar sobre

la taula novament en forma de moció, que és allò que podríem bàsicament resumir en el següent: no cal que vingui el Tribunal Constitucional a laminar els poders de Catalunya, perquè, en la negociació d'una llei estatal, els diputats catalans del PSC ja ho fan per compte propi. Aquest seria bàsicament l'argument. Els estem parlant d'un tema que al final acaba sent esgotador per a tots, que és el tema de la Llei de ports.

Però és que és un tema tan clamorós, tan extraordinàriament greu, que, home, val la pena de tornar a insistir en aquesta que potser serà la darrera moció subsegüent en l'àmbit d'infraestructures.

És absolutament inadmissible el que ha passat. Ho vam advertir aquí, ho vam advertir en el Congrés dels Diputats: no tenia sentit que es fes una llei amb el suport del PSOE i del PSC, amb esmenes conjuntes del PP i del PSOE i del PSC, que laminava aquell increment –limitat, insuficient; segur– d'autogovern que vam aconseguir l'any 97 en matèria de ports, i ara retrocedim. Haurà de ser Puertos del Estado el que tingui l'última clau en molts dels aspectes que, diguem-ne, afecten la competitivitat dels ports d'interès general.

Aprovem en aquest Parlament una moció, i el Govern simplement la ignora, aquesta moció. Conseller Nadal, vostè va ser incapaç d'explicar-nos què havia fet per evitar aquesta situació. I els diputats d'Esquerra Republicana i el diputat d'Iniciativa per Catalunya - Verds a Madrid sí que van tancar files; vam tancar files tots plegats, justament per evitar que es produís això. El PSC, no. Creiem que val la pena que aquest Parlament avui voti que s'ha incomplert aquesta resolució del Parlament de Catalunya, aquesta moció. I demanem, encara que sigui formalment, al Govern de la Generalitat que presenti un projecte de llei per tramitar a les Corts Generals per esmenar tot allò que els vint-i-cinc diputats del PSC han perpetrat.

Segon bloc d'aquesta moció subsegüent: allò que fa referència a la retallada en matèria d'inversions. Tenim un dèficit públic absolutament galopant, i en aquest tram de la crisi toca fer retallada en matèria d'infraestructures: Generalitat de Catalunya, a l'entorn de 500 milions; Govern espanyol, a l'entorn de 6.500 milions.

Plantejament que fem. Home, no retallem de manera lineal totes les actuacions sense tenir en compte quines inversions en infraestructures, quines infraestructures tenen un nivell de retorn econòmic i social superior. Per què no les jerarquitzem, que és el que hauria d'haver fet el Pacte nacional d'infraestructures? Plantejament que vostès ens fan: absolutament pla.

I en aquesta línia també separem el que són les infraestructures de l'Estat del que són les infraestructures de la Generalitat. Infraestructures de l'Estat; de fet, hi havia un full de ruta, que si alguna cosa interessant tenia el Pacte nacional d'infraestructures –el senyor Labandera sap que nosaltres diem «allò que vostès diuen Pacte nacional d'infraestructures», perquè sense el principal partit de la cambra no té massa sentit parlar de pacte nacional—..., doncs, potser el més interessant que té aquest pacte nacional era el Pla Catalunya d'inversions, que la Generalitat de Catalunya li deia al Govern de l'Estat:

«Escolti, faci aquestes actuacions, i faci-les, diguem-ne, amb aquesta prioritització.»

El Parlament de Catalunya també: aprovem solemnement que li demanem al Govern espanyol que aprovi el Pla Catalunya d'inversions. Saben què ha fet, el Govern espanyol? Ha prescindit i ha ignorat radicalment aquest Parlament i el Govern de Catalunya, i evidentment de cap de les maneres no ha aprovat el Pla Catalunya d'inversions. Tornem a insistir en aquesta matèria.

I també diem una altra cosa: que la disposició addicional tercera de l'Estatut, aquesta que també el Tribunal Constitucional ha potinejat, doncs, home, independentment d'això, originàriament les previsions eren que hi hauria una inversió en set anys de 35.000 milions. Ara sabem que a aquests 35.000 milions no arribarem; que com a molt n'arribaran, com a molt, molt, 25.000. Què passa, diguem-ne, amb aquests 10.000, 9.000 milions que queden? Doncs, demanar que es prorroguin dos anys més les previsions de la disposició addicional.

I en darrera instància demanar a la Generalitat de Catalunya que jerarquitzi les seves actuacions, que no faci aquesta línia plana, que és un exercici de responsabilitat. I un toc d'alerta, conseller Nadal: no sembla (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) adequat ni sensat –i acabo, senyor president– que el 36 per cent de les obres públiques que es fan en aquest país es financin amb sistemes extrapressupostaris. No sembla lògic. És una situació alarmant, i per tant nosaltres diem: «Compte amb això, intentem aprofundir molt més en la inversió pressupostària.»

En la mesura que tots aquests plantejaments que fem...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

...són d'una extraordinària sensatesa, estem convençuts que el resultat final serà un suport incondicional dels diputats i les diputades d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'il·lustre senyor diputat Roberto Labandera defensarà les esmenes presentades pels grups que donen suport al Govern.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Diputades, diputats, conseller, de fet, jo me referiré al cos de la moció i després faré algunes altres valoracions sobre la moció presentada. Me referiré al cos de l'esmena a la totalitat que hem fet a la moció i a alguns aspectes també a la moció i a la intervenció del senyor Rull.

La nostra esmena, senyor Rull, té quatre punts ben clars. El primer: finalitat de l'acció de govern. I la finalitat de l'acció de govern, ho diu el primer punt, és acordar amb el Govern de l'Estat una reprogramació de les ac-

tuacions de les infraestructures previstes en diferents convenis i protocols.

Segon: amb quin criteri ho farem, això? Amb el criteri de fer una proposta de prioritització en relació amb aquelles inversions amb una major rendibilitat social i econòmica.

Tercer: destacar quin és l'objectiu estratègic de l'acció de govern en aquesta matèria, que és evolucionar en matèria dels recursos de l'Estat a Catalunya d'allò que és actualment la disposició addicional tercera a un nou mecanisme d'inversions que equilibri aquest diferencial de l'estoc de capital públic entre Catalunya i Espanya, a través de la via de la negociació. Nosaltres no ens acontentem amb una pròrroga de dos anys, senyor Rull. Quina poca ambició. Nosaltres el que plantejem és, un cop el termini d'aquesta addicional estigui dat, el que hem de fer és negociar perquè hi hagi un nou mecanisme, que plantegi sempre aquest reequilibri. El superem una mica per la banda de l'esquerra, en l'ambició, perquè vostè s'ha quedat curt.

I quart: quin escenari? Un escenari que ja existeix: la Mesa Nacional de les Infraestructures. Per ser un acord nacional, hi han d'haver molt més que partits polítics, senyor Rull. I vostè diu: «Sense el principal partit de l'oposició res és nacional.» No, no; és que la nació està conformada pels sectors econòmics, pels sectors socials, les administracions locals, les cambres de comerç, etcètera, i la resta de partits. I algú que s'inhibeix, que s'absté, com el seu partit, és, jo diria, el seu problema, però també és una llàstima. Diguei que avui lamenti que el seu partit no s'hagi sumat a aquest acord.

I quant al tema dels ports, li diria dues coses. La primera: vostè va ver una trampa que va ser presentar una interpellació sobre el tema de les inversions i va parlar i va dir: «Com a preàmbul, parlaré del tema de la Llei de ports.» I dos, perquè la resposta la va donar el conseller en el debat d'abril i en el debat del passat Ple, dient: «El Govern negociarà perquè no es passi la ratlla d'allò que té a veure amb l'autonomia dels ports.» I també li va recomanar el conseller el mes d'abril que parlés amb les autoritats portuàries d'aquest país, i que li diguessin la seva opinió sobre aquesta modificació.

Però jo crec, senyor Rull, que no centràriem bé el debat si no diguéssim quin és el problema clau del debat que estem tenint amb aquesta qüestió. Hi ha una proposta del Govern, hi ha una línia de treball del Govern, hi ha uns objectius aconseguits per part del Govern, i en canvi hi ha un silenci clamorós, com li agrada dir a vostè, extraordinàriament clamorós, com diria el diputat Rull, sobre la proposta de Convergència i Unió. Perquè vostè diu al Govern: «Prioritzi.» Ah, *amigo*! Nosaltres podem prioritzar, i Convergència el que farà serà anar al territori i atiar el foc allà on no estiguin les prioritàries.

I dos. Quines prioritats té Convergència i Unió? Per on vol passar el ribot en aquestes circumstàncies? Perquè el Govern li va deixar clar, per boca del conseller, que per nosaltres totes les infraestructures són prioritàries. Però vostè vol posar un ordre: l'u, el dos, el tres, el quatre i el cinc. I m'agradaria saber aquest cinquè i aquest sisè quines són. Per exemple, aturaria les obres de l'eix Dia-

gonal? Deixaria sense acabar les obres de l'eix Vic-Ripoll? Per on vol tallar? Això ho hauria de dir en aquesta cambra i ho hauria de dir a la ciutadania per no enganyar.

I acabo amb una anècdota. Vostè acostuma a parlar en la seva intervenció de la feblesa negociadora del Govern. Fa pocs dies vam coincidir en l'acte d'inauguració dels primers trams del quart cinturó, la B-40, i a una intervenció del brillant alcalde de Terrassa..., al ministre de Fomento, que deia: «Jo sóc molt pesat» —deia l'alcalde de Terrassa— «amb les administracions.» I el ministre de Fomento diu: «Para pesado, el conseller Nadal —para pesado, el conseller Nadal.»

Amb aquesta expressió col·loquial jo voldria dir i voldria definir i sobretot il·lustrar quina és l'actitud del Govern, de tots els consellers i conselleres d'aquest Govern: ser pesats en defensa d'això, que és de l'interès de tots els catalans. Però, sobretot, aquesta tossuderia negociadora, aquest full de ruta i aquesta línia de treball del Govern es troba amb un silenci, amb un buit clamorós: Convergència i Unió no diu mai què pensa fer en aquesta matèria.

Gràcies, president, diputades, diputats, conseller.

El president

També ha presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. L'il·lustre senyor Josep Llobet té la paraula per defensar-les.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, bé, estem amb relació a un tema recurrent, amb relació a les infraestructures. És evident que molts dels temes que avui s'han plantejat i molts dels temes que es van plantejar en la interpellació, doncs, ja ha sigut motiu de debat en seu parlamentària, ja sigui en el Ple o ja sigui en la comissió, no?

Ja avanço que el nostre grup parlamentari serà coherent. I per tant donarem suport a aquells punts que creiem que efectivament van ser part de la interpellació i que compartim, com és tot el tema de la racionalització de la inversió en obra pública de Catalunya, i per tant estem enraonant del punt quart i cinquè. I no donarem suport als tres primers punts, que ja són punts que, en diferents mocions, interpellacions que ja s'han fet i mocions subsegüents, nosaltres ja ens hem posicionat en contra, no?

Només reiterar que quan enraonem de ports, ja hi va haver una interpellació exclusivament sobre ports, va haver-hi una moció que inclús vostè cita, la 73 de la vuitena legislatura, que ja el nostre grup parlamentari es va posicionar en contra, no?, i inclús no només es va posicionar en contra, sinó que al final hi va haver un acord dels diferents grups parlamentaris. Jo els deia i li deia sempre i li dic sempre al senyor Rull: «No sé per què busquen sempre la unanimitat o busquen el consens amb el tripartit, quan després, efectivament, això no succeeix, no? Després se n'ha de penedir, ha de fer una altra interpellació i tornar a fer una moció subsegüent d'aquesta interpellació, perquè evidentment no s'ha complert allò que vostès demanaven.» I això és realitat, i li ho he advertit moltes vegades, no?

Una segona part, del punt segon i del punt tercer, quan enraonem de temes que... Home, jo entenc que la moció es va fer abans de la sentència de l'Estatut i que per tant es presentés aquest text. Però, una vegada coneguda la sentència, doncs, evidentment s'haurien de retirar *de facto*, perquè volem aplicar acords de bilateralitat que la mateixa sentència ja ha dit que són interpretables. I enraonem també d'una disposició addicional tercera, que ara enraonem aquí, deia el senyor Labandera, que li guanyava per l'esquerra, a vostè, i que no només volia dos anys, sinó no sé quants anys més volia, quan resulta que la disposició addicional tercera el que ha dit l'Estat és que el que nosaltres..., el que ha dit el Tribunal Constitucional és el que sempre hem dit: que no serveix de res com a tal, perquè no pot ser que la part li pugui dir al tot el que ha de fer.

I li llegeixo només la part final de la disposició addicional tercera de la sentència, que és, evidentment, allò que nosaltres sempre hem dit i que el sentit comú sempre ha dit. I diu: «La disposición adicional tercera, apartado 1, debe pues interpretarse en el sentido que no vincula al Estado en la definición de su política de inversiones, ni menoscaba la plena libertad de las Cortes Generales para decidir sobre la existencia y cuantía de las inversiones.» Això no vol dir que no es pugui complir, sinó que serà voluntat del Govern de torn que decidirà, efectivament, quant s'inverteix o es deixa d'invertir a Catalunya, perquè nosaltres volem que sigui el màxim possible, el que no té cap sentit és que seguim ara —seguim— nomenant, citant o exigint el compliment d'una disposició que el propi Tribunal ha dit que no té validesa constitucional. Igual que les bilateralitats. Per tant, en aquests tres primers punts hi votarem en contra.

Nosaltres hem pensat en una esmena perquè, efectivament, les dues propostes finals, la quarta i la cinquena, les compartim, és evident que hem de prioritzar en una època de crisi, en què sabem que, efectivament, hi ha una retallada d'inversions per part de l'Estat i per part de la Generalitat, hem de saber quines d'aquelles són més prioritàries, que després, efectivament, digui el senyor Labandera que després vostès aniran al territori i diran ah, com que aquesta no és prioritària doncs nosaltres la demanem. No, escolti, ens comprometem a fer un llistat, no hi ha cap problema, nosaltres n'hem fet també d'aquelles que són prou conegudes: l'eix Mediterrani, el quart cinturó, el Pla de rodalies, perquè entenem que la retallada tant forta que hi haurà per part de l'Estat, que encara el senyor Blanco ha d'explicar en quins aspectes es retallarà, i estem parlant que això es va anunciar ja fa dos o tres mesos i encara avui dia ni al Congrés de Diputats ha anat a dir quins aspectes retallarà, i estic convençut que el mateix conseller tampoc sap encara quins són els aspectes que retallaran d'aquella inversió que s'hauria de fer d'infraestructures de l'Estat, nosaltres diem quines creiem que no es poden retallar.

I un últim aspecte ja per acabar, jo recordo perfectament de les primeres intervencions que vaig fer com a portaveu d'infraestructures i quan veia la utilització del finançament extrapressupostari, que li dèiem al conseller: «Estem d'acord amb la utilització d'aquesta figura, creiem que és bo que l'empresa privada ajudi a fer inversions a Catalunya i, per tant...» —a la resta d'Espanya

ja es feia en altres comunitats autònomes i es feia a la resta d'Europa—, però deia «compte, tinguem cura, tinguem cura perquè podem arribar a un moment en què el nivell de compromís que es fa amb aquest sistema de finançament extrapressupostari faci que propers governs que vinguin no tinguin la capacitat de fer aquelles infraestructures que ells creuen que són prioritàries.» I això ho compartim amb el neguit de Convergència i Unió amb el qual estem arribant a un nivell —i s'apunta del 36 per cent—, en què cada vegada més aquest sistema és el pes fort de fer infraestructures, com també ara ho vol utilitzar el senyor Blanco que vol que el gran pes de tot el pla d'infraestructures que queda per fer a la resta d'Espanya es faci amb aquest sistema.

Compartim el sistema, però, atenció, s'ha d'utilitzar racionalment, i jo crec que el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat no l'estan utilitzant d'una forma racional. Per tant, ja avanço que nosaltres votarem en contra el primer, segon i tercer punts i votarem a favor del quart i cinquè punts.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'il·lustre senyor Pere Vigo, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, miri, senyor Rull, aquí el que té *intrínquilis* és el punt 1, no ens enganyem, que és el punt trampa, és el punt, diguem, a veure com podem fer que els grups que donin suport al Govern arribin a tenir contradiccions. Menys mal que vostè ho ha dit, hi ha gent que són coherents aquí i allà, i que votem el mateix aquí que allà. Jo crec que aquest és el *desideratum* de tot plegat, perquè estem parlant d'àmbit estatal, estem parlant del Govern central, no té res a veure amb el Govern de Catalunya —no té res a veure—, i entre altres coses perquè en tot això...

Miri, senyor Rull, tot això té un recorregut històric també, no és només la Llei de ports i la d'aeroports que s'està votant ara a Madrid, això té un recorregut històric. Miri, quan hi va haver el pacte Mas-Zapatero es va mutilar bona part dels traspassos de competències en matèria de ports i aeroports, i llavors se'ns va donar l'argument que tot això ja ho arreglaríem amb lleis complementàries. Doncs, miri, estem aquí, estem fent lleis complementàries, com van decidir vostès i el senyor Zapatero, i ens han enganyat. Però, escolti, aquí hi ha uns responsables, no tots tenim el mateix recorregut històric en aquesta matèria. Per tant, aquest és l'origen de tot plegat.

Miri, nosaltres, és evident, com vostès, Iniciativa, que vam presentar esmenes, vam intentar millorar-ho, però la competència de què parla el punt 1 és, evidentment, d'àmbit estatal, i això no ho podem canviar ni vostè, ni jo, de moment, eh?, esperem que en el futur sí. D'altra banda, tampoc no ens enganyem, degut al Pacte del Majestic tampoc és que tinguéssim la panacea sobre ports i aeroports, perquè, és clar, sincerament, senyor

Rull, Catalunya, amb el Pacte del Majestic, podia decidir alguna cosa en ports i aeroports? Podíem decidir de veritat alguna cosa? (*Veus de fons.*) Sí, el president del port d'acord amb l'Estat —d'acord amb l'Estat. Per tant, guaitin, decidir el president del port no vol decidir gestió portuària, no vol dir decidir taxes, no vol dir decidir..., no vol dir decidir política portuària, és simplement decidir el nomenament d'una persona, ara, la política portuària ja la farà l'Estat. Per tant, estem en el mateix. Aquest és el recorregut històric de tot plegat. Però, bé, jo ja li accepto això que, en fi, s'ha de ser coherent aquí i allà, s'ha de votar el mateix aquí que a allà i s'ha de defensar el mateix aquí que allà.

Pel que fa a la resta de punts de la moció crec, sincerament, que amb l'esmena que els proposem podríem treballar plegats a l'hora de prioritzar i concretar aquelles inversions que necessita Catalunya, i això jo crec que és el més fonamental: un estudi d'eficiència de cada nova infraestructura que es planifiqui a partir del 2010; una anàlisi numèrica cost/benefici dels projectes previstos per al període 2010-2014 que permeti establir una ordenació de les obres segons el seu retorn econòmic i social; la determinació exhaustiva de tipus de finançament que s'emprarà per a cadascuna de les actuacions previstes resultants de l'anàlisi anteriorment esmentada... Jo crec que tot això ho hauríem de treballar. Però és que teníem una plataforma magnífica per fer-ho —teníem una magnífica plataforma—, era el Pacte nacional, aquesta era la plataforma, el Pacte nacional d'infraestructures. I tenia raó el senyor Labandera, el Pacte nacional d'infraestructures no són els partits polítics, ni el principal partit de l'oposició, allà hi ha els agents econòmics i socials, hi ha els sindicats, hi ha els ajuntaments, hi ha moltíssimes i moltíssimes entitats preocupades pel territori. I això és el Pacte nacional.

I sap quina és la realitat, senyor Rull? Que aquest Pacte nacional, un pacte nacional que parlava de mobilitat, aigua, residus, energia, telecomunicacions, sòl per a activitats productives, que parlava de moltes més coses que quitrà, saben per què no s'hi van sumar vostès? Per trenta quilòmetres de carretera, només per trenta quilòmetres de carretera que van de Sabadell a Granollers en la futura ronda del Vallès. I aquesta és la realitat, i el Pacte nacional d'infraestructures, senyor Rull, és molt més que tot això. I aquesta era la plataforma, era molt més del que vostès ens van dir i per trenta quilòmetres vostès no el van signar.

El president

Senyor diputat... Té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, el nostre grup no pot donar suport al primer punt de la seva moció relativa a una pretesa denúncia de la inactivitat del Govern de Catalunya respecte a l'impuls de la resolució que vàrem aprovar per intentar modificar la tramitació de la llei de ports perquè no creiem que hagi estat així.

Nosaltres estem convençuts –i ho sabem–, que el Govern ha fet tot el que ha pogut, i ho ha fet en la línia del que preveu, i que crec que tots coincidiríem, que és que per tal que els grans ports comercials de Barcelona i Tarragona continuïn desenvolupant un paper motor en l'economia catalana i espanyola, i per millorar l'eficiència i la competitivitat del sector portuari, s'ha de negociar la modificació de la legislació portuària estatal perquè els ports d'interès general reforcin la seva autonomia de gestió, puguin elaborar i executar una planificació i unes polítiques comercials i tarifàries pròpies i autònomes: Pacte nacional d'infraestructures. Estic segur que vostè això ho subscriu. És això, si anem mirant punt per punt, vostè ho subscriu. És clar que el Govern ha fet això, ho hem impulsat, i no estem contents del resultat.

Ara, tampoc no li votarem la primera part per una cosa que li diré sincerament. Crec que la seva interpellació i la moció, amb el permís del senyor Nadal, –amb el permís del senyor Nadal–, no? sense el seu permís, doncs, continuarem, intentarem fer-nos entendre, és..., respon a un cert atac de banyes, si em permet, perquè vostès ens tenen... –no el Nadal, conseller, sinó el Nadal de Tarragona que està en una altra esfera i que ja podem dir el que vulguem que ell està a la seva. Gràcies. (*Veus de fons.*) Li deia, sí. Doncs, quan vulgui, eh?, el que passa és que haurem de veure com hi anem...

El president

Si recuperéssim el tema de la moció seria el més prudent.

El Sr. Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyor president.

El president

En tot cas, si us plau, els senyors diputats que mantinguin el to...

El Sr. Milà i Solsona

No, li dic perquè em sembla que respon a un cert atac de banyes. Perquè vostès, Convergència i Unió, ens tenen molt acostumats a veure'ls fer moltes escenes de sofà a Madrid, intentant ser la núvia preferida del Govern de torn, i jo em sembla que en un moment determinat, entorn a la Llei de ports, quan vostès van veure que per una vegada el nuvi se n'anava amb *la otra*, i a més amb *la mala*, en aquest cas van decidir venir-nos aquí a passar comptes, en tot cas, amb qui no corresponia.

Per tant, aquesta discussió la tenim a Madrid, i espero que arran de l'actitud que prendrem –jo ho espero– la majoria de forces polítiques catalanistes, doncs, ja no tindran ocasió de fer més això en tant que no hi hagi un acord amb el Govern de Madrid sobre com desenvolupar i tirar endavant l'autogovern de Catalunya, i no tornarem a aquesta escena de quan interessa sí i quan interessa no.

No, ho dic perquè tampoc no ens agrada que a nosaltres ens utilitzin quan se senten decebuts en les seves relacions amb el PSOE; molt legítimes, naturalment, que les

tinguin, però no ens vulguin fer aquí pagar amb crostó en clatell aliè, ni que sigui prou ampli, de l'altre Nadal, de l'honorable conseller, allò que no li ha sortit bé al senyor Nadal, perdó, al senyor Duran Lleida o a l'amic Macias –o a l'amic Macias. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., ja sap de què parlo, perquè si haguessin arribat a un acord amb el PSOE a Madrid vostès no ens tindrien aquí, ni tampoc ens haurien buscat per veure si ho votàvem. (*Remor de veus.*) No tot el que fa Convergència i Unió són bons acords, sinó no estarien on estan.

Bé. Segona qüestió, respecte a la resta jo em remeto al Pacte nacional d'infraestructures. Senyor Rull, vostès han denigrat molt el Pacte –vostès han denigrat molt el Pacte nacional d'infraestructures–, tot el que demanaven en la seva moció està aquí, existeix una mesa nacional que té com a objectiu prioritzar –prioritzar– les actuacions del Pacte nacional d'infraestructures. Ho diu així: «Aquesta Mesa formularà, si ho considera convenient, amb la periodicitat que vulgui, propostes d'actualització amb l'objectiu d'adequar-lo als nous escenaris i a les noves necessitats i formular paràmetres i criteris per objectivar les decisions en matèria d'infraestructures.» I al davant diu amb quins criteris s'hauran de fer aquestes prioritzacions en funció de les necessitats del país, de la mobilitat obligada, de la priorització del transport públic i dels recursos econòmics. Per tant, ja tenim aquest instrument, aquest instrument que vostè tan menysprea, perquè vostès no han volgut signar-lo, és un instrument vàlid que farà, aprovem o no la moció que presenten avui, farà el que ha de fer, ho farà la Mesa nacional d'infraestructures en presència dels sindicats, dels sectors econòmics i socials, del Govern del país i dels partits que li han donat suport perquè aquest país pugui reprogramar aquestes inversions, realitzar-les en els terminis que convinguin i, naturalment, establir criteris de prioritat, com ja hi ha mesos que en aquest moment estan treballant per també, per exemple, amb criteris socials, amb criteris de creació d'ocupació, amb criteris d'eficiència i estalvi energètic, etcètera.

Per tant, hi ha vida, hi ha país i hi ha govern, cada dia –cada dia– més enllà de Convergència i Unió, i en podrà seguir havent durant bastants anys, espero i confio.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, la moción que presenta el Grupo de Convergencia i Unió es la moción resumen, es una moción que expresa y plantea de una manera digamos elíptica lo que es la legislatura: aborda el tema competencial, aborda el tema de las inversiones del estado, aborda la necesidad de planificar por parte del Gobierno, un gobierno tan planificador como el que tenemos no quiere planificar las prioridades o no quiere concretarlas, e, igualmente, también aborda el tema de los sistemas de financiación. Perfecto resumen

de lo que ha sido la legislatura, con otros temas, evidentemente a lo largo de estos casi cuatro años hemos tenido ocasión de abordar muchos temas.

Hablaremos del primer punto. En su momento este diputado no apoyó la Moción 73 de la octava legislatura, relacionada con los puertos de interés general, en primer lugar, porque entendía que el planteamiento era grandilocuente –se estaba hablando de LOAPA en materia de puertos– y creíamos que no era de recibo. Por coherencia con lo que se planteó en su día, y realmente porque creo que la reforma de la Ley de puertos lo que viene a establecer es una racionalización del funcionamiento de los puertos de interés general, no ha lugar dar apoyo al primer punto. Siempre se habla de amplio consenso como un bien; precisamente ese amplio consenso se ha producido en esta materia en las Cortes Generales, y yo creo que viene a reflejar realmente, pues, unas medidas que a nuestro juicio son acertadas.

Los puntos 2 y 3, que están directamente ligados con la aplicación de la disposición adicional tercera del Estatuto, pues, yo creo que ya son obsoletos. La propia sentencia del Tribunal Constitucional en esta materia –y lo ha venido a dejar bien claro la exposición del diputado señor Llobet–, pues, viene a decir que el tema de los compromisos en esta materia no tiene razón de ser. Y él ha leído del final del fundamento jurídico 138 y yo voy a leer una parte de la exposición de motivos, porque creo que es bueno que en esta cámara se empiece a refrescar de una manera reiterada, pues, el contenido de la sentencia del Tribunal Constitucional, para que se dé cumplimiento a ella y se adopten las medidas adecuadas para hacerla eficaz.

Dice este fundamento: «Pues respecto a este tipo de compromisos presupuestarios formalizados en un estatuto de autonomía hemos dicho» –y lo dijo con respecto al Estatuto de autonomía de Andalucía, no respecto al Estatuto de autonomía de Cataluña– «que no constituye un recurso que el Estado deba consignar obligatoriamente en los presupuestos generales de cada ejercicio económico, pues al Estado es a quien corresponde en exclusiva, atendiendo a la totalidad de los instrumentos para la financiación de las comunidades autónomas, a las necesidades de cada una de estas y a las posibilidades reales del sistema financiero del Estado, decidir si procede dotar en su caso y en qué cuantía aquellas asignaciones, en virtud de la competencia exclusiva que sobre la materia le atribuye el artículo 149.1.14 de la Constitución. No cabe concluir la consecuencia de que el Estado deba necesariamente y en todo caso dotar una concreta partida presupuestaria si no se ha alcanzado al efecto el acuerdo entre el Estado y la comunidad autónoma en el seno de la comisión mixta.»

Estamos totalmente de acuerdo en que es necesario dotar de mayores infraestructuras a la comunidad autónoma. Y desde luego el principio que contenía la disposición adicional nos parecía adecuado y correcto, pero, sin embargo, el compromiso anual, periódico, y la obligación nos parecían inadecuados y por eso en su momento criticamos la disposición adicional tercera. La doctrina del Tribunal Constitucional lo deja bien claro: el objetivo y el fin son buenos, pero el instrumento es

equivocado. Y creo que es una cosa que debemos tener en cuenta.

En lo que hace referencia a la propuesta de priorización de aquellas inversiones, pues, un poco en el espíritu de la propia enmienda de los grupos que dan apoyo al Gobierno..., en lo que hace referencia a que exige que se concrete una propuesta de priorización de aquellas inversiones del Estado. ¿Para el Estado sí y para la comunidad autónoma no? ¿Para el Gobierno del Estado sí y para el Gobierno de Cataluña no? No, yo creo que o todos moros o todos cristianos. Si está desde el Gobierno de Cataluña pidiéndose priorización al Estado, hoy aquí, y en un buen ejercicio de transparencia, sería conveniente que también la comunidad autónoma, el Gobierno de Cataluña, lo hiciera.

Y finalmente –y acabo, señor presidente–, el último punto, el de los sistemas de financiación extrapresupuestarios, también un clásico a lo largo de la legislatura, y en comisión lo hemos tenido ocasión de ver muchas veces. Voy a acabar, pues, con una parábola: un vaso de vino es bueno; cuando te bebes una o dos o tres botellas, al final acabas borracho y verdaderamente es perjudicial para la salud. Yo creo que, en materia de sistema de financiación extrapresupuestaria, en este caso la contención es una buena medida. Tomemos un vaso de vino, porque la botella a lo mejor nos puede emborrachar y sobre todo puede emborrachar...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...hipotecando a los futuros gobiernos.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

El senyor Rull pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el senyor Llobet, diguem-ne, ha expressat una, potser, de les nostres febleses, o de les meves febleses: que sempre te'n refies, d'ells, que aprovarem una resolució aquí per consens i al final quedarà en paper mullar. Deia el canceller Adenauer: «Ni que sabés del cert que demà s'acabava el món, avui plantaria una llavor.» Aquesta actitud és l'actitud que nosaltres tenim amb relació al tripartit, i estem convençuts que algun dia –algun dia–, sobretot el PSC, serà capaç de tenir una certa coherència entre allò que defensa aquí i allò que defensa allà. Algun dia. A curt termini desenganyin-se, que em sembla que tenim poc marge de maniobra. La setmana que ve ho veurem, i em sembla que haurem de desmentir Adenauer.

Segon element que plantegem, en matèria de ports, senyor Vigo, home, el que és terrible és que vostès no sàpiguem què estan gestionant en aquests moments, ni la capacitat transformadora extraordinària que tenen les autoritats portuàries en virtut d'aquell acord del 97, que

ens ha permès fer un salt endavant de primera magnitud. El problema que hi ha aquí és que el Govern de Catalunya és irrellevant. Aquí no estem judicant la posició només dels diputats del PSC a Madrid; aquí el que estem dient és: hi va haver una resolució parlamentària que instava el Govern a fer una acció concreta, i el Govern ho va ignorar, simplement –simplement–, perquè el senyor Nadal considerava que allò que deia la llei ja estava bé i que no suposava cap mena d'agressió. I vostè, senyor Milà, ho accepta tranquil·lament, que el Govern, que el seu Govern no faci res. Aquest és el problema de fons: el Govern de Catalunya és irrellevant en aquest cas.

Tercer element, el Pacte nacional d'infraestructures. Escolti, el van signar fa deu mesos –deu mesos–, i deien que fins l'any 2020 invertirien 100.000 milions d'euros. I això ho va solemnitzar el president de Catalunya, i això ho va solemnitzar el senyor Nadal; i no es posen vermells. I al cap de deu mesos hi ha una retallada extraordinària de la Generalitat i de l'Estat, que és impossible, perquè no hi ha prioritització. Aquest és el drama del Pacte nacional d'infraestructures. Hi ha moltes de les entitats que el van signar que se'n penedeixen en aquests moments.

El senyor Labandera deia: «Prioritzin.» Ja vam prioritzar en el pacte nacional; li vam passar al conseller Nadal una llista de les vint actuacions que consideràvem que havien de ser prioritàries, perquè era el pacte més polític de tots. Què pretenia aquell pacte? Que independentment de qui governés, independentment de les aritmètiques parlamentàries, blindéssim aquelles actuacions que eren fonamentals per al país. Aquesta era la virtut del pacte nacional, no fer un llistat telefònic.

Disposició addicional tercera. Clar, és que en aquests moments la nostra resolució té més rellevància que mai, bàsicament perquè el que volem és que es pugui compensar allò que ha passat amb l'Estatut a través d'un acord formal a Madrid.

Aquestes són les raons per les quals no acceptarem les seves esmenes. Sí que acceptarem l'esmena del Grup Parlamentari Popular.

I la darrera qüestió. Sap què va passar fa sis mesos? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Que vostès no acceptaven que el 27 per cent de les inversions fossin extrapressupostàries –només una dada i acabo, senyor president. Un document del Tresor britànic, que és bastant compartit a nivell europeu, apunta que utilitzar més del 15 per cent d'aquests sistemes pot posar en risc determinats plantejaments d'inversió pública en el futur. Aquesta és la dada de referència que vostès estan ignorant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Ha demanat votació separada, el Grup del Partit Popular, dels tres primers punts i la resta. Hi ha alguna altra petició de votació separada, o no? (*Pausa.*) Senyor Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Senyor president, demanaríem votació separada del primer punt.

El president

Per tant, faríem primer, segon i tercer, i la resta.

(*Pausa llarga.*)

Farem, doncs, tres votacions d'aquesta moció.

En primer lloc, votem el punt primer de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 47 vots a favor, 84 vots en contra i cap abstenció.

Votem seguidament els punts números 2 i 3.

Comença la votació.

Han estat rebutjats també per 47 vots a favor, 84 vots en contra.

I finalment votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la campanya de prevenció i extinció d'incendis (tram. 302-00250/08)

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la Moció sobre la campanya de prevenció i extinció d'incendis, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula la il·lustre senyora Elena Ribera per a la seva exposició.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui la moció que presentem no és una moció qualsevol, ni parlarem d'una campanya d'incendis qualsevol. Pel dia en què estem, estem a prop de fer l'aniversari dels fatídics fets dels focs d'Horta, quelcom que a la diputada que els parla, crec que a tots els grups polítics –voldria creure-ho–, ens va «frapar» moltíssim, perquè van perdre la vida cinc persones, però haurien pogut ser molts més. Malgrat que sembla que això es va tancar amb una comissió i que el conseller em va dir en la interpellació: «Això ja està tancat, no cal tornar-ne a parlar més», Horta està més viu que mai. Horta encara crema a data d'avui. El judici està obert, continuen passant les versions contradictòries amb la versió oficial, i no ha fet més que començar. Passarà aquest estiu, que esperem que sigui bo –per això la moció que presentem–, però vindran les imputacions i els acusaments, que s'escaparan de la veritat oficial.

I això avui és un homenatge per a aquelles persones, perquè mereixen la veritat, perquè no hi ha una sola veritat d'Horta. Va haver-hi una veritat oficial, que no coincideix amb la veritat que està sortint en el jutjat, que no coincideix amb els relats que tenen les víctimes, les famílies de les víctimes. El dilluns se'ns presenta un llibre a Lleida, per un dels familiars; títol: *La veritat crema*.

Lamento si estic ferint la seva sensibilitat, però s'han d'aixecar i s'han de despertar consciències que estan adormides. I ho faig conscientment, perquè penso que nosaltres com a diputats ens devem a la justícia i a la veritat.

Quan Horta..., les conclusions van arribar amb les següents polítiques: l'estratègia i l'operatiu van ser els correctes, no hi ha relació de causalitat entre l'actuació dels responsables polítics i les conseqüències tràgiques de l'incendi. Vam fer un mal favor a la ciutadania, i vam fer un mal favor als bombers, i vam fer un mal favor a la campanya d'estiu. Quan en el preàmbul es deia: «Cal un debat molt intens, perquè és molt complex, per determinar quins són els riscos assumibles.»

Doncs per nosaltres no cal anar més lluny ni passar més temps. I aquesta és la moció que nosaltres els presentem avui, centrada, ja que de les mesures no se n'ha donat compliment i no s'hi arribarà per molt que ens vulguin vendre unes altres pel·lícules, en el fet que el que cal sobretot davant d'una campanya d'estiu és fer prevaldre, i els ho llegeixo textualment, «per damunt de qualsevol altre criteri la salvaguarda de la seguretat del bomber i la protecció i defensa de la vida de totes les persones relacionades amb aquesta». Espero que no tindran valor per votar que no a això.

Número dos, garantir que en tot moment es cercaran les circumstàncies de seguretat més idònies, ja sigui de nit o de dia, i afavorint el replegament, quan calgui –cosa que no es va fer a Horta–, per tal de poder reavaluar la situació i poder tornar a entrar a l'extinció. Assegurar –cosa que també va fallar, i tampoc està en les conclusions, perquè se va arribar a conclusions errònies– que, en qualsevol cas de perill greu per a la vida, per als que intervenen en l'extinció d'un incendi, es disposarà d'un canal prioritari de comunicació.

A les preguntes que li he fet al conseller Saura encara això ha quedat en el silenci, que és el silenci de la negativa, que no hi ha una comunicació directa amb els mitjans aeris.

Les persones i els bombers amb segona activitat, apartats i perseguits, més de cent, que van ser formadors de formadors, que van instruir com funcionava un punt de trànsit, aquests apartats, mentre més del 70 per cent dels comandaments no han estat mai atrapats ni han xafat un incendi; aquests són els que donen les instruccions, sense passar pel comitè de seguretat.

I aquesta és la veritat; aquesta és la veritat, la veritat que crema, la veritat que crema a dia d'avui, de què no hem tret cap conclusió d'Horta. No val tot, en política, no val donar recolzament al Govern perquè s'ha de donar recolzament. Els diputats i diputades que donen suport al Govern han d'afrontar la veritat i buscar-la inclús

quan aquesta veritat es fa fonedissa. Això és el que han de fer. I ho diem molt clar i molt alt. I això no coneix colors polítics.

Recursos, tot és important, però només faig una apel·lació a això, a la credibilitat; és una oportunitat per recuperar els valors, perquè els bombers que van deixar la vida a Horta s'ho mereixen, perquè els bombers en aquest moment estan patint per l'incendi que vindrà, perquè la veritat oficial no se l'han cregut els bombers de primera línia, perquè on hi havia set bombers la seva solució ha sigut sis comandaments i un bomber. Així no s'apaga un foc, així no s'apaga el foc d'Horta i aquesta no és una bona feina. I entenc que els incomodi, però la meua feina és recordar-los que la seva obligació és fer bé les coses.

El president

L'il·lustre senyor David Pérez, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem parlant d'incendis i de la política d'incendis del Govern. I la realitat és que la inversió en formació que s'ha fet l'any 2009, en comparació amb la inversió que es feia l'any 2003, s'ha multiplicat per tres; és a dir, hem multiplicat la inversió en formació per tres, del que feien vostès.

Estem parlant d'incendis, estem parlant també de vehicles. Les inversions en vehicles han passat de 8 milions d'euros l'any 2003 a exactament 42. És a dir, hem multiplicat la inversió en vehicles, de l'època quan vostè governava a ara que governem nosaltres, més d'un 500 per cent, l'hem multiplicat per cinc.

Estem parlant de parcs de bombers, i la inversió en parcs de bombers ha passat de 12 milions en la legislatura 99-2003 a 72, és a dir, més d'un 600 per cent, és a dir, hem multiplicat per sis. I a més a més s'ha produït un increment de les plantilles de bombers, de l'any 2003 fins al 2010, de tres-cents bombers.

Aquestes són les polítiques diferents; les feien vostès de les que fem nosaltres. Hi ha una gran diferència. Vostè diu: «No, tornem...» No, no tornarem enrere. Aquestes polítiques són bones polítiques. I, miri, podríem dir: «No, miri, sí, són bones polítiques, però els resultats són dolents.» Doncs, miri, el nombre d'hectàrees cremades, escolti'm, el nombre d'hectàrees cremades s'ha disminuït més de la meitat –més de la meitat, més de la meitat.

Per tant, els resultats d'aquesta política és que la política que està portant l'actual Govern en matèria d'incendis és molt millor que la que teníem abans. I vostè diu: «No, hem de tornar enrere.» Doncs, miri, no tornarem enrere, no hi tornarem; no farem les seves polítiques, no les farem.

Efectivament, sempre les coses es poden fer millor, sempre. Ja ho hem dit. I hem tingut una comissió d'investigació sobre l'incendi d'Horta de Sant Joan. I l'hem tingut. I s'han pres una sèrie de conclusions, que han

estat votades per tots els grups parlamentaris. I aquestes conclusions de la comissió d'investigació el Govern les està tirant endavant, d'acord amb el Cos de Bombers –d'acord amb el Cos de Bombers.

Però efectivament sempre les coses es poden fer millor. Jo sóc dels diputats que, normalment, com molts de vostès, estan sempre escoltant el que diuen la resta de diputats. I sempre que escolto qualsevol diputat, del partit que sigui, sempre penso: «Miri, potser part de raó té.» Jo escolto el senyor Teixidó i dic: «Potser part de raó té.» quan parla el senyor Teixidó. Després escolto la diputada Rocío Martínez, i dic: «No, potser estava equivocat.»

Però, és veritat, sempre tothom té potser part de raó. Però, miri, jo l'altre dia vaig escoltar la interpellació que li van fer al conseller Saura. I estic convençut que les coses no es poden fer millor. Després d'escoltar la interpellació, tinc claríssim que a millor no podem anar, en tot cas podríem anar a l'inrevés, a pitjor; a pitjor per la interpellació que es va fer, podríem anar a pitjor.

Per tant, no tenim cap problema a votar en contra de les coses que vostè proposa. Les grans aportacions polítiques de la seva moció és que els actuals responsables han de dimitir. Per què? Per què? Pels canvis... O sigui, vostè què vol, que tornem enrere? En absolut.

Miri, jo crec que votarem en contra de la seva moció i de les seves propostes, perquè el país necessita no donar passos enrere, sinó donar precisament passos endavant.

I si us plau sí que li pregaria que, en el tema de l'incendi d'Horta de Sant Joan, tots, eh?, tots, anem amb tota la cura del món, tots.

Gràcies, senyor president.

El president

La il·lustre senyora Patrícia Gomà, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors diputats, senyores diputades... Ens ha sorprès, senyora Ribera. Miri, vostès presenten una moció per a la seguretat i la protecció de la vida i la seguretat de les persones que intervenen en l'extinció d'un incendi. De debò vostè creu que aquesta qüestió només preocupa Convergència i Unió? De debò vostè creu, i li diré més, que pot fer creure al sector que això només amoïna Convergència i Unió? Em sembla d'una vilesa i baixesa rellevant, eh?

Miri, nosaltres entenem que el salt quantitatiu i qualitatiu en recursos i mitjans dels darrers anys no té precedents. Segur que tot és millorable; res és perfecte, perquè, si no, no ho semblaria. Tot és millorable. I la voluntat d'aquesta cambra i d'aquest Govern és millorar. Però hem de tenir en compte l'esforç que s'ha fet, i més tenint en compte que es partia sota mínims; el precedent era sota mínims, sota zero. Però és que li ho repeteixo. Sap el que és el més trist de tot? Instrumentalitzar políticament una tragèdia. Això és trist, molt trist, i és el paper que avui ha fet vostè en aquesta tribuna.

Vàrem fer una comissió d'investigació i d'ella li recordo que en sorgiren setanta mesures per avançar, per incrementar, per guanyar en seguretat; mesures consensuades per aquest Parlament, aprovades, votades pel Ple d'aquest Parlament, amb el vot favorable de Convergència i Unió. Ara sembla que se n'hagi oblidat, de tot allò que vostè va estar d'acord que era el camí, l'estratègia a seguir, mesures per guanyar seguretat en l'extinció dels incendis forestals.

Vostè ja va fer una interpellació que..., que, bé, si la repassem, donaria per a molts comentaris. Va fer una interpellació catastròfica, fins i tot va arribar a dir que no hi havia aigua per apagar els focs aquest estiu: «Govern, sap que no té les basses amb aigua i quan hi hagi un foc no hi haurà aigua, i no podrem apagar focs perquè no hi ha aigua.» Va fins i tot arribar a dir això.

Però és que encara s'ha superat avui. Amb l'argumentari, amb la defensa que ha fet de la moció, encara s'ha superat. I li ho dic des de l'estima personal. Crec que hauria de revisar aquest tracte partidista d'una tragèdia, perquè això no és digne d'aquesta cambra. Miri, jo li reclamo serietat, perquè vostè ho ha dit, tot no s'hi val, i tot no s'hi val, i el que avui ha fet no s'hi val, perquè no es pot generar aquest alarmisme injustificat.

Nosaltres..., Esquerra Republicana creu que certament cal un debat polític i social de fons que estableixi unes bases sobre el sistema de seguretat català, i creu que aquest debat polític i social de fons ha de comptar amb la participació de tots els sectors i agents implicats.

És per aquest motiu que nosaltres vam fer nostra la demanda d'una part d'aquest col·lectiu que ens apellava a un pacte nacional de seguretat. Nosaltres ens comprometem a impulsar un pacte nacional per la seguretat a Catalunya. I miri si va en ferm el nostre compromís, que això ja forma part del nostre programa electoral, com a punt de partida per iniciar la propera legislatura. Creiem que es pot avançar molt sota el paraigua d'un pacte nacional. I en absolut compartim la seva estratègia de curta volada, l'estratègia que trasllada avui en el text d'aquesta moció.

I, per tant, la hi rebutjarem, i amb tota la consciència tranquil·la.

El president

L'il·lustre senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo he de començar referint-me a la darrera intervenció, en què ens deia que era un tracte indigne d'aquest Parlament, doncs, fer ús d'una determinada tragèdia.

I a mi em disculparan, però, miri, nosaltres sincerament creiem que el que seria indigne precisament és que, després de la tragèdia i després de la comissió d'investigació i després d'haver-se fet evidència els errors que hi van haver, no haguéssim après la lliçó i no s'haguessin adoptat les mesures necessàries per tal d'evitar que en el futur mai més es pugui tornar a repetir una tragèdia com aquella.

I a mi em disculparan, però crec que encara és més indigne fer un ús partidista i electoralista de la tragèdia, com hem sentit en aquest faristol, que no pas debatre aquelles qüestions que entenem que afecten els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya i, especialment, els bombers, que donen i fan molt per la nostra seguretat i per la seguretat dels nostres boscos.

Feta aquesta consideració inicial, nosaltres hem de dir que compartim amb la diputada de Convergència i Unió la preocupació que va expressar en la interpellació i que expressa, avui, per la campanya que tenim a sobre, que ja estem immersos dintre de la campanya, i ens preocupa per diverses circumstàncies i la primera, per descomptat, pels antecedents de l'any passat, pel debat que hi ha hagut parlamentari al respecte de la tragèdia de l'any passat, ens preocupa aquesta campanya.

Però també ens preocupa per la situació climatològica, que és pitjor encara que la de l'any passat. Jo vull recordar com el nostre grup parlamentari presentava propostes de resolució, demanant ajuts per netejar boscos, fruit de les ventades del gener de l'any passat; ni cas, ni cas. Aquest any, sí que hi ha hagut una mica més de sensibilitat al respecte de la neteja de boscos, fruit de les nevades, una mica més, s'han netejat menys d'un 5 per cent dels boscos afectats per les nevades d'aquest any. Per tant, aquest és un altre factor de risc important.

Però encara n'hi ha un altre i és que hi ha hagut una reacció tardana, per part del departament, a preparar aquesta campanya; hi ha hagut una reacció molt tardana, molt tardana quant a preparar la campanya, molt tardana quant a preparar els recursos materials, tant és així que, a hores d'ara, encara no es disposa de tots els recursos materials que el conseller havia compromès que hi haurien, a hores d'ara, ja en plena campanya. I tant és així que, fins i tot, els agents que han d'utilitzar aquests recursos materials es queixen, perquè ni els seus propis comitès de seguretat i salut laboral han estat consultats al respecte de les mesures que el departament ha impulsat, en teoria, per garantir la seva seguretat.

No és accessori –no és accessori– que el primer punt de la moció que presenta el Grup de Convergència i Unió i el qual compartim plenament sigui dir: «Ecol·lin, la màxima prioritat en matèria d'extinció i prevenció d'incendis ha de ser la seguretat de les persones.» I no cal instrumentalitzar, cal recordar la veu trencada dels professionals que compareixien, aquí, en el Parlament, i ens deien: «Pensin-s'ho bé això. Què val més la pena intentar salvar un arbre que, a hores d'ara, està brotant o intentar salvar una vida humana que ja no tornarà a brotar més?» No ho recorden això? Tan fràgil és la memòria? Tan fràgil és la memòria com perquè no adoptem acords en aquest sentit?

Anant a la conclusió, coincidim en allò que expressa la moció pel que fa a les prioritats, pel que fa als recursos humans, recuperar els agents de segona activitat que es van perdre, pel que fa també als recursos materials que no han arribat, tot i que s'han promès, no han arribat.

Recordar també, pel que fa al funcionament, abandonar noves cultures de les organitzacions que ens han portat resultats nefastos...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...i acabo, senyor president– i tornar a les mesures d'organització jeràrquica, que són les que donen bons resultats.

I també donarem suport a l'últim punt de la moció, que és aquell que demana separar de les seves funcions el secretari general del departament i la directora general de Prevenció i Extinció. Però nosaltres encara hi afegiríem el conseller –hi afegiríem el conseller–, perquè, sincerament, un conseller insubmís, un conseller anti-sistema, un conseller al que li rellisquen les sentències dels tribunals, sincerament, no és de la nostra confiança.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. En aquesta moció sobre prevenció i extinció d'incendis, miri, si en alguna qüestió no es pot acusar el Govern de la Generalitat és de no haver tractat aquest tema a bastament. El 18 de gener es va produir l'anunci d'un paquet de mesures. El 24 de març vam aprovar la resolució de la Comissió d'Investigació sobre l'Incendi d'Horta de Sant Joan, amb recomanacions proposades pel Departament de Medi Ambient i proposades pel Departament d'Interior que varen acceptar tots els grups per unanimitat. El 4 de juny es va presentar la campanya d'incendis forestals d'enguany i, a l'1 de juliol, responant la seva interpellació, el conseller Saura li va explicar com s'estava preparant aquesta campanya.

Totes aquestes mesures tracten, exactament, dels mateixos aspectes que vostè planteja en la moció, i durant tots aquests debats s'ha demostrat –i abans ho deien els meus companys– que l'aposta de govern del Govern actual en mesures de seguretat, recursos humans i recursos materials és infinitament superior a la que varen realitzar els governs de Convergència i Unió, i això, senyora Ribera, els primers que ho saben són els bombers, ho saben perfectament.

Però, miri, al final de la moció, vostè torna a demanar dimissions, perquè aquest és l'autèntic objectiu de la moció. Vostè, avui, a les acaballes de la legislatura, acaba com la va començar Convergència i Unió, exigint dimissions al Departament d'Interior.

El senyor Fernández Teixidó, en una moció anterior, ha decidit dissoldre el Parlament després del proper ple, jo creia que era una prerrogativa del president de la Generalitat –és una broma, senyor Teixidó–, però com que vostè té molta experiència, potser l'encerta i, per això, els voldria fer una reflexió de final de legislatura.

Miri, en matèria de seguretat, mentre va governar Convergència i Unió –vint-i-tres anys– va existir una complicitat, una transversalitat entre totes les forces catalanistes sobre la seguretat. La meva força política –primer el PSUC i després Iniciativa– va practicar, lleialment, aquesta transversalitat, perquè creïem que era un tema clau de país. Però quan la consellera Tura va substituir la consellera De Gispert, a Convergència i Unió ja li va costar molt pair-ho. En aquesta legislatura, Convergència i Unió s'ha sumat al PP a l'hora de negar la legitimitat d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa per dirigir el Departament d'Interior i, actuant així, ha trencat de forma poc meditada una pràctica de més de vint anys.

Espero que hi reflexionin, perquè, segurament, les paraules del senyor Rodríguez, que ja ha acabat barrejant l'Estatut i la sentència del Tribunal Constitucional, els haurien de fer meditar amb qui s'alien en aquests temes.

Perquè, miri, totes les enquestes, incloses les seves, mostren que no han aconseguit desgastar la meva força política, però, en canvi, han trencat una línia de col·laboració política i institucional que era clau per al país, perquè, en una cosa coincideixo amb vostè, senyora Ribera, no tot s'hi val en política.

El president

Senyora Carmen de Rivera, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, senyor president. Diputados y diputadas, es inevitable tener presente el incendio de Horta de Sant Joan cuando se aborda el debate de una moción como esta y, por tanto, no podemos evitar la sensibilización y la atención que eso conlleva ante la campaña de prevención y extinción de incendios de este verano.

Según decía el *conseller* durante la interpelación previa, estamos mejor preparados este año que el anterior, lo preocupante es que no fuera así, está claro.

Desde *Ciutadans* creemos que la cuestión concreta consiste en: determinar si estamos preparados en función de las carencias detectadas en el pasado y si las medidas a que el Gobierno se comprometió a tener en funcionamiento están, realmente, funcionando y si las operaciones preventivas están activadas en su totalidad. Y estas medidas son, principalmente, fruto del debate con el que se concluyó la Comisión de Investigación del Incendio de Horta de Sant Joan. Consistían, fundamen-

talmente, en lo siguiente: «Garantizar canales prioritarios de comunicación, establecer una jerarquización del mando de modo racional y funcional, mejorar el aprovechamiento de los cuerpos forestales, garantizar la coordinación entre cuerpos de bomberos de diferentes comunidades autónomas, y asegurar recursos técnicos como los helicópteros dotados con cámara de vídeo y las unidades de dispositivos GPS.»

Es cierto que se ha avanzado en la adopción de medidas y, entre esos avances, cabe destacar la asignación de mandos con objetivos delimitados, con nuevas funcionalidades de apoyo al máximo mando de supervisión táctica, de responsabilidad logística y en coordinación de seguridad.

Pero, en este tema, todas las precauciones son pocas y, aunque, en algunos momentos, desde la *conselleria*, se quiera olvidar y pasar página de las carencias, errores e irresponsabilidades demostradas en el pasado, nuestra obligación como grupo de la oposición es mostrar total determinación en políticas de prevención y extinción de incendios. Por eso apoyamos los puntos expuestos en esta moción, con mención especial al que seguramente fue la negligencia más grave detectada en la campaña del año anterior, como fue la falta de un canal prioritario de comunicación.

Por ello también queremos hacer mención especial y expresamente votaremos la separación de las funciones de dirección y control de la campaña *d'estiu* al secretario general del departamento, señor Joan Boada, y a la directora general de Prevención, Olga Lanau.

Muchas gracias.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació la moció sobre la campanya de prevenció i extinció d'incendis.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 69 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i dos minuts.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 52,00 euros

Número solt 1,60 euros

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 41,00 euros

Número solt 1,10 euros

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa) 83,00 euros

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

0213-7976 (general)

Dipòsit legal: B-27.966-1980

Imprès a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també es poden consultar
a www.parlament.cat**